

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**ÖLÜMÜN
TEMASI**
Charles
Williams

58

ÖLÜMÜN TEMÂSI
Charles Williams

Orjinal adı: A Touch of Death

Dizgi Gül Matbaası
Baskı : Bahar Matbaası
Ciltler . İTABES Ciiitevi
Kapak Baskısı :Vahdet Matbaası

Fiatı: 7 lira

ÖLÜMÜN
TEMASI

CHARLES WILLIAMS

Çeviren
KAPTAN COŞKUN YAVUZ GÜKSU

J. N. BUTLER
MADELON BUTLER
DİANA JAMES
(CYNTHİA CANNON)

First National Bank Müdür Muavini.
Karısı...
Butler'in sevgilisi...

LEE SCARBOROUGH
JACK D. FİNLEY
CHARFSSE FİNLEY

Meşhur bir futbolcu...
Diana, Jack'ın annesinin hastabakıcısıydı
Jack'ın kızkardesi. First National Bank
Memurlarından...

MADELON BUTLER «SAHİ Mİ?» DEDİ. «BURAYA KENDİ BASINA GELMİŞ OLMANIN DAHA İYİ BİR SEBEBİ OLDUĞUNU ZANNETMİŞTİM.»

Diana James elektrik fenerinin zayıf ışığının altında doğruldu. Gözleri müthiş bir korkuyla gittikçe büyüyordu. Ağzını bir şeyler söylemek için açtı, fakat öylece kaldı.

İşte o anda Madelon Butler'in tabancamı almış olduğunu farketmiştim.

Hiç bir şey yapamayacağımı bile bile kadına doğru bir hamle yaptım. Sâdece, tecrübe etmiştim.

Madelon Butler'in iskarpinlerinin çıkarmış olduğu sesi dinlerken, o ateş etti. Tabancanın sesi evin zemin katının taş duvarlarında akisler yaparak gürledi. Bütün bu delilikler arasında Diana James'in bir elini göğsüne doğru kaldırdığını farkettim. Sonra kadın bir kütük gibi yüzükoyun yere devrildi.

Yine her tarafı bir sessizlik kaplamıştı. Madelon Butler'in kolunu yakaladım, «Sen» diye bağırdım. Fakat başka bir şey söyleyememişim.

Ayakta duruyor, deli olmamak için, üstüme çöken tuhaf histen kurtulmaya çalışıyordum.

Madelon Butler çok soğukkanlı ve sâkin bir hareketle «Tabancanı al,» diye silâhı bana uzattı.

AKBA

YAYINEVİ

Bu kitap 1969 yılında
Akba Yayınevi tarafından
Modern Polis Romanları
serisinin 58. kitabı olarak
İstanbul'da yayınlanmıştır.

(AKBA) kelimesi,
(KEDİBAŞI) monogramı ve
PARALEL ÇİZGİLER
(Bu çizgilerin kullandığımız ve
kullanacağımız sağa eğri sola eğri
düz ve dik şekilleri) Markalar Kanunu
hükümleri dairesinde tescillidir.
Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

BİR

Sahile yakın dört katlı bir binaydı. Bir kere daha baktım ve beton yoldan ilerledim. Mektup kutularının sadece iki tanesinin üzerinde isim vardı, onlar da benim aradığım isim değildi.

Fakat adres doğruydu. Aradığım kimse bir dairede olmalıydı. Gelişi güzel bir kapının zilini çaldım. Hiç ses çıkmadı. Tekrar çaldım. İkinci kattan çok hafif olarak zilin sesi duyuluyordu.

Bir müddet bekledikten sonra bir başka zili tecrübe ettim. Kimse cevap vermedi. Bir sigara yaktım ve yola doğru baktım. Güneş öğleden sonra etrafı kavuruyordu. Bir iki otomobil sahile doğru hızla geçip gitti. Uzakta, körfez sularında bir yelkenli belli belirsiz sallanıyordu.

Kendi kendime küfrettim. İyi bir başlangıç olmamıştı. Geldiğime bir kere daha kızdım. Başka bir kiracıdan onun nerede oturduğunu öğrenmem mümkündü herhalde. Üzerinde SORENSON yazan zile dokundum. Kimse cevap vermeyince James yazan zile bastım.

Çıt çıkmamıştı. Koca binada kimseler yoktu.

Çaresiz geriye döndüm ve otomobilime doğru yürüdüm. Tam arabaya binecektim ki binanın arkasına doğru uzanan beton yolu farkettim. Apartmanın yanından geçerek, kapalı olan büyük tahta kapının önüne geldim. Arka bahçede birileri olmalıydı. Uzandım ve tahta kapıyı açtım.

«Oh affedersiniz,» dedim.

Bikini giymiş bir esmer güzeli yüzükoyun çimenlere uzanmış güneş banyosu yapıyordu. Yanında bir güneş losyonu şişesi vardı. Üstüne uzanmış olduğu banyo havlusunun önüne açmış olduğu kitabı okumaktaydı.

Gelişi güzel başını çevirdi ve güneş gözlüğünün altından bana baktı.

«Birisini mi arıyordunuz?» diye sordu.

«Winlock isminde bir beyi,» diye cevap verdim. Burasının adresini verdi. Nerede olduğunu biliyor musunuz, acaba?»

«Ben burada yeniyim. Üst kattaki adamın ismi Winlock veya Winchester gibi bir şey olacak. Herhalde zili çalmışsınızdır?»

«Evet. Kimse cevap vermedi.»

«Denize çıkmış olmalı, balık avlıyorlardır,» diye esmer omuzunu silkti.

«Peki, teşekkür ederim,» diye dönüyordum ki, genç kadının dikkatli dikkatli yüzümü tetkik etmekte olduğunu farkettim. Belki de öyle zannettim. Siyah camların arkasında kalan gözlerini göremiyordum.

«Kapının altından bir kâğıt atabilirsiniz» dedi. «Zannedersem sol taraftan üçüncü kapı.»

«Herhalde gecikmiş olmalıyım,» diye teşekkür ettim, «hani dünkü gazetede çıkmıştı.»

«İlân mı?»

«Evet. Son model bir otomobil istiyordu.»

«Ya!»

Yüzü bana dönük olarak uzanmış ve çenesini havluya dayamıştı. Sere serpe yatıyor, fakat yine de beni tetkik ediyordu. Geniş kalçalarını saran mayosu çok gerilmişti. Boyu uzun olmalıydı. Mayosunun sütyeninin arkada kalan bağlarını açmıştı. Bu vaziyette onu sakın sakın seyretmek hiç de kolay değildi.

Genç kız: «ilan vererek otomobil satın, almak çok tuhaf,» diye güldü.

«Birçok kimse böyle yapıyor,» dedim. «Bu şekilde komisyon vermekten kurtuluyorlar.»

«Anladım. Arabanızı satmak mı istiyorsunuz?»

«Evet.»

«Komisyoncu musunuz?»

«Hayır,» dedim. Niçin alâkadar olduğunu merak etmeye başlamıştım. Sigara kısalmış, elimi yakmaya başlamıştı. Döndüm ve beton yola fırlattım.

Tekrar baktığım zaman, genç kızın göğsünde duran halterleri bir kayışla bağlamakta olduğunu gördüm. Bana doğru yüzünü çevirerek doğruldu. Tutmadığı takdirde sütyeninin aşağı kayacağını her ikimiz de aynı anda farketmiştik.

Kız hiç heyecanlanmadan «Arkanızı döner misiniz?» diye kalkmaya yeltendi.

«Oh, tabii.» diye başımı çevirdim ve tahta kapıdan yola doğru bakmaya başladım. Fakat hayalimde hâlâ onu görüyordum. Her ne kadar genç kız dediysem de otuzuna yakın olmalıydı.

Bir müddet sonra «Tamam,» dedi. Geriye döndüğüm zaman onu havlunun üzerinde ayaklarını altına almış olarak oturuyor gördüm. Sütyeninin bağlarını bağlamıştı.

«Arabanız ne marka?» diye sordu.

«Yeni model Pontiac. Halen on dört bin milde,» diye cevap verdim. Niçin sorduğunu merak etmeye başlamıştım.

«Kaç para istiyorsunuz?»

«iki bin beş yüz dolar. Niçin soruyorsunuz? Almak isteyen birisi mi var?»

Gene kız: «Belki ben alırım,» diye mırıldandı. «Bir otomobil almak istiyordum zaten.»

«Daha iyisini bulabileceğinizi zannetmiyorum,» diye cevap verdim. «İki ton ağırlığında. Yanları nikelâjlı, radyosu ve koltuk kılıfları da var.»

Beni yine inceden inceye tetkik ediyordu. «Hakikaten iki bin beş yüz dolar eder mi?» diye sordu.

«Kuruşu kuruşuna,» diye ümitlendim. Belki de anlaşabilirdik. Fakat birden bire söylediklerimi dinlemediğini farkettim.

Genç kadın gözlüklerini çıkardı ve saçları gibi simsiyah olan gözlerini derin, derin düşünerek yüzümde gezdirdi. Siyah saçları uzun bir bukle halinde boynundan aşağıya sarkıyordu. Teni, her ne kadar yanmışsa da beyazlığını muhafaza ediyordu. Derisinin rengi dikkati çekmese insan onun İspanyol olduğuna inanırdı.

«Yüzünüz bana hiç de yabancı gelmiyor,» dedi. «Düşünürsem kim olduğunuzu çıkaracağım.»

İşte bir kere daha başıma geliyordu. Aradan uzun bir zaman geçtiği halde yine beni hatırlayan olmuştu. «Fakat bir hayli geriye gitmeniz icap edecek,» diye cevap verdim.

«Fazla geriye gitmeye lüzum yok. Dört, beş sene evveli olmalı değil mi?»

«Altı sene geriye gidin.»

«Evet, o günlerde futbol meraklısı çoktu. Scarborough'du adınız değil mi? Lee Scarborough olacaktı.»

«Polis olmalıymışsınız,» dedim.

«Fakat siz bir hayli meşhurdunuz.»

«Her sene yeni bir oyuncu buluyorlar,» diye kısa kestim. Yine araba faslına dönmek istiyordum. Futbol insanın karnını doyurmuyordu.

«Futbolu niçin, bıraktınız?» diye sigarasından derin bir nefes çekti ve izmariti otların arasına fırlattı.

«Bırakmadım. Bırakmak mecburiyetinde kaldım.»

«Ne oldu?»

«Dizim çatladı,» diye topuklarımın üzerinde döndüm. «Araba için. ne düşünüyorsunuz? Hakikaten almak istiyor musunuz?»

«Evet. Fakat siz niçin satmak istiyorsunuz?»

«Paraya ihtiyacım var.»

Genç kadın: «Ya!» diye gözlerini açtı.

«Şayet tecrübe etmek isterseniz gidelim. Otomobil ön tarafta.»

Genç kadın: «Pekâlâ, yalnız elbise giyinceye kadar bekler misiniz?» diye sordu.

«Mahzuru yok, otomobilde beklerim.»

«Hayır yukarı çıkın. Evin içi serindir.»

«Peki.» dedim. Yanyana yürümeye başladık. Bir hayli uzundu. Güneş losyonunu, kitabı ve havluyu ben elime almıştım.

«Adım Diana James,» dedi.

Sol eline baktığımı görünce güldü.

«Sadece alış veriş hususunda konuşacağız. Evli değilim,» diye fıkırdadı.

«Ben evli olduğunuzu tahmin etmiştim.»

«Bir keresinde evlenmiştim. Demin senin söylediğin gibi bırakmak mecburiyetinde kaldım.»

Binanın arkasındaki merdivenlerden yukarıya çıktık. Doğru mutfağa girdik. Kutudan bir şişe bourbon çıkardı ve bardağa doldurdu.

«Bunu al, içeriye git,» dedi «Soda ve buz buzdolabında.»

«Yalnız içmekten de hoşlanmam,» diye cevap verdim. «Günün bu erken saatinde bana dokunuyor.»

«Pekâlâ, ısrar ediyorsan beraber içeriz,» diye güldü.

İki bardak içki hazırladım ve bir tanesini ona verdim. Beraberce oturma odasına gittik. Pencereden körfez olduğu gibi görünüyordu. İçkisinden bir yudum aldıktan sonra bardağını kahve masasının üzerine bıraktı.

«Rahatına bak,» dedi, «Bu mevsimde burasının da hiç tadı olmuyor. Giyinmem pek uzun sürmez.»

Onun, yatak odasına doğru gidişini zevkle seyrettim. Her ne kadar geç kalmayacağını söylediye de, erken gelebileceğinden emin değildim.

Kendi kendime tembihte bulundum. Arabayı satacağını unutma, hiç aklından çıkarma oğlum.

Gayri ihtiyari etrafımı tetkik etmeye başladım. Burası diğer yazlıklarda olduğu gibi döşenmişti. Fakat bütün her şey seçmeydi.

Buranın yazlık kirası haftada yüz, yüz elli dolar olmalıydı. Fakat böyle bir yerde oturduğu halde halen bir arabası olmaması, şimdi de kullanılmış bir otomobil almak istemesi tuhafıma gitmişti.

Kanepenin arkasındaki masada çantası duruyordu. Gözüme çarptı. Herhalde futbol oynayanların böyle şeylere tenezzül etmeyeceğine inanıyordu ki çantasını bırakıp gitmişti. Başımı öbür tarafa çevirdim ve içkimi yudumlamaya devam ettim. Çantanın yanındaki krokodil anahtarlık dikkatimi çekti, içindeki anahtarlar masanın camının üzerine sarkmışlardı. Anahtarlardan bir tanesinin General Motor otomobillerden her hangi bir tanesinin kontak anahtarı olduğu aşikârdı. Acaba niçin otomobili olduğunu söylememişti.

Belki de arabası yoktu. Belki ikinci bir otomobil almak istiyordu, belki eskisini satacaktı. Bunlar beni alâkadar etmezdi.

Genç kadın kısa kollu bir elbise giymiş olarak salona girdi. Ayağına arkalıksız bir sandal geçirmişti. Bir hayli uzun ve aynı zamanda çekici gözüküyordu, içkisinden bir yudum daha çektikten sonra, çantasını ve anahtarlığı aldı beraberce çıktık. Direksiyona geçti.

Beklemiş olduğum hareketi yaptı hemen. Anahtarlığındaki farkettiğim kontak anahtarını kontağa sokmaya çalıştı. Birdenbire kendine geldi ve bana kaçamak olarak baktı. Hiç bir şey söylemedim, fakat otomobili olduğunu benden saklamasına bir mana veremedim. Niçin saklamalıydı?

Hiç bir kelime konuşmadan sahil boyunca ilerledik ve plâjdan dışarıya çıktık. Etraf tenhalaşmaya başlayınca sürati elli, elli beş mile çıkardı.

«Kullanışı çok iyi,» dedi.

«Sen de iyi kullanıyorsun,» diye çıkarmış olduğum iki sigarayı vaktim ve bir tanesini ona verdim.

Gözlerini yoldan ayırmadan: «Simdi ne işle meşgulsün?» diye sordu.

«Sunu, bunu yanıyorum. Eşya satarım. En son olarak da arabamı satışa çıkardım.»

Genç kadın: «İşine burnumu sokmak istemem,» dedi. «Fakat anladığıma göre şimdi boştasın değil mi?»

«Evet. İnşaat işleri yapmak üzere Arabistan'a gitmeyi düşünüyorum. Bunun için de arabamı satıyorum.»

«Ne zaman gideceksin?»

«Zannedersem gelecek ay. Niçin sordun?»

«Oh sadece merak ettim,» diye cevap verdi. Bir iki dakika düşündükten sonra «Evli misin?» diye ilâve etti.

«Hayır.»

«Çok para kazanmayı hiç düşündün mü?»

«Kim düşünmemiştir ki?»

«Para kazanmak için hakikaten her şeyi yaparmısın?»

«Tabii. Günün birinde lüks lâmbasını icat edeceğimden eminim.»

«Bu espiri biraz bayatlamış olmuyor mu.? Mister Scarbourough? Artık hayal kuracak yaşta olmadığını bilmiyor musun? Yirmi sekizinde var mısın?»

«Yirmi dokuz yaşındayım. Bana bak, on sentim olmazsa kahve içemeyeceğimi bilecek kadar uyanığım. Hayatımda sadece futbol oynarken yardım gördüm ve rahat ettim. Fakat futbol oynayabilmek için de insanın dizlerinin daima sağlam olması lâzım. Bu araba iki bin beş yüz dolara işine geliyor mu?»

Genç kadın: «Biraz pahalı ama, yine de fena değil,» diye mırıldandı.

«Yani anlaştık mı?»

Başını bana doğru çevirdi: «Belki,» diye güldü. «Anlaşabiliriz.» Başka bir şey söylemedi. Sahil boyunca geri dönmeye başladık. Evin önüne gelince arabayı parketti, kontak anahtarını çantasına attı. Hiç bir şey söylemeden avucumu açtım ve bekledim. Omu- zunu silkerek anahtarı avucuma bıraktı. Berâberce dışarıya çıktık.

Ön ve arka kapıları kilitlerken: «Araban ne marka? Oldsmobile mi? yoksa Cadyllack mı?» diye sordum.

13

«Hiç birisi de değil,» diye sırtıttı. «Arka taraftaki garajda duruyor. Arabam olduğunu farkettilen öyle mi?»

«Niçin alay ediyorsun?»

«Niçin böyle düşünüyorsun? Belki iki tane arabam olsun istiyorum.»

«Doğru mu söylüyorsun?»

Doğrudan doğruya gözlerimin içine bakarak: «Hayır, doğru değil,» dedi.

«Niçin boşu boşuna zamanımı ziyan ediyorsun o halde?»

«Belki de ziyan etmiyorum.»

«Ziyan etmiyor musun?»

«Bu sana bağılı. Anlaşabileceğimizi söylediğimi hatırla.»

Merdivenleri çıkmaya başladı. Ben de onu takip ettim. Bir yandan da havlunun üzerinde sereserpe yatısını düşünüyordum. İçeriye girince çantasını masanın üzerine bıraktı, pancurları biraz araladı. Sokağın sıcağından sonra evin içi çok serin gelmişti. Geriye döndüğü zaman beni tam karsısında buldu. Onu yakaladım ve kollarımın arasına aldım, elimden geldiği kadar haşın olmaya çalışarak öptüm. Ellerimi sıkı sıkıya kalçalarına yapıştırmıştım. Bu şekilde hareket etmem , ona zerrece tesir etmemiştir. Gözlerini bile kırpmadan soğuk soğuk bana bakıyordu. Dirsekleriyle beni uzaklaştırdı. «Ben bu şekilde bir anlaşma düşünmemiştim.» dedi.

«Mahzuru mu var?»

«Havır bir mahzuru yok. Yalnız müsait şartlar altında olması suretiyle tabii. Seni buraya iş konuşmak için çağırdım. Daha rahat otur.»

Hâlâ kızgındım. Fakat kendi kendimi yememin bir faydası olmayacaktı. Koltuğa oturdum. Genç kadın içeriye gitti ve iki bardak içki hazırlayarak geldi.

Masanın öbür tarafındaki geniş kanapeye bacak bacak üstüne atarak yerleşti. Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı, kalkıp sigarasını yakmamı bekledi. Cehenneme kadar yolu vardı. Aldırmadım.

Bunun üzerine masanın üzerinden çıkmağı alarak sigarasını kendisi yaktı.

14

■ «Ne söylemek İstiyorsun?» diye sordum.

Düşünceli düşünceli bana bakıyordu. «Seni tartıyorum,» diye mırıldandı.

«Niçin?»

«Şimdi o mevzua geliyorum. Zannedersem şu anda seni daha İyi anlıyabiliyorum. Biraz sert ve on sekiz yaşındaki bir genç kadar müstehzi bir yaradılıştasın. İlk önceleri iyi satışlar yapıyordun. Fakat sonraları müşterilerin senin Lee Scarborough olduğunu hatırlamaz olunca bu satışın günden güne azaldı. Şayet söylediklerimin içinde hakikat olmayan bir şey varsa itiraz edebilirsin.»

«Devam et,» dedim.

«Başka bir şey daha olmuştu şimdi hatırladım. Kollejin son sınıfında basma bir şey gelmişti. Hemen hemen mektepten atacaklardı, hapse girecektin.»

«Evet bir otomobil kazası geçirmiştin.»

«Tamam, başkasına ait bir otomobilde, bir başkasının karısıyla giderken olmuştu bu kaza. Kadın uzun müddet hastahanede kaldı.»

«Fakat hiç bir iz kalmadan çıktı oradan,» diye cevap verdim.

«Sen öyle zannediyorsun.»

«Bana bak kızım. Futbolcuların peşlerinden ayrılmayan bebekler vardı. Onlara karşı ne yapmalıydım? Etraftan yardım mı İstemeliydim? Yoksa bana tecavüz ediyor diye yaygarayı mı basmalıydım?»

«Kendi kendini müdafaa etmeye yeltenme,» diye güldü. «Seni itham etmiyorum. Sâdece neler bildiğimi anlatmak istedim. Bana kalırsa sen bu işi kıvıracaksın. Sana bir }ş teklif etmek istiyorum.»

«İnşallah şansın vardır ve bana da geçer.»

«Kadınları pek ciddiye almazsın değil mi?» diye güldü.

«Başka türlü olabilirler mi acaba?»

«Seni niçin buraya çağırdığımı öğrenmek ister misin?»

«öt bakalım, anlat.»

●Çok para kazanmak ister misin diye sorduğumu hatırlıyor musun? Hatırladığına göre söyleyeyim.

15

Bu paranın nerede olduğunu biliyorum. Sâdece onu gidip alacak kimsenin çelik gibi siniri olmalı.»

«Dur bir dakika bakalım,» diye sözünü kestim. «Onu gidip alacak demekle neyi kasdettin? Çalacak mı demek istedin?»

«Zaten hâlen İki defa çalınmış,» diye başını salladı. «Tekrar çalmaya lüzum yok.»

Sigaramı tablaya bastırdım. Gözlerini yüzüme dikmiş ne yapacağımı anlamaya çalışıyordu.

«Kaç para?» diye sordum.

«Yüz yirmi bin dolar,» dedi.

İKİ

Bulunduğumuz oda çok sessizdi. Ben hafif hafif ılık çalışıyordum, ö da beni süzüyordu.

«Nasıl, işine geliyor mu?» diye sordu.

«Bilmiyorum,» diye cevap verdim. «Bahsettiğin mesele hakkında hiç bir şey duymadım.»

«Bu işi birisi yardım etmeden yapamıyacağınv Yardımcı olarak da seni münasip gördüm. Sağlam sinirleri ve kafası olan, poliste kavdı bulunmayan birisini seçmem şart. Ancak bu şekilde polis bir şey ele geçiremez.»

«Pekâlâ, pekâlâ,» diye onu susturdum. Sabıkası olmayan bir kimse, ulak bir hırsızlık yapacaktı. Para çoktu. Tabii bu işi para karşılığında yapacaktı. Bu hususta daha etraflı malûmat almam icabediyor- du.

Gözlerini kısmış beni tetkik ediyordu.

«Parayı bulup teslim edene mükâfat verecekler,» diye ikaz etti.

Kadın çok zekiydi. Bunu farkediyordum. İşin nasıl yapılacağını bana gösteriyordu. Mükâfattan da bahsederek beni işin içine çekmeye çalışıyordu. Fakat bunu yaparken de yavaş yavaş, alıştırma alıştırma yapıyordu.

16 î

«Para kime ait?» diye sordum. «Şimdi nere-rede?»

«Bunu tahmin etmek çok zor,» diye cevap verdi. «Sonra paranın nerede olduğunu biliyorum da demedim. Fakat nerede olduğunu tahmin edebilirim. İSİ büyütüyorsun sen.»

«Nasıl tahmin ederâin?»

İçkisinden bir yudum aldı. Bardağın üzerinden bana bakıyordu. «J. N. Butler isminde bir adamdan. bahsedildiğini duydun mu?» diye sordu.

«Zannetmiyorum. Kim bu adam?»

«Bir dakika bekle,» diyerek ayağa kalktı. Yatak odasına giderek katlanmış bir gazeteyi getirip bana verdi. İki ay evvelki tarihli bir gazeteydi. Haziranın on sekizinde çıkmıştı. Hem de burada Sanport'da. Baş tarafta:

Bankadan kaybolan para için tahkikat genişletiliyor diye yazıyordu.

First National Bankasının müdür muavininin kaybolduğunun meydana çıktığı şu anda bankadan 130.000 doların alınmış olduğu anlaşılmıştır.

Başımı kaldırarak ona baktım gülüyordu. Devam ettim.

Yirmi seneden beri bütiiH şehirde iyi bir insan olarak tanınan Butler, cumartesinden beri kaybolmuştur. Karısının ifadesine

göre hafta sonunda Luizyana'ya balık avlamaya gideceğini söylemiş, fakat geri dönmemiştir. Ancak banka pazartesi günü açıldığı zaman 129 bin doların alınmış olduğu anlaşılmıştır.

Gazetedeki havadisi ikinci defa okudum. Üç gün sonra Butler'in otomobilinin Sanport'da terkedilmiş vaziyette bulunduğunu, halen polisin Butler'i aradığını yazmışlardı.

Gazeteyi ona iade ettim. «Bu iki ay evvel olmuş...» dedim. «Netice ne oldu? Onu buldular mı?»

Genç kadın: «Hayır,» diye cevap verdi. «Bulabileceklerini de zannetmiyorum.»

«Yani ne demek istiyorsun?»

«Son olarak Maunt Temple'deki evinden ay-

F: 2

17

rıldığı söylendi. Bana kalırsa o evden dışarıya çıkmadı. Öldürüldü.»

İçkimi yavaşça masaya bıraktım ve onu tetkik ettim. İnsan onun polisten fazla bir şeyler bildiğinden daha emin olamıyordu.

«Niçin böyle düşünüyorsun?» diye sordum.

«Öğrenmek istiyor musun?»

«Olabilir.»

«Pekâlâ,» diye devam etti. «Ben hastabakıcıyım. Sekiz aydan beri de Maunt Temple'de çalışıyordum. Vücudu kısmen felce uğramış bir kadına bakıyordum. Hastamın evi şehrin kenarında, J. N. Butler'in büyük evinin tam karşısındaydı.»

«Pekâlâ, devam et.»

«Terkedilmiş olarak buldukları Butler'in otomobilini o cumartesi evden ayrılırken gördüm. Yalnız, karısının ifadesinde bildirdiği gibi öğleden sonra değildi, geceydi ve arabayı da kadın bizzat kendisi kullanıyordu.»

«Butler'in karısı mı?»

«Evet.»

«Peki,» dedim. «Yalnız gece gittiğini söyledin, karanlıkta direksiyonda oturanı nasıl görebildin?»

«O gece yatmaya gitmeden evin önündeki çimenlikte sigara içiyordum. Butler'lerin otomobili yola doğru hareket etti. Arkadan gelen başka bir otomobilin farı üstüne vurunca direksiyonda oturanın Butler'in karısı olduğunu gördüm.»

«Fakat,» dedim. «Belki de çarşıya bir Şey almaya gidiyordu. Bu durum kocasının otomobille gitmediğini ispat etmez.»

«Mister Butler arabayı almadı,» diye başını salladı. «Arabayı karısı bizzat kullandı. Sanport'da arabayı bırakan Mister Butler değil, karısı. Bunun için yemin ederim.»

«Fakat nasıl olur?»

«Durumu anlamıyor musun?» diye sabırsızlandı. «Mister Butler ölmüş olmalı. Bunun başka Şekli olamaz. Şayet yaşısaydı Şimdiye kadar çoktan bulur-

18 : ' ' i

lardı. İriyarı, yakışıklı bir adamdı. Derhal dikkati çeken bir tipi vardı. Saklanması çok zor. Boyu iki metreye yaklaşıyordu. Onu bulamazlar mıydı zannediyorsun? Bu gibi vakialarda yüzde doksan dokuz bir başka kadın parmağı da vardır. Mister Butler evden ayrılmadan; evvel kadın bunun farkına varmış olamaz mı? Kocasını paraları ve öbür kadını alıp kaçacaktı. Ne yapacaktı yani? öbür kadınla gitsin diye kocasının bavulunu mu hazırlayacaktı?»

«Bir Şey bilmiyorum,» diye cevap verdim. «Misis Butler nasıl bir kadın?»

«Kimin katil olabileceğini söyleyebilir misin?» diye omuzunu silkti. «Belki haklı bir sebeple herkes katil olabilir. Fakat biraz da olsa onu sana tarif edebilirim. Bunu söylemek biraz tuhaf ama, hayatta gördüğüm en güzel kadın diyebilirim. Teni manolya gibi, iri dumanlı bakışları olan enfes bir kumral, iliklerine kadar da dişi. Eski ve köklü bir aileye mensup. Ev kendisinin. Deliler gibi de içki iiyor.»

«Orada çalışırken boşuna vakit harcamamış- sm.» . .

«Yani içkisini mi kastediyorsun? Bu orada herkesin malûmu olan bir sır.»

«Yani sen adamı karısının öldürdüğünü ve paranın haleh evde olduğunu anlatmak istiyorsun, öyle mi?» ?

«Evet.»

«Polis evi aramadı mı?»

«Adam arabasını Sanport'da terketmiş gözükünce polis niçin evde araştırma yapsm? Arabayı bırakmış çekmiş gitmiş.»

«Ne demek istediğini anlıyorum.» dedim. «Fakat başka Şekilde de düşünülebilir. Mister Butler'in çok iri yarı olduğunu söylemiştin. Şayet karısı onu öldür- düyse onu nasıl yüklenip arabaya taşıdı? Herhalde hamal çağırmadı değil mi?»

«Bunu bilmiyorum. Hiç bir şekilde izah edemem. Fakat belki de ona yardım eden bir sevgilisi vardı. Arabayı terkettikten sonra Sanport'dan geri dön-

19

mesi lâzımdı. Tabii otobüsle dönemezdi. Sevgilisi onu geri getirdi.»

«Sana göre,» dedim, «Misis Butler sarhoş, katil ve serseri. Peki şimdi ne yapıyor? Senin gidip parayı bulmanı mı bekliyor?»

«Düşüncesinde herkes serbesttir. Bu iş para için. Yapacak olduğumuz iş de hakikat.»

«Yani bütün düşündüğün şeyler sâdece tahmin öyle değil mi?»

«Parayı veya Mister Butler'in başına gelen şeyi buluncaya kadar terlese de evi arıyacağız. Parayı bulmak için yapıyoruz bunu.» «O evdeyken mi?»

«Hayır,» diye anlattı. «Zaten bu sebepten ikimizin birden bu işe girmesi şart. Kadın, antika eşya işi yapan bir şirketle konuşmak için şehre indi, şimdi orada. Onu takip edeceğim. Arkasından ayrılmayacağım. Bu müddet zarfında da sen evde parayı arayıp bulacaksın. Sonra o geri gelmeden beraberce döneceğiz. Onu göz hapsine alacağım.»

«Sen ne yapmak istiyorsun?» diye sordum. «Bu bir tuzak. Şayet işler ters giderse sana bir şey olmaz ama, benim halim duman.»

«Aptalca şeyler düşünme,» dedi. «Ev şehrin kenarında. Geniş bir bahçenin ortasına inşa edilmiş. Etrafında ağaçlar ve yüksek bir çit var. Bir tek hizmetçi çalışıyor. Kadın ayrılınca o da kenflt evine gidiyor. Yanma bir orkestra alsan bile kimse senin eve girmiş olduğunuzu farketmez. Evde kimsenin olmadığı geceler polis bir kere uğrar. Tabii kapıyı yerinden söküp çimenlere bırakarak onlara eve girdiğini anlatacak değilsin. Perdelerin hşpsi inik. Buz dolabında da yiyecek çok. Sanki evin bekçisiymişsin gibi rahat rahat çalışacaksın. Kabul mü?»j «Bu kadar para için pek tehlikeli değilmiş gibi gözüküyor,» diye yerimden kalktım ve odanın öbür ucuna doğru yürüdüm. «Fakat hâlâ emin olamıyorum. Kadının arabada olması bir şey ifade etmez. Kocasıyla beraber gelmiş ve kocası parayla beraber kaybo- luncaya kadar bekleyip arabayı terketmiş de olabilir.»

20

Gene kadın «hayır.» diye başını salladı. «Mister Butler öldü. Karısı öldürdü. Para da halen evde.»

«Nasıl bu kadar emin olduğunu anlayamıyorum.»

«Yani bana inanmıyorsun, bu işle alâkadar değilsin, istemiyorsun, öyle mi?»

Parayı düşündüm. İnsan, yüz yirmi bin dolar gibi, büyük bir parayı bir kerede eline geçirebilecekti. Çok büyük bir paraydı. Âdeta ağırlığının altında eziliyordum.

Fakat bu kadın deliydi bana kalırsa. Butler'in uyarı beraberinde alıp gitmediğinden nasıl emin olabiliyordu. Aksini gösteren hic bir delil yoktu. Bir insanın kanunu çiğneyip böyle bir işe girmesi için tahminlerin ötesine giden bir takım şeylere istinat etmesi icap ederdi. Bu kadar düşünebilirdim artık.

«Nasıl?» diye tekrar sordu. «Ne düşünüyorsun?»

«Bütün hepsi sâdece bir rüya,» dedim.

«Büyük bir serveti tepiyorsun.»

«İnanmıyorum.» diye omuzumu silkdim.

Onu tekrar kollarımın arasına almak istedim. Fakat beni iterek uzaklaştırdı.

«Tekrar görüşürüz,» diyerek evden çıktım. Aşağıya inince Winlock'un ziline bir kere daha bastım. Fakat hâlâ eve gelmemişti.

Yola çıktım ve arabama girdim. Saate baktığım zaman öğleden sonra beş olduğunu gördüm. Yarım günümü ziyan etmişim. Eve dönerken adıma gelmiş olan mektupları da aldım. O zaman epeydir kirayı ödememiş olduğumun farkına vardım. Davy caddesinde çok penceresi olan yeni bir apartman katında oturuyordum. Dairem, kalın halılarla kaplıydı. Wagner Emlâk İşleri müessesesinin bina satışı bölümünde çalışmaya başladığım sırada bu daireyi kiralamıştım. Ayda bin dolar kazanıyordum o zaman. Mayıs ayının başındaydı. Halbuki üç gün önce yani ağustos ayının birinde ihtiyar memuru, iş vapamadığı için atmışlardı. On bin dolarlık elma sandığı işi kabul edilmediği takdirde belki de ben de işimi kaybedecektim. Oturma odasında bir

21

koltuğa yerleştim ve postadan çıkanları kontrol etmeye başladım. Bir tanesi hariç diğerlerinin hepsi faturaydı. Mektubu yazan kızı hatırlamaya çalıştım, fakat fazla üzerinde durmayarak faturalara geçtim. Terzim gecen İki ay içinde ödemem icabeden

225 doları ödemediğimi hatırlatıyordu. Otomobilimin taksiti içinde bir not vardı. Diğerlerine baktım, iki tanesi bakkal faturasıydı. Bir diğeri, bakılması İçin vermiş olduğum İngiliz seteri köpeğim Moxie'nin bakım taksitiydi. Banka defterime baktım, sâdece 170 dolarım kalmıştı.

Mutfağa gittim ve kendime bir içki hazırlamak istedim. Bunu ancak içerek unutabilirdim. Fakat raftan şişeyi elime alınca vazgeçtim tekrar eski yerine bıraktım. Pek İçkivle başım hoş değildi. Rastlamış olduğum kadını düşünmeve başladım. Onun havlu üstünde sereserpe yatışı gözümün önüne geldi, öğleden sonraki zamanımı ziyan ettirmişti bana. Bir teselli mükâfatı dahi elde edememişim

Ne otomobili satabilmistim ne de kadını elde edebilmişim. Bütün bunları büyük bir üzüntü içinde düşündüm. Halbuki isim rastgitseydi belki bir şeyler kazanabilirdim.

Banka defterindeki rakamları yanlış görmüş olabilirdim. Çıkardım bir kere daha baktım.

Doğruydı.

Suudî Arabistan'ı, sıcak kumlarını, kavurucu havasını, insana nefes aldirmayan kum fırtınalarını düşündüm. Acaba orada yasayabüecek miydim? Fakat bunları düşünmek ve evvelden karar vermek yersizdi. Gittikçe daha az para kazanmaya başlamışım. Bir şeyler yapmalıyım.

Kellemi koltuğuma almış, dört sene sahalarda, ayda yetmiş dolar ve bir miktar da primle top peşinden koşmuştum. Takımım için tehlikelere atılmış, bu şehrin ismi için çalışmışım. Aradan bes sene geçtikten sonra is aramaya gittiğim yerlerde beni kimse tanımaz olmuştu.

Dudaklarımın araşma bir sigara koydum ve yakmak için çakmağımı aradım.

22

120.000 doların yansı aklıma gelmişti. Sigaramı yakmayı unuttum. Birden bire irkilerek daldığım düşüncelerden ayrıldım. Yine yeniden mi başlayacaktım? Geri gidip ona İnandığımı mı söyleyecektim? Diana James bir ihtirasın esiri olmuştu. Gelişi güzel tahmin ve hesaplarla bir taht kurmak istiyordu. O kuş kafasıyle beni kandıramazdı.

Ama niçin paranın evde olduğundan bu kadar emindi? İşte bu hususu bir türlü çözemiyordum. Anlatmış olduğu şeylere

bakarak bu iddiaya inanmak imkânsızdı. Fakat polis hâlâ Mr. Butler'i niçin bulamamıştı? İnsanın akli karışıyor ve burada şüpheyeye düşüyordu. Şimdiye kadar çoktan onu bulmuş olmaları lâzımdı. Onun gibi kolayca tanınabilecek ve saklanacak yeri olmayan bir insan çabuk tefrik edilirdi. Polislerin yapmış olduğu çalışmalar hakkında hiç bir malûmatım yoktu. Fakat bana kalırsa en kolay şekilde polis dolandırıcıların yakasına yapışuyordu. Onları takip edenler haklarında çok şey biliyorlardı. Resimlerini buluyorlar ve hususiyetleri hakkında geniş malûmat toplayabiliyorlardı. Butler ise dört yüz bin kişinin yaşadığı bu şehirde arabasını bırakmış, kendisi duman gibi kaybolun gitmişti. Bu olabilirdi. Fakat çok ender rastlanan bir vak'a idi.

Bütün bunlar insanı deli edecek kadar tuhaftı.

Fazla olarak da söz konusu olan para miktarı çok fazlaydı.

Aşağıya indim, arabama binerek bir kütüphaneye eittim. Sanport Citizen gazetesinin en son cildini istedim. Ağustosun birinden başlayarak geriye doğru gitmeye başladım. On dördüncü sahifede bu işe ait bir sev buldum. 27 Temmuz tarihliydi.

BUTLER'İN KAYBOLUŞU ÇÖZÜLEMEDİ

Butler'in otomobilinin terkedilmiş olarak bulunduğu 11 Haziran tarihinden bu zamana kadar Maunt Temple'll vüz yirmi bin dolarla kaybolan bankacının akıbetiyle ilgili olarak hiç bir haber alınamamıştır.

V

23

Burada, onu bulamadıklarından başka yeni bir haber verilmiyordu.

Gayri ihtiyari sandalyeye oturdum. Beni rahatsız eden huzurumu kaçıran bilmediğim bir şey vardı.

Tekrar gazeteyi okudum. «.... Mister Butler'in terkedilmiş olan otomobili plaja yakın bir caddede bulunmuştur...» diye devam ediyordu.

Diana James bana ikinci defa çıkan haberi göstermişti. Otomobilin nerede bulunduğunu yazan kısmı göstermemişti. Muhakkak ki gazetelerden bir tanesinde bu husus belirtiliyordu. Bu birden bire aklıma gelmemişti. Fakat daha ilk andan beri beni rahatsız eden bir husustu. Elime bir başka demet gazete aldım ve araştırmaya başladım. 14 Haziran, 13 Haziran, 11 Haziran, bu gazetede olması lâzımdı. En baş sahifede iri puntolarla yazılmış olan havadisi hemen gördüm.

«Kaybolan adamın son model otomobili terk edilmiş vaziyette plâj mahallesinde Duval bulvarının 200'üncü bölümünde bulundu.»

Bunu daha evvel nasıl farketmedifcime şaştım. Zira Winlock'un vermiş olduğu ilânda adres Duval bulvarı 220 diye çıkmıştı.

Şimdi Diana James'in niçin kaybolan adamın öldüğünden emin olduğunu anlamaya başlamıştım.

tç

ZUİ çaldığım zaman, Diana James kendisi gelip kapıyı açtı ve beni içeriye aldı. Oturma odasına gi- rinciye kadar her ikimiz de bir şey konuşmadık. Evvelce olduğu gibi kahve masasının karşısındaki aynı sandalyeye oturdu ve bana bakarak güldü. Soğukkanlıydı, âdetâ benimle alay ediyordu.

«Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.» dedi. «Ama çok çabuk döndün.»

«Niçin daha evvel bana söylemedin?» Bir sigara vakti ve üflemiş oldug^ı dumana düşünceli düşünceli baktı.

24

«Şayet bunu farketmeyecek kadar aptal olsaydın bu işte bana yardım edemezdin,» diye cevap verdi. «Onun için söylemedim. Bu çocuk oyuncağı değil. Çok büyük tehlikeyle de karşılaşabiliriz.»

«Bir şey var ki hâlâ emin değilim,» dedim. «Niçin Misis Butler'in kocasını öldürüp otomobili senin evinin önüne bıraktığı hususundan bu kadar eminsin? Adamın paraları alıp seninle kaçacağını bilen bir başkası olamaz mı?»^y

«Havır bu mantikî değil. Böyle birisi olsa bile naraları aldıktan sonra sırf benim haberim olsun diye bu kadar büyük tehlikeyi göze alıp arabayı benim evimin önüne bırakmaz. Bunu ancak karısı yapar.»

«Bana bütün her şeyi anlatacak mısın?» diye sordum.

»Zannedersen. Fakat daha evvel senin bana cevap vermen lâzım. Bu işe giriyor musun, yoksa girmiyor musun?»

«Niye soruyorsun? İşte buradayım ya?»

«Kanuna karşı gelmekten çekinmiyor musun?»

«Bunu şu şekilde düşünüyorum: Parayı almış olan kadın veya erkek zaten kanuna karşı gelmiş. Kim olursa olsun polise

gidemez. Sonra daha kimsenin haberi yok. Atmış bin dolarla da herkesi susturmak mümkün.»

Kadın: «Sana altmış bin dolardan bahseden kim?» diye kaşlarını kaldırdı. «Üçte birini alacaksın.»

«Üçte biriyle ne yapılabileceğini bilirsin. Ya yarısı olur veya hic olmaz.»

«Sinir adamsın..)>

«Sinir de ne demek? Oraya gidecek ve kafasını aslanın ağzına sokacak olan benim. Parayı ben araştıracağım. Senin ise hiç bir riskin yok.»

«Pekâlâ, pekâlâ. Sadece bir tecrübe edeyim dedim. Yarı.yarıya paylaşacağız.»

«Şimdi işler daha iyi. Anlat bakalım.»

Genç kadın «Şimdi artık Mister Butler'in öldüğünden niçin emin olduğumu biliyorsun,» dedi. «öl

25

müş olmasaydı buraya gelecekti Aptal bir adam değildi. Saklanacağı bir yeri olmadığı takdirde bu işte muvaffak olamayacağını biliyordu. Beraber düşündük ve bu daireyi birkaç ay evvelinden kiraladık. Parayı alınca doğru bana gelecekti. En azından iki ay sokağa dahi çıkmayacaktı. Etraf yatışınca ya ve onun görünüşünü mümkün olduğu kadar değiştirinceye kadar evde oturacaktı. Sonra bir otomobil ve birde seyyar ev alacak ye güneye gidecektik. Yolda Butler, seyyar evin içinde gizlenecekti. Sanfransisko'da yepyeni bir hüviyetle meydana çıkacaktı. Çok güze} bir plandı, fakat maalesef buraya kadar gelemedi. Sadece arabasını bir başkası getirip evin önüne bıraktı.»

«Bu şekilde düşünmekte haklısın.»

«Şimdi bana inandın mı?» diye sordu.

«Tabii inandım. Anlattıkların vaziyeti deriştirdi,» dedim. «Daha evvel anlatmış olduğun hikâye aklıma yatmamıştı. Beraber kaçacağı kadının sen olduğunu anlayınca vaziyet değişti. Buraya gelmesi lâzımdı. Gelmediğine göre gelemedi demek oluyor.»

«Para şimdi Maunt Temple'deki evde.»

«İşte bu husustan pek emin değilim,» dedim. «Onu bir başkası da öldürüp parayı almış olabilir. Uzak bir ihtimal değil.»

« Hayır hiç kimsenin haberi olamazdı. Ancak karısı bilebilirdi. Onu son defa gördüğüm zaman, karısının arkamıza bir dedektif taktığından korktuğunu söylemişti.»

«Onları ne zamandan beri tamyorsun?» diye sordum.
«Hakikaten Maunt Temple'de hastabakıcılık yaptın mı?»

«Evet, geçen sonbahar ve kış oradaydım. Butler'le ;
anlaştıktan sonra, dört av evvel buraya geldim.»

«Seni seviyor muydu?»

«Herhalde.»

«Sen de onu seviyor muydun? Yoksa parasının mı
peşindeydin?)»

«Her ikisi de diyelim. İhtiyacımız olan şevi alırken birbirimize
inanıyor ve yine birbirimize muh-

26 ;

taç olduğumuzu biliyorduk. Daha ne umuyordun? Bizi Leylâ ile
Mecnun mu zannettin?»

«Şimdi ise o öldü, sen de parayı alacaksın sadece öyle mi?»
diye sordum. Sonra «Yani paranın yarısını,» diye düzelttim.

«Tabiî, başka ne yapabilirim? Yani kendimi gidip uçuruma mı
atmalıydım?»

«Birbirimizle iyi geçineceğiz,»' dedim.

Sert bir hareketle elindeki sigarayı tablaya bastırdı. «Bir şey
daha var,)» diye kaşlarını çatı. «Bu parayı ona bırakmıyacağım,
o sarhoş köpeğe.»

Böyle konuşması canımı sıkıyordu.

«Bunu kafandan çıkar,» diye terslendim. «Bir daha düşünme
artık. Bu bir iş münasebeti. Şayet öyle olmayacaksa şu anda bu
işe girmekten vazgeçiyorum. Benim ele almış olduğum işde
kapislerine kapılıp iki kadından bir tanesinin diğerini öldürmesi
işime gelmez. Sinirlilerine hâkim olacağını zannedirim.»

«Öyleyimdir,» diye bana baktı. «Sadece parayı alıp
kaçamıyacağımı işaret etmek istedim.»

«Bu şekilde düşünmen güzel. Yalnız daha başka düşüncen
varsa kafandan çıkar.»

«Maunt Temple, buradan ikiyüz mil uzakta,» dedim,
«Otomobille dört saatte gidebilirim»

«Otobüsle gitmelisin,» diye itiraz etti.

«Ne? Otobüsle mi gideyim?»

«Evin içinde iki belki de üç gün kalacaksın. Arabanı ne
yapacaksın? Evin önüne mi parkedecek- sin?»

«Şehirde bir sokağa bırakırım.»

«Hayır, iki üç gün araba aynı yerde kalırsa birisi farkedebilir. Polis terkedilmiş zannedip götürebilir. Daha yüzlerce akla gelmeyen şey olur.»

Onu haklı buluyordum. Arabam bir kaç gün aynı yerde duracak olursa birisinin dikkatini çekebilirdi. Fakat otobüsle gitmek fikri de daha iyisi değildi.

«Beni oraya giderken ve oradan geri dönerken kimsenin görüp teşhis etmesini istemiyorum,» diye anlattım. «Otobüsle gitmek iyi değil.»

n

Genç kadın, «Haklısın,» diye başını salladı. «En iyisi seni oraya benim götürüp bırakmam ve geri dönmem.»

«İşte bu güzel,» diye anlattım. «Beni sen götürürsün ve sokağın ışık olmayan bir yerinde indirirsin ve geri gelip Butler'in karısını gözetlersin. Bugün salı. Şayet dediğin gibi ev çok büyükse iki günden evvel isim bitmez. Cuma günü, yani gece yarısından sonra saat ikide beni bırakmış olduğun yere gelirsin. Ya ikimiz de zengin olarak döneriz veyahut da paranın evde olmadığını öğrenmiş oluruz.»

«Pekâlâ,» diye sandalyesine yaslandı. Kaşları çatılmış ve bakışlarına bir soğukluk gelmişti. «Ben orada yoğum diye paranın hepsini alıp kaçmak gibi parlak bir fikre kapılayım deme sakın.» diye ilâve etti. «Polisin ufak bir telefon ihbarı alacağını unutma.»

İşin her yönünü düşünüyordu. «Çok tatlısın.» dedim. «Hangi erkek senden uzaklaşabilir.»

«Bu kadar çok para için sen düşünebilirsin. Fakat sakın yapayım deme.»

«Pekâlâ,» dedim. «Yalnız sen de sakın beni atlatayım filân diye düşünme.»

Kol saatimi ışığa doğru tuttum. Saat üçü on geçiyordu.

Gece yarısı Sanport'dan çıktık. Arabamı gara- 1a bırakmış ve ihtiyacım olan bir kaç şey satm almıştım. Neler aldığımı düşündüm. Bir elektrik feneri, yedek pili, ufak bir tornavida, bir bobin plaster ve on paket sigara, hepsi bu kadardı.

Diana, arabayı oldukça hızlı sürüyordu. Ekseriya altmış m'lin üzerinde gidiyorduk. Şehirler arası yol üzerindeki ufak şehirler uykudaydı. Çok az trafik vardı. Bunlan düşündüğüm sırada bir tanesini geçiyorduk. Süratimizi otuzbeş mile indirmişti.

«Bundan sonra Maunt Temple'e geliyoruz,» dedi. «Otuz mil kaldı.»

«Gün ışımadan evvel geriye dönemiyeceksin,» dedim.

«Bir mahzuru yok,» diye izah etti. «Beni bu

28

rada pek kimse tanımaz. Sonra Misis Butler öğleden evvel yatağmdan çıkamaz, merak etme.»

«Polis belki de onun peşindedir. Kocasıyla buluşacağını düşünerek onu takibediyorlardır.»

«Biliyorum,» diye arabanın çakmağına bastı. «Bana bir sigara ver Lee,» dedi. «Ne yapabilirler? Hiç bir şey bilmiyorlar.»

Çakmak atınca bir sigara yaktım ve eline verdim. Şimdi bir nehir boyunca, iki tarafı ağaçlarla çevrili bir yoldan gidiyorduk. Ona doğru baktım. Uzun pilili beyaz bir etek ve maron bir blûz giymişti. Kusursuz denecek kadar güzeldi. Arabanın sönük lâmbası yüzünü aydınlatıyor, gözlerinin içinde parıltılar meydana getiriyordu, kendime de bir sigara yaktım, «Bir şey var ki beni el'an düşündürüyor,» dedim. «Bu para belki de tahvilat halindedir. Yani nakit değildir. Butler bankacı olduğu için tahvilatı parayı çevirmesini becerirdi, fakat biz bu işi başaramayız.»

«Hayır,» diye cevap verdi. «Parayı nakit olarak alacaktı, öbür türlü bir hayli zamana ihtiyacı vardı.»

«Güzel,» diye sevindim. «Deste halinde para.»

«Öyle değil mi?»

«Herhalde çok sevimli destelerdir. Onluk ve yirmiliklerden meydana gelmiş para desteleri. Şayet sen parayı arayacak olsaydın nereye bakardın? Nereye saklamış olur?»

Diana, «Eski bir ev,» dedi. «Hem de oldukça eski ve büyük bir ev. Yapılacak ilk şey eski eşyalardan aramaya başlamak ve bu şekilde ilerlemek. Bilhassa tamir edilmiş olan yerleri gözden kaçırma. Kapı ve pencere çerçevelerine dikkat et. Duvarlarda ve perdelerin arkasına saklanmış olan kapılara bak. Onun bir hayli zeki olduğunu da aklından çıkarma. Paraları herhangi bir kâğıt gibi bir şeye sarıp dikkati çekmeyecek şekilde bir köşeye fırlatmış veya çöp sepetine bile atmış olabilir. İcabettiği kadar evde kal ve lüzûmu halinde duvarları bile yık. Polisi çağırılmaz nasıl olsa.»

«İnşallah,» dedim.

■«Çağıramayacağını biliyorum.»

29

«Pekâlâ. Fakat her ne şekilde olursa olsun kadının beni evde yakalayıp parayı aradığımızı anlamasını istemiyorum. Eve döndüğünü anladığın anda bana haber verebileceğin bir yol düşünüyorum. Zannedersem de buldum. Şehirler arası telefonda beni evde ara...»

«Fakat telefona cevap veremezsin.»

«Sonunu anlatmamı bekle,» diye izah ettim. «Tabîî telef on (edenin sen olduğundan emin oluncaya kadar telefona' cevap vermiyeceğim. Yani saat başında bana telefon edeceksin kulaklığı kaldırmıyacağım. Onbeş dakika sonra yine telefon edeceksin yine cevap vermiyeceğim. Tam buçukta üçüncü bir kere daha telefon ettiğin zaman telefonu açacağım. Misis Butler'in nasıl olduğunu soracaksın. Daha iyi diyeceğim ve telefonu kapatacağım. Ondan sonra da hemen evden dışarıya fırlayacağım.»

Bir müddet düşündükten sonra «Dur bir dakika,» diye ilâve ettim. «Telefona cevap vermeme lüzum yok. Her onbeş dakikada bir yaptığın telefon bir işaret olur. Üçüncü kere telefon zilini duyunca kaçarım.»

Diana, «Bu daha iyi,» diye başını salladı. «Kafanı kullanmasını biliyorsun. Çok tuhaf ama birçok bakımdan Butler'e benziyorsun.»

«Pek benzemeyi istemem.»

«Niçin?» diye sordu.

«Onun ölmüş olduğunu unutuyor musun?»

Diana cevap vermedi. Şimdi nehirden ayrılmış tepelere doğru çıkıyorduk. Yol boyunca sağda solda karanlık çiftlik binalarını geçiyorduk. «Onbeş dakika sonra geliyoruz.» dedi. «Şehre girince ev sol tarafta kalıyor.»

Dikkat ettim, fakat etraf çok karanlıktı, pek bir şey göremiyordum. Sadece ağaçların arasında kalmış büyük bir binanın gölgesini farkederek gibi olmuştum. Hiç bir yerde ışık yoktu. Sağa döner dönmez, şehre giden caddeye çıkmıştık. Her iki tarafta çimenlikler ve evler vardı. Üç blok ilerde dört yol üzerinde bir sokak lâmbası sarkmaktaydı. Oraya varmadan, bir blok evvel sola döndü. Biraz gittikten sonra bir daha sola döndü.

30

«Durduğum zaman,» dedi. «Tam evin arkasında olacağız. Zakkum ağaçlarından ve tellerden meydana gelmiş olan çitin ortasındaki kapı herhalde kapalı değildir. Şayet kapalıysa, ya çitin üzerinden atlarsın vahut da önden girersin. İyi şanslar.»

«Unutma,» diye tekrar ettim. «Cuma sabahı saat tam ikide burada ol.»

İki saniye geçmemişti ki araba yavaşladı ve durdu. Gürültü etmemeye dikkat ederek kapıyı yavaşça açtım ve dışarıya kaydım. Elimle hafifçe ittiğim kapıyı Diana tuttu ve sessizce kapattı ve sonra kayar gibi uzaklaştı. Şimdi artık yalnızdım. Arabanın stop lâmbaları yolun dönemecinde kayboldu. Bir müddet gözlerim karanlığa alışsın diye yolun üzerinde hareketsiz durdum. Ay yoktu, gece sâkin ve sıcaktı. Uzaklarda bir yerde, bir köpek havladı. Şimdi karşımda uzanan zakkumlardan meydana gelmiş olan duvarın gölgesini görebiliyordum. Elimi ieriye doğru uzatarak çite doğru ilerledim ve dokununca durdum. Şimdi çite paralel olarak ilerliyor ve tahta kapıyı bulmaya çalışıyordum.

Otomobilden çıkarken saatime bakmayı unutmuştum. Gün ışıyınca kadar iki saatlik zamanımın olması lâzımdı. Tahta bir kapı bulacaktım. Diana öyle söylemişti. Tam köşeye kadar gelmiş fakat kapı gibi bir şeye tesadüf etmemiştim. Yanlış tarafa doğru yürümüş olacaktım. Geriye döndüm ve çitin boyunca elimle yoklayarak ilerlemeye başladım. Kapıyı bulabildim. Demir çerçeveye oturtulmuştu. Zakkum ağaçlarının meydana getirmiş olduğu duvar, kapının her iki yanında ve dört metre yükseklikte evin etrafına doğru uzuyordu. Elimle yoklayarak kapının mandalını buldum. Kütli değildi. Yavaşça açmaya başladım. Gecenin sessizliğinde bir gıcırta duyuldu. Bir müddet bekledim ve sonra yine hafifçe kanadı ittim. Arka taraftaki çimenliğin gerisinde, evin karanlık gölgesini görüyordum. Çok eski ve büyük bir bina olmalıydı. Her iki tarafı sık ağaçlarla kaplıydı. Yan tarafmda alçak bir müstemilât vardı. Burasının garaj olabileceğini tahmin ettim.

Yavaş yavaş iki sıra zakkumların yapmış ol-

■ İt

duğu aralıktan binaya doğru yaklaşmaya başladım. Karanlık pencerelere dikkat ediyor, bir ışık huzmesi olup olmadığı anlamaya çalışıyordum. Hiç bir pencerede ışık yoktu. Bütün bina sanki senelerdenberl boşmuş gibi karanlık ve sessizdi.

Çimenlere basa basa binanın arka kapışma doğru sessizce yaklaştım. Birdenbire bu işi plânlarken düşünemediğimiz bir ihtimal aklıma gelmişti. Bina on - bin metrekairelik bir ağaçlığın ortasındaydı. Bir Zürü çiçek tarhları vardı. Şayet kadın parayı, hatta Butler'in cesedini toprağa gömdüyse bir sürü adam bir hafta buldozerle araştırma yapsa onları zor bulurdu. Aptalca hareket etmiştik.

Fakat bu ihtimali düşünsek bile elimizden ne gelirdi? Biz paranm evde olduğunu hesaplayarak hareket ediyorduk. Evde bir şey bulamayacak olursam partiyi kaybettik demektir. Evden çıkıp gitmekten başka yapacak şev kalmıyordu.

Köşeyi döndüm ve kapının önünden geçerek, binanın arkasına dolandım. Yarıyariya çalılıkların içinde kalmış olan İki tane zemin penceresini karanlıkta farkettilim. Herşey tam düşündüğüm gibi oluyordu. Bu pencerelerden, binanın zemin katına girilebilirdi.

Birinci pencereye yaklaştım. Küçük elektrik fenerimi çıkardım ve vücudumu siper ederek içeriye doğru tuttum. Pencere, kepenkle örtülmüştü. Alt taraftaki mandalı farkettilim. Kapalıydı, öbür pencereye gittim, onun da sürgülenmiş olduğunu gördüm.

Herhalde bütün pencereler bu şekilde sürgülenmişlerdi. Biraz geriye çekilerek düşündüm, önümdeki pencereyi çalılar diğerlerinden daha fazla kapatmışlardı.

Dizimin üzerine çökerek elektrik fenerimi tekrar vaktim. Tornaııdayı çıkardım ve çalılıkların üzerinden uzanarak ağzını İki kepengin arasında çengele doğru ittilim. Çengel yerinden çıktı ve kepenkler kendiliğinden iki vana açıldı. Elimle aralayarak çalıların arkasına süzüldüm ve pencere camının önüne geldim. Cebimden çıkardığım plasteri her istikamete olmak üzere güzelce cama yapıştırdım. Pencere mandalının ya

32

kın olduğu yere tornaııdayla kuvvetlice vurunca cam kırıldı l'akat yapıştırmış olduğum plasterler sebebiyle yere düşmedi. Ağuan delikten tornaııdayı uzattım ve mandalı açtım. Pencereyi elimle yukarıya doğru kaldırdım ve ışığı yakarak içeriye atladım. Burası zemin katının bir kısmı olmalıydı. Oda bir hayli büyüktü ve orta yerde bir ocak vardı. Kepengi kapatıp kancasını yerine taktım, pencereyi indirip sürgüledim. Karşı duvarda bir kömür tenekesi, onun yanında da eski sandıklar mecmua ve gazete demetleri

vardı. İlerde bir kapı gözüküyordu. O tarafa doğru yürüdüm, öbür odada çamaşır makinesi ve çamaşır telleri vardı.

Hemen buradan araştırmaya başlamak yersizdi. İlk önce bütün evi çabucak kontrol etmeli ve evde hizmetçinin bulunmadığından emin olmalıydım. Her ne kadar Diana James, hizmetçinin gitmiş olduğunu söy- lemisse de, yanılması halinde olan bana olacaktı.

Tekrar ilk odaya döndüm ve lâmbayı dolaştırarak merdiveni aradım. Arka duvarda olduğunu farkettilim. Elektriği söndürdüm ve etrafı dinledim. Heryer sessizdi, kalbimin atışım duyuyordum. Korkudan en- semdeki saçlar dimdik olmuştu. Bu evin hali beni fazlasıyla korkak yapmıştı.

Bir müzik duyar gibi plmuşum.

Boş bir evde sabahın dördünde de müzik olur muydu? Bir müddet daha kulak kesildikten sonra elektrik lâmbasını tekrar yaktım. Merdivenden yukarıya doğru çıkmaya başladım. Yukarda, tam çıkışta bir kapı vardı. Yavaşça açtım ve içeriye girdim. Bulunduğum yer mutfaktı.

Musluk taşının üzerinde bir pencere vardı. Gündüz vakti evde serbestçe rrastırma yapabâlmem için şimdiden bütün odalan iyice kontrol etmeliydim. Mutfğa baktım. Musluk taşının yanındaki kapıdan evin arka kısmına geçiliyor olmalıydı. Bu tarafta, kuzinenin arkasında kalan kapıdan da yemek odacına ve evin ön kısmına geçiliyordu herhalde. Üçüncü kapı, kilerin yanındaydı ve kapalıydı. Orayı da görmeliydim. Hizmetçi odası olacaktı.

Yavaşça yaklaştım ve kapı tokmağını çevirerek

F: 3 33

kapıyı ittim. Elektriği söndürmüştüm. Karanlıkta açık kapının önünde bir müddet nefes alan var mı diye dinledim. Evet burası hizmetçi odasıydı. Eşyaları odayı doldurmuştu, fakat kendisi odada mıydı? Yoksa değil miydi anlayamamıştım. Kokusundan burada birisinin yaşadığını hissediyordum. Bütün cesaretimi toplayarak elektrik lâmbasını yaktım. Bir an kadının feryat etmesini veya bir tabancanın patlayarak benim aptal kafamı dağıtmasını bekledim. Sonra ışığı odanın içinde gezdirerek yatağı buldum ve içine tuttum. Yatak boştu. Rahat bir nefes aldım.

Kapıyı kapatarak geri döndüm ve yemek odasına girdim. Pencereilerin perdeleri inikti. Yemek masası ve büfe eskiydi.

Fakat massif ve siyah renkteydi. Büfenin üzerinde işlemeli bir gümüş servis takımı duruyordu. Kadının veya erkeğin ailesinden kalma şeylerdi muhakkak. Ufak bir servet olduğu bir hakikatti.

Oturma odasına geçtim ve elektrik fenerinin zayıf ışığının yardımıyla kontrole devam ettim. Mrs. Butler'in paraya düşkünlüğüne hayret etmemem ica- bettiğini düşündüm. Böyle bir türbede yaşayan herkesten onun yaptığı hareketleri beklemek yerindeydi. Oturma odası da yemek odasında olduğu gibi çok eski ve kıymetli eşyalarla döşenmişti ve çok büyüktü. Bütün ağaç mobilya, maun ve cevizden imal edilmiş, senelerin tesiriyle kararmıştı. Kapalı olan perdeler şarap rengindeydi. Sandalyeler ve koltuklar kestane rengi kadifeyle kaplanmıştı. Bir duvar baştan sona kadar kitapla örtülmüştü.

Işığı birdenbire kitap dizisinin üzerinde durdurdum. Yavaş yavaş ileri geri getirerek dizileri kontrol ettim. Çok tuhaftı. Ansiklopedilerin bulunduğu sıra karışmıştı. Başka kitaplar geliş güzel araya sıkıştırılmıştı.

Aklımdan türlü türlü şeyler geçmeye başlamıştı. Işığı etrafta gezdirmeye devam ettim. Herşey normal vaziyetindeydi. Dizlerimin ve ellerimin üzerine çömelerek kanapenin kilim üzerinde kalmış olan ayak izlerini tetkik ettim. Kanape yerinden oynatılmıştı, evet. Fakat bu bir mana ifade etmeyebilirdi. Kanape-

34

nin bir tarafını tutarak çektim ve duvardan ayırarak arkasına baktım. Evet, kanapenin arkası baştanbaşa keskin bir bıçak veya jiletle yarılmıştı. Diğer koltukları tetkik ettim. Evet hepsi arka taraflarından kesilmişlerdi. Hatta sandalyeler bile.

Bir an ışığı pencereye tutacak oldum. Sonra vazgeçip topuklarımın üzerinde çömeldim ve bir sigara yaktım. Bunları yapan kimdi? Acaba parayı bulmuş muydu? Belki de bulamamıştı.

Şayet bulamadıysa niçin şimdi burada değildi? Niçin hâlâ parayı aramıyordu? O halde burada uzun müddet serbestçe kalamıyacaktım. Acaba iki av evvel polis arama yaparken bunları yapmış olamaz mıydı? Hayır polis bu şekilde hareket etmezdi. Etse bile hizmetçi veya Mrs. Butler kitapları çoktan yerlerine kor, yırtıkları tamir ederlerdi. Bütün bunlar çok kısa bir müddet evvel yapılmışlardı.

Ortada bir hakikat vardı. Bir başkası da evi araştırmıştı ki bizim haklı olduğumuzu ispat ediyordu. O halde Mrs. Butler'in kocasını öldürdüğünü tahmin eden yalnız biz değildik. Bir başkası da aynı şekilde düşünüyordu.

Ben şimdi burada değil miydim?. Evet, eve girmiştim ve cuma sabahına kadar da burada kalacaktım. Yapılacak şev neydi? Kendi kendime kızdım ve hadi bütün evi araştır bakalım dedim. Bunun için eve girmiştim. öteki belki de parayı bulamamıştı. Elimin altına gelen tablada sigaramı söndürdüm. Parayı düşünmek beni yine kamçılıyordu. Oturma odasının nihaye- tindeki koridordan geçerek ilerledim ve bir hole girdim. Holün bir ucunda sokak kapısı, diğer ucunda ise üst kata çıkan merdivenler vardı. Merdivenlerden çıkmaya başladım.

Merdivenin orta yerindeki bir basamak ağırlığının altında gıcırdadı, hemen durdum. Sonra o basamağı atlayarak geçtim. Niçin (korkuyordum? Evde yalnız değil miydim? Hizmetçi gitmişti.

Merdivenin başına geldim, ışığı önüme doğru tutarak dönmeye başladım. Birdenbire donmuş gibi olduğum yerde kalakaldım, önümde, salonun üstün

35

deki ilk kapı açıktı, çok zayıf bir ışık odadan hole vuruyordu.

Diğer ayağımı da yavaşça yere bastım ve sessizce açık kapıya doğru süzıldüm. Birdenbire dönüp kaçmak istedim. Fakat ışığın hali beni olduğum yere çiviledi. Nefes nefese hareketsiz kalakaldım. Bu ışık bir elektrik ışığı olamazdı. Titriyordu. Acaba birisi kibrit mi çakmıştı? Belki de benden evvel gelmiş olan kimse evi ateşe vermişti. Fakat ışık büyümüyordu. Bekledim. Işıktaki hiç bir değişiklik olmadı. Sonra ne olduğunu anladım. Bu bir kandildi.

Hiç bir mana veremedim. Elektrik fenerinin beş liraya satıldığı yerde kim kandil ile araştırma yapıyordu? Bunu daha fazla düşünmeye vakit bulamadım. Bir ses duymuştum. Çok zayıf bir ses. Odadan geliyordu.

Bu sesin ne olduğunu anlayamadan müzik başladı. Ses, pikabın iğnesinin plâğın boş olan kısmından çıkarmış olduğu cızırtıydı. Müzik çok hafif çalıyordu. Tanımadığım bir parçaydı.

Biliyordum, kaçmam lâzımdı. Fakat kaçamı- yordum. içeriye bakmalıydım. Önümde birkaç adımlık mesafe vardı. Holdeki halı ayaklarımın ses yapmamasına yardım ediyordu. Tam kapının

önünde durdum. İşin en tehlikeli yerine gelmiştim. Şayet içerdeki kimsenin yüzü kapıya doğruysa, ben bakar bakmaz görecekti. Müzik çok hafif devam ediyordu. Fakat başka hiç bir ses duyulmuyordu.

Odanın eşiğinden adımımı içeriye attım. Gördüğüm manzara tuhafıma gitmişti. Sanki dinî bir âyin- deymişim gibi gelmişti bana. Burası bir yatak odasıydı. Yerde gümüş bir tepsinin içinde bir kandil yanıyordu. Onun yanında bir pikap çalışıyordu. Döşemenin üzerine bir sürü plâk dağılmıştı. Bunlarm ortasında mavi, uzun gecelikli bir kadın oturmuş, müziğin temposuna uyarak bir geri, bir ileri sallanıyordu.

Kandiin zayıf ışığının altında genç kadını profilden görüyordum. Titreşen ışık yüzünde ve bir bulut gibi dağılmış olan saçlarının buklelerinde gölgeler mey

36

dana getiriyordu. İnanılamıyacak kadar güzel bir kadındı. Aynı zamanda çok da sarhoştı.

Kapının önünde dururken, Mrs. Butler'in San- port'ta olduğunu söyleyen Diana James aklıma geldi.

DÖRT

Acaba Diana, beni atlatmış mıydı, yoksa hakikaten işler mi karışmıştı? Daha işin başında bana her- seyi söylemesi icabederken anlatmamış yalan söylemişti. Belki de yine vaian atmıştı.

Mamafih belki de herhangi bir kaza filan sebebiyle Mrs. Butler aniden eve dönmüştü. Diana'nın da bundan haberi olmamıştı. Aksini düşünmek saçmalık olurdu. Fairayı ele geçirmek istiyorduk. Bunun için de evi aramamız lâzımdı. Beni boşu boşuna buraya göndermek Diana'ya bir menfaat temin etmezdi.

Acaba bir menfaati olabilir miydi?

Hiç bir ihtimal göremiyordum. Bir daha sefere herkesin sözüne inanmıyacaktım. İçim yanıyordu.

Artık parayı ele geçirmek ümidimiz suya düşmüştü. Yarıcağım tek sey gün ağarmadan mümkün olduğu kadar çabuk buradan çıkıp gitmekti. Geç kalırsam birisi beni evden çıkarken görebilirdi. Bir kere dışarı çıkabilsem. gerisi kolaydı. Sehire gider, Sanport'a sriden bir otobüs bulurdum. Döner dönmez Diana'ya ağızımı geleni söyleyecektim.

Olduğum yerde dikilmiş bekliyordum. Sanki para benimmis ve cebime girmiş gibi düşünmeye başlamıştım. Ama şimdi

herşey bitmişti. Sanki parayı benden çalmışlar gibi bir hissin içinde bocalıyordum. Mrs. Butler'i bir dolaba kanatıp, gün işiyncaya kadar evde parayı arayamaz mıydım?

Hayır. Çok tehlikeli bir hareket olurdu. Hizmetçinin her an eve gelmesi ihtimali vardı. Hatta kadına zivaretçiler de gelebilirdi. Bu fikri beğenmedim ve kafamdan çıkardım. Fakat hâlâ gidemiyordum.

Düşündüğüm şeye tehlikeli demek de doğru

37

değildi. Kadının, burnunun ucunu görececek hali yoktu. Beni tanıyamazdı. Şayet şimdi karsısına geçip konuşacak olsam, rüya gördüğünü zannedeceğinden emin- d'm. Yarisına kadar içilmiş olan viski şişesi yerde duruyordu. Bardak devrilmiş içindeki içki yerlere yayıl- nıştı. Kadın sanki vecde gelmiş gibi müziğin ahengiy- le durmadan sallanıyordu. Bu kadına sarhoş denilemezdi. Adeta yarı baygındı.

Plak nihayet bitti ve otomatik pikap kendi kendine durdu. Şimdi etrafı korkunç bir sessizlik kaplamıştı. Kadın yine vavaş vavaş sallanıyor, sanki şarkı söylüyormuş veya dua ediyormuş gibi dudaklarını kıpırdatıyordu. Fakat hiç sesi çıkmıyordu. Nihayet sürünerek yanındaki divanın üzerine çıktı ve yüzükoyun yattı. Yüzünü yatak çarşafına sıkı sıkıya bastırmıştı. Siyah saçları etrafa dağılmıştı. Bir kolu saçlarının altından dışarıya çıkmıştı.

Kaçmak için harekete geçtim. Artık tam zamanıydı. Fakat birdenbire olduğum yerde kaldım. Etrafı dinlemeye başladım. Duyduğum sesi ikinci kere duyamadım. Ne olduğunu hemen anladım. Ben çıkarken de gıcırdayan basamaktı. Birisi merdivenden çıkmıştı.

Holde bir başka kapı daha vardı, fakat kapalıydı. Açacak olsam, gelen duyardı. Sabaha kadar burada dikilip duracak değildim. Yavaşça odaya süzöldüm ve üfleyerek «andili söndürdüm. Daha evvel görmüş olduğum ve kapısı aralık duran dolaba doğru yürüdüm ve el yordamıyla verini bularak içeriye girdim. Dolaptaki elbiseler yüzüme sürünüyor, koyu parfüm genzimi yakıyordu. Hic bir sey duymuyordum. Fakat koridor halıyla kaplıydı. Gelen herkimse yakmda olmalıydı. Dolabın aralığından dışarıya bakıyor ve hazır vaziyette bekliyordum. Kapının bulunduğu taraftan bir ışık hü- mesi gözüksü ve duvarlarda gezindi. Sonra yerdeki pikabı, plâkları, viski şişesini ve devrilmiş bardağı aydınlattı, nihayet kadının biçimli

vücudunun üzerinde durdu. Elektrik fenerini tutan, kadından ayırmadan ilerliyor ve ona vaklaşıyordu. Etraf çok sessizdi. Nefes almaktan cekiniyordum.

Işık yere doğru döndü. Galiba feneri öbür eli

38

ne alacaktı. Akabinde niçin bunu yaptığını anladım. Bir an ışıktaki bir tabancanın namlusunu farkettilim. Namlu tam kadının şakağına doğru çevrilmişti. Bunu tutan bir adamdı.

Düşünmek için bile beklemeksizin dolaptan fırladım. Öğrettikleri gibi üç adımda adamın üstüne atlamayı tasarladım. Fakat divanı unutmuştum. Ayaklarım divana takılınca bir müddet havada uçuştum. Şimdi adam altımdaydı. Mücadele ediyorduk. Elektrik lâmbası sönmüştü. Tabancanın ne olduğunu bilmiyordum.

Adam koluyla saçlarımı yakalamış başımı arkaya doğru çekiyordu. Şimdi ayakta mücadele ediyorduk. Dizimle, kamına kuvvetli bir darbe indirdim, yere yıkıldı. Birden bire doğrularak suratıma kuvvetli bir yumruk attı. Adeta bayılacak hâle gelmiştim. Adam ayağı kalkmıştı. Bütün gücümü kullanarak ayağı kalkmaya çalıştım. Adam kapıya doğru koşmuş ve hole çıkmıştı.

Güçlkle doğruldum ve cebimden kendi elektrik fenerimi çıkardım. Adam evden çıkıp gitmiş olabileceğı gibi, gitmemiş de olabilirdi. Elinde tabancası varsa bu onun için büyük bir üstünlüktü. Elektrik lâmbasını yaktım ve döşemeye doğru tutarak etrafa baktım. Tabanca oradaydı, yerde duruyordu. Kırık plâkların arasındaydı, öbür tarafta ise elektrik feneri vardı. Tabancayı alarak emniyetini kontrol ettim ve cebime soktum. Farkında değildim ama sık sık nefes alıyordum. Mücadelemiz kısa olmakla beraber çok sert geçmişti.

Dinlenmek için yere oturdum. Adam kaçmıştı. Şimdi artık tabancası yoktu. Herhalde benimle tekrar mücadele etmeyi göze alamazdı. Artık evden çıkıp gidebilirdim. Diana James'i düşündüm. Akıllı bir kadındı. Sadece evde araştırma yapacak bir adama ihtiyacı vardı. İlk bulduğı kimse öldürölse bile. bir ikincisini kolaylıkla bulabilirdi. Fakat Sanport'a döndüğüm zaman ona esaslı bir ders verecektim. Ayağı kalktım. Artık gitmeliydim. Elektrik fenerimi yaktım ve genç kadına baktım. Divandan vere düşmüştü, bası ileriye doğ-

39

ru uzanmış olan kollarının üzerindeydi. Sabahleyin bir hayli baş ağrısı çekeceği muhakkaktı. Evi bu hale nasıl getirdiğine hayret edecekti. Kolay kolay ayılacağı da yoktu.

Onu bu halde bırakıp gidecek olursam, belki de bir daha uyanmayacaktı. Adam tekrar geri gelebilir ve onu öldürebilirdi. Yakın bir yerde bekler beni evden çıkınca gelir varım bırakmış olduğu işi tamamlardı. Tabancaya ihtiyacı yoktu. Her ne şekilde olursa olsun böyle baygın vatan birisini öldürmek çok kolaydı.

Peki, o halde ne yapacaktım? Elim kolum bağlı olarak onun öldürülmesine seyirci kalamazdım. Burada bekleyip kahramanlık mı yapacaktım? Şayet onun ayılmasını bekleyecek olsaydım, muhakkak ki beni hırsız diye tevkif ettirirdi.

Polislere böyle bir işe nasıl girdiğimi anlatabilir miydim? Hırsız, ev sahibinsin hayatımı kurtarmış diye benimle alay ederlerdi.

Birdenbire hic hoşuma gitmeyen bir şey aklıma geldi. Yarın sabah bu kadını öldürülmüş olarak buldukları takdirde hiç kimse bir başkasının gelip onu öldürdüğünü bilmiyecekti. Fakat beni buraya getiren Diana vardı. O, kadını benim öldürdüğümü zannedecek- ti. Şayet bu kadın öldürülecek olursa, bütün her şey benim üstüme yüklenecekti.

Birşeyler yapmalıydım. Zaman geçiyor ben ise olduğum yerde duruyordum. Birdenbire aklım başıma geldi. İşte o andan itibaren kendi başımın çaresine bakmaya başladım. Bu işe benim karıştığımı kimse tahmin edemezdi. Namına çalıştığım kimse meselenin sadece onda birini anlatmıştı. Halbuki şimdi herşey değişmişti.

Hepimiz parayı arıyorduk. Mrs. Butler'in evde olduğunu bilen bir tek kişi vardı. Mrs. Butler bütün herşeyin anahtarıydı. Eve gelen adamın kim olduğunu nerede bulunabileceğini ancak Mrs. Butler bilebilirdi. O halde Mrs. Butler'i bırakmamalıydım. Şayet onu burada bırakıp gidecek olursam öldürülecekti. Fakat beraber götürerek olursam öğrenmek istediğim herşeyi ondan öğrenecektim.

40

Bizi bulamamaları için onu nereye götüreceğimi biliyordum. Onu kendine getirip öğrenmek istediklerimi sorduğum zaman, belki birşeyler öğrenecektim. Şayet Mr. Butler'in öldürülmesiyle bir alâkası yoksa, kendi kendimi tevkif ettirdim demekti.

Kafamdan, gideceğimiz yerin haritasını geçirdim. Elli millik bir yolumuz olacaktı.

Birdenb're aklını başıma geldi. Onu nasıl götürecektim? Otomobilim yoktu. Kadını çuval gibi sırtıma vurup şehirden geçemezdim herhalde. Tekrar ilk başladığım noktaya gelmişim. Fakat onun otomobili oi- ması lâzımdı, övle değil mi? Sanport'dan buraya arabasıyla dönmüş olmalıydı.

Garaja kadar gidip otomobile bakıncaya kadar kadını yalmz bırakmak mecburiyetindeydim. Adam, benim evden çıkıp gittiğimden tam manasıyla emin olmadan buraya adım atmazdı. Koşarak koridordan geçtim. Mutfağın kapısını açarak dışarıya çıktım. Bir kaç saniye etrafımı göremedim. Gözlerim karanlığa alışma- mıştı. O anda adam baltayı kolaylıkla boynuma indirebilirdi.

Evin ilerisindeki garaji farkedince o tarafa doğru yürüdüm. Garajın büyük ön kapısı kilitliydi. Yan tarafa geldim. Orada küçük bir kapı daha vardı. Tokmağı çevirdim, acıktı. İçeriye girdim ve arkamdan ka- pıyı kapattım. Elektrik fenerini yakttığım zaman 63 model bir Cadillac'm yanında durmakta olduğumu gördüm. Işığı arabanın tablosuna çevirdim. Anahtar verinde değildi. Saatime baktım, dördü yirmi geçiyordu. Şu anda anahtar elimde dahi olsaydı bu işi belki de zamanında kıvıramıyacaktım. Evin içinde belki de yirmi tane oda vardı. Garajın ön kapısının anahtarı kimbi- >ir neredeydi. Birdenbire kadının çantasını mutfaktaki masanın üzerinde gördüğümü hatırladım. Anahtarlar içinde olmalıydı. Hiç bir zaman zavıf davranmamıştım. Fakat şu anda içkiye ihtiyacım vardı. Geri döndüm ve içki bulunabilecek verleri araştırırken Mrs. Butler'in çantasını masanın üzerinde tekrar gördüm. Anahtarların bulunduğu deri çanta, içindeydi. Çantayı aldığım yere bıraktım ve koşarak yukarıya çıktım. Kadını omu- 41

zuma aldım. Sonra içki aklıma geldi tekrar divanın üzerine bıraktım ve ışığı yere çevirdim. Kavga anında yarıya kadar dolu olan viski şişesi devrilmiş, fakat mantarı kapalı olduğu için yere dökülmemişti. Şişeyi alıp paltomun cebine soktum ve kadını tekrar omuzladım. Hâlâ kendinde değildi. Saatlerce de kendine gelemiyecğini biliyordum. Mutfaktan geçerken çantayı da aldım.

Mrs. Butler! arabanın arka döşemesine koyduktan sonra çantadan anahtarları çıkardım, ön kapının olabileceğini tahmin

ettiğim anahtarı alarak deliğe soktum. Daha ilk denemede kilit açılmıştı. Kapıyı yavaşça ittim ve otomobile döndüm. El yordamıyla kontak anahtarını bulup arabayı çalıştırdım, garajdan çıktıktan sonra bahçe kapısına doğru ilerledim. Yola çıktığım zaman arabanın farlarını yakmamıştım. İki yüz metre kadar bu şekilde gittim. Sonra farları yaktım ve gaz pedalına sonuna kadar bastım.

Haneye tecavüz, araba hırsızlığı ve kadın kaçırmaya, diye düşündüm. Bundan sonra ne yapacaktım? Şantaj mı? Yoksa haydutluk mu?

Mamafih, herşeyi daha iyi görebiliyordum artık. Şayet ismi iyi idare edecek olursam başıma hiç bir şey gelmezdi. Bir başkası da 120.000 doların peşinden sive gelmişti. Fakat şimdi avantaj bendeydi.

Güneye doğru inerek şehirler arasındaki geniş yola çıkmıştık. Yetmiş mil süratle arabayı sürüyor, nereden döneceğimi düşünüyordum, önümdeki kasabayı geçtikten on mil sonra anayoldan ayrılacağım yere geleceğimi hatırladım. Fakat çok dikkat etmeliydim. Muteaddit defalar gelmiş olmama rağmen daima öbür istikametten gelerek içeriye dönmüştüm. Onun için bu taraftan giderken tam nereden döneceğimi kat'i olarak bilmiyordum.

Arkadan gelen arabanın farları dikiz aynasına vurdu. Bir müddet kontrol ettim. Sabahın dört bucuğu olsa da yollarda otomobile rastlanabilirdi. Bir tehlike yoktu.

Fakat belki de adam bizi takibediyor. nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyordu. Nehrin kenarındaki

42

bir virajı dönüyorduk. Şimdi yaziyeti anlarız, diye düşündüm. Arabanın uzak farlarını yakarak gaz pedalına sonuna kadar bastım. Sürat doksanbeş mile yükseldi. Rüzgâr büyük bir gürültü yapıyordu. Arkamdaki arabanın farları bir an kayboldu. Dikiz aynasına bakamıyor, yoldan gözümü ayıramıyordum. Düzgün bir vere gelince tekrar dikiz aynasına baktım. Arabanın farları biraz daha uzakta gözüküyordu. Mamafih aramız çok açılmamıştı.

Böyle korkmanın aptallık olduğunu düşündüm. Arkamızdaki araba, şehirler arasındaki yolda nöbet tutan Dolis arabası olamaz mıydı? Fakat hayır, böyle düşünemezdim. Zira araba bizi geçip gitmiyor, arkamızdan geliyordu. Dönüş verinin tam nerede

olduğunu elan kestirememistim. Araba belki de bizi takip etmiyordu. Fakat ana yoldan ayrıldığımız veri, ona göstermek istemiyordum.

Kasabayı geçtikten sonra, tablodan milleri saymaya başladım. Yol şimdi virajlı olmuştu. Çok zaman arkamdaki arabanın farlarını göremiyordum. Yavaşlamak mecburiyetindeydim. Döneceğimiz yeri gözden kaçırmamalıydim. Dokuzuncu, onuncu, on birinci mile geldik. Acaba dönüş yerini geçmiş miydim?

Geniş bir virajı döndüğümüz zaman, köy dükkânlarının ve benzin istasyonun gölgesini farkettim. Onları geçtim ve dönerek kumlu kov yoluna girdim. Şimdi dar yol çamların arasından uzanıp gidiyordu. Hemen frene bastım ve ışıkları söndürerek kenara parkettim. Bir dakika geçmemişti ki, arkamızdaki arabanın ışıkları belirdi ve roket gibi geçerek gitti. Direksiyonda oturanın ismi belki de Joe'ydi, alış veriş için erkenden yola çıkmıştı.

Hareket etmeden evvel farları tekrar yaktım ve saatime baktım. Beşi birkaç dakika geçiyordu. Gün ağarmadan en son evi de arkamda bırakmalı, kimseye gözükmemeliydim. Şayet hemen hareket edersem bu mümkün olabilirdi. Daha önümüzde yirmi millik bir yolumuz vardı.

iki mil gittikten sonra sağa döndüm ve güne-

43

ve doğru, çalılıklar ve çamlar arasından kıvrılan köy yolundan ilerlemeye başladım. Artık heryeri iyi biliyordum. Buraya arkadaşım Bili Livingstonla beraber, yalnız ve bazen de bir kızla belki on, onbeş defa gelmişim. Biil'in bir kulübesi vardı, şimdi oraya gidiyorduk.

Bili, kolejden arkadaşımı. Ailesi ona bir hayli para ve burada onbeş, yirmi bin metre karelik bir arazi bırakmıştı. Arazinin içinde bir de göl vardı. Kulübe gölün güneyinde, ufak nehrin çıktığı yerde, bataklığın kenarındaydı. Kendisi şimdi yaz aylarını geçirmek üzere Avrupa'ya gitmişti. Fakat kulübenin anahtarının nerede olduğunu biliyordum.

Sol tarafımızda kalacak olan çitin kapısını bulmak için yavaş gidiyordum. Nihayet geldim. Kapıyı açarak arabayı içeriye soktum ve tekrar kapıyı kapattım. Artık Biil'in arazisine girmiştik. Sekiz mil gittikten sonra gölün kenarına gelecektik. Son gelişimde bir yerden kestikleri odunu büyük kamyonlarla bu

yolun üç dört millik kısmında taşıyorlardı. Yolda onların kaim tekerleklerinin izi hâlâ vardı. Bunlarm arasında otomobil lâstik izlerinin bulunup bulunmadığını söylemek çok güçtü. Gaza bastım. On dakika sonra kamyonların •ağa dönmüş oldukları yere gelmiştik. Biz sola döndük. Önümüzdeki virajı döner dönmez durdum ve aşağıya inerek arabanın farlarının aydınlatdığı yolda lâstik izlerine baktım. Son yağmur yağdından beri hic bir araba geçmemişti. Demek ki kulübede kimse yoktu. Tekrar bindim ve hareket ettim. Artık yolun sonuna gelmiştik. Gölün havası etrafı sarmıştı. Biraz ilerimizde masmavi gözüküyordu. Ağaçların arasına yerleşmiş olan sis parçaları yer ver kalkıyordu. Etraf çok sessiz ve çok güzeldi. Bir an sadece balık avlamaya gelmiş olsaydım diye düşündüm. Sonra hemen kendimi toparladım. Bataklığa doğru ilerledik, gölün kenarındaki ağaç köprüden geçtik. Orada durdum ve indim. Kulübenin anahtarı köprünün altına çakılmış bir çiviye asılı olurdu.

Evin yüzü, gölden ziyade bataklığa doğruydu. Balık ve ördek avında kullanılabilecek kadar büyüktü. Diğer çiftlik binalarından uzakta ağaçların arasında

44

Sölün kenarına inşa edilmişti. Etraf hâlâ karanlıktı. Evin ön kapısında durduğum zaman arabanın farlarını kapatmadım.

Kilit sabahın neminden dolayı gıcırdayarak açıldı. Kapıyı ittim ve içeriye girdim. Bir kibrit çakarak gaz lâmbasını buldum ve yaktım. Burası binanın esas odasıydı. İçerde odun yakılan bir kuzine, arka tarafta dolaplar, bir yatak, masa ve sandalyeler vardı. Sağ taraftaki kapıdan anbar olarak kullanılan bir odaya giriliyordu. İçerde ördek tuzakları, kıçtan "takma motorlar, kürekler karmakarışık olmuş balık takımları vardı. Sol taraftaki kapı kapalıydı. Onu iterek açtım. Burası yatak odasıydı. İçerde birbirinin üzerine yerleştirilmiş iki tane tahta kanape ve ön duvara bitişik iki kişilik bir yatak mevcuttu. Yatak bir ordu battaniye- siyle örtülmüştü. Lâmbayı küçük masanın üzerine koydum ve arabaya döndüm.

Mrs. Butler'i omuzladım, getirip yatağın üzerine uzattım. Yüzü balmumu gibi sararmıştı. Simsiyah saçları bir duman gibi beyaz çarşafın üzerine dağılmıştı. Çok çok otuz yaşında vardı. Sarhoşluktan bayılmıştı. Fakat şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı. Bir müddet onun yatakta baygın yatışını seyrettim. Durumu çok kötüydü. Omuzumu silkerek lâmbayı elime aldım.

Nihayet onun annesi değildim ya. Berbat bir dünyada yaşıyorduk. Bunlar olağan şeylerdi. Kuzineyi ateşledim ve iki kova su getirmek için membaya gittim. Şimdi artık etraf aydınlanmıştı. Manzara çok güzeldi. Kulübenin bacasından mavi bir duman çıkıyor, ağaçların arasından göğe yükseliyordu. Arabayı evden bir hayli uzakta olan barakanın içine soktum ve kapısını kapattım. Nihayet sıra yiyecekleri kontrole gelmişti. Bili, daima evde bir sürü yiyecek bulundururdu.

Kilerde birkaç tane. çeşitli koriserve kutusunu ihtiva eden sandık vardı. Bir miktar da un buldum. Dolaplarda yemek yapmaya yarayacak bir sürü şey mevcuttu. Bir kahve kutusunu açtım ve içindekini kahve kavanozuna doldurdum.

Oturdum ve odunların çatırdayarak yanırlarını dinleye dinleye sigaramı tüttürmeye başladım. Dün

45

geceden beri hiç uyumamıştım. Yorgun olduğumu hissediyordum. Elimi yüzüme götürdüm, sakallarım çıkmıştı. Arka duvardaki aynaya kadar gidip baktım. Hindistan'daki hırsızlara benzemiştim. Kaşlarım ve saçlarım sarıydı. Fakat sakallarım alaca çıkıyordu ve çok kötü gözüküyordu.

Kilere gittim ve kimin bıraktığını bilmediğim bir eşya torbasını karıştırarak traş takımını buldum. Bir jiletle traş makinesini aldım, fakat traş sabunu yoktu. El sabununu kullanarak traş oldum. Sonra gömleğimi giydim ve kravatımı taktım. Şimdi kendimi daha iyi hissediyordum.

Ocağın üzerine koymuş olduğum kahve kaynamaya başlamış, kokusu odaya yayılmıştı. Bir fincan doldurdum ve bir sigara daha yaktım. Şimdi güneş yükseliyordu artık. Dün sabahtan beri olan şeyleri bir bir düşündüm. Herşey birdenbire değişmişti. Kanunu çiğnediğimi düşünerek korkmama lüzum yoktu. Kolay kolay beni bulamazlardı. Yaptığım işin en tehlikeli tarafı dün gecekiydi. Herif beni altetseydi. pisipisine ölüp giderdim. Sonra bana yükleyecekleri bir suç da işlememişim.

Bütün hayatım boyunca bir arada görmediğim kadar çok olan parayı düşündüm. Para sanki parmaklarımın arasındaydı. Parmaklarımın arasında olmasa da aldırımyordum. Paranın yerini Mrs. Butler biliyordu. O da benim elimdeydi.

İki saat kadar geçmişti ki kadının kıpırdadığını duydum. Şimdi ona karşı çok iyi davranmalıyım. Ancak bu şekilde

paranın verini öğrenebilirdim. Yansına kadar içilmiş olan viski şişesini ve bardağı elime alarak yatak odasına doğru yürüdüm.
BEŞ

İçeriye girdiğim zaman onu yatakta oturur vaziyette buldum. Elllerini şakaklarma dayamış, parmaklarını saçlarının arasına sokmuştu. Gözlerini ilk defa açık olarak görüyordum. Diana James'in «Çok bü

46

yük ve tesirli» diye bahsedişinin manasını şimdi anlıyordum. Bana doğru bakınca:

«Günaydın,» diye ilerledim. Elimdeki şişeden bardağa bir miktar viski koydum.

«Kimsiniz siz?» diye sordu. Etrafına hayretle bakarak, «Burada ne işim var?» dedi.

«Sunu biraz içseniz daha iyi olacak,» diye bardağı uzattım. «Şayet isterseniz içerde kahve de var.» Neyi tercih edeceğini zaten biliyordum. Kahveden sadece konuşmuş olmak için bahsetmiştim.

Viski bardağını aldı. Şişenin mantarını kapatarak beraberimde öbür odaya götürdüm. Geri gelirken bir kova soğuk su, havlu, el bezi ve onun çantasını da getirmiştim. Herşevi onun yetişebileceği küçük masanın üzerine koydum. Hayretle bana bakıyordu.

«Sorduğuma cevabı verecek misiniz?» dedi. «Bu iğrenç yere nasıl geldim ben?»

«Ohooo,» diye güldüm. «Hatırlamıyor musunuz?»

«Tabî hatırlamıyorum. Sizi de hiç görmemişim.»

«Biraz sonra bunları konuşacağız.» diye onu yatıştırmaya çalıştım. «Şimdilik kendinizi toparlamaya bakın.»

Elbezini ıslatarak uzattım. Yüzünü sildi. Sonra havluyu verdim. Çantasını açarak tarağını buldum ve eline tutuşturdum. Sağını tarayışını seyrediyordum. Gün ışığında saçının rengi eskisi kadar siyah gözüküyordu. Çok koyu kahverengiydi.

«Kahve ister misiniz?» diye sordum.

Ayağa kalkınca, başımla kapıyı işaret ettim. Mavi sabahlığının eteklerini yerde sürüye sürüye öbür odaya geçti. Ben de onu takip ettim.

Bir fincan kahve doldurarak verdim. Bir sigara yaktım eline tutuşturdum. Sonra bir sandalye alıp karşısına oturdum.

«Belki şimdi bana herşeyi anlatabilirsiniz.» dedi.

«Hakikaten hiç bir şey hatırlamıyor musunuz?»

47

«Hayır.»

«Hatırlayacağınıza zannediyordum,» diye mırıldandım. «Bilhassa ben gelmeden neler olduğunu hatırlayacağınızı ümit ediyordum.»

«Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,» dedi. «Allah aşkına kim olduğunuzu söyler misiniz?»

«Barton,» dedim. «Adım John Barton. Globe Sigorta Şirketindenim. Esas olarak Kansas şubesinde çalışıyorum. Bir iş için Sanport'a gelmiştim. Bu işi de bana verdiler. Hatırladınız mı?»

Onu göz hapsine almıştım. Kadın bocalıyordu. Fakat bu çok sürmedi, kendisini çabuk toparladı. Globe sigorta şirketinden olduğumu gösteren hüviyeti isteyeceğinden korktum. Ama daha evvel göstermiştim, o zaman sarhoştun derim diye düşündüm. Mamafih kolay kolay tuzağa düşmeyecek kadar kurnazdı.

«Globe Sigorta şirketi diye bir şirket tanımıyorum,» dedi. «Sizi de hayatımda ilk defa olarak görüyorum. Kim olduğunuzu nereden bileyim?»

O anda hayatımın en büyük kumarını oynadım. Hayatımın en büyük blöfünü yaptım. Şayet yap- masaydım herşeyi kaybedecektim. Adeta ayaklarım yerden kesilmişti. Ceketimin iç cebinden cüzdanımı çıkarırken, «Oh, tabii.» diye onu tasdik ettim. Sanki hüviyetimi arıyormuşum gibi hareket ediyor, numara yapıyordum. Nihayet aradığımı bulmuş gibi doğruldum kendi hüviyetimi ona doğru uzatırken, «Onun nasıl bir adam olduğunu hatırlıyor musunuz?» diye sordum. «Şöyle biraz olsun tarif edebilseniz yine işe yarar.»

Gözlerini elimdeki cüzdandan ayırdı, «Kimin nasıl bir adam olduğunu hatırlıyor muyum?» diye hayretle bana baktı.

«Sizi öldürmek istediğini söylediğiniz adamın. Ben yetişmeden kaçıp gitmişti.»

Taşı gediğine oturttuğumu anlamıştım.

Kadının bir an nefesi kesildi. Kısa bir müddet gözlerindeki korkuyu görebildim. Sonra hemen yine kendine geldi.

«Beni öldürmek mi istedi?»

«Evet,» diye cevap verdim. Hâlâ kafasını ka

48

rıstırmaya çalışıyordum. «Etrafın karanlık olduğunu biliyorum. Fakat üstünüze atıldığı zaman bir şey söylemedi mi? Yani sesini teşhis edemediniz mi?».

«Neden bahsettiğinizi bilmiyorum,» diye baktı. «Odamdaydım, okadarmı hatırlıyorum.»

«Doğru,» diye onun sözünü kestim. Bu arada cüzdanımı da tekrar cebime koymuştum.

«Pikap çaldığınızı söylemişsiniz. Sizi çimenlerin üzerinde bulduğum zaman hâlâ elinizde kırık bir plâk vardı. Plâğın elinizde olduğundan haberiniz olabileceğini zannetmiyorum. Fakat bir türlü bırakmıyordunuz. İlk önce anlattığınız şeylerden bir mana çıkaramamıştım.»

«Hiç birisini hatırlamıyorum,» diye başını salladı. «Neler olup bittiğini siz anlatacak olursanız belki de daha iyi hatırlarım.»

«Tabii,» diye cebimden çıkardığım sigarayı vaktim. «Zaten anlatmalıyım. Sanport'daki şubemiz bize güvenmenizi ve sığınmanızı istiyordu... Neyse bu hususu sonra anlatırım. Herne şekildeyse, Maunt Temp- le'e sizinle görüşmek için gelmiştim. Gece yansından sonra şehire inebildim. Otelden telefon etmeye çalıştım. Telefonunuz hep meşgul çıkıyordu. Bir kaç kere tecrübe ettikten sonra bir taksiye atladım ve size gelmek üzere yola çıktım.

«Tam sizin eve geliyorduk ki, taksinin farlarının ışığında sizi gördüm. Evin ön kapısından çıkmış garafa doğru koşuyordunuz. Taksiden inip arkanızdan geldiğim zaman sizi çimenlerin üzerine düşmüş olarak buldum. Bir elinizde plâk diğerinde İse çantanız vardı. Çok korkmuş, paniğe kapılmıştınız. İlk önce anlattığınız şeylerden bir mana çıkaramadım. Galiba odanızda, kandil ışığında plâk çalıyormuşsunuz. Geriye doğru bakınca bir adamın arkanızda, ayakta durmakta olduğunu eörmüssünüz. Sizi teskin etmeye ve işin esasını anlamaya çalıştım. Fakat siz, boyuna aynı şeyleri, tekrar ed'D duruyordunuz.. Adamın elinde bir şey varmış, üstünüze atlamış.

«Onun elinden nasıl kurtulup da kaçtığınızı bilmiyordunuz. Tekrar içeri gitmeyi teklif ettiğim za-

F: 4 49

man deli gibi korkuyla itiraz ettiniz. Bir türlü sizi eve girmeye razı edemedim. İsteddiğiniz tek şey arabaya binip oradan uzaklaşmaktı. Komşuları uyandırmaktan çekindim ve istediğiniz gibi otomobile bindik ve direksiyona geçtim. Ne yapacağımıza

sonra karar verecektim. Tabîî sizi otele veya turistlerin kaldığı bir motele götüremezdim, zira muhitte tanınıyordunuz. Arabada uyumuştunuz. Nihâyet buraya gelmeye karar verdim. Sanport'da kaldığım zamanlar âzası olduğum bir av kulübüne ait bir kulûbe. Senenin bu aylarında kimsenin bu kulübeye gelmediğini de biliyordum. Burada biraz istirahat edeceğinizi, kalkınca sizinle konuşabileceğimi düşünmüştüm.

«Adam hakkında da bir şeyler hatırlayacağınızı tahmin ediyordum. Sizi öldürmek istediye, bilâhare yine teşebbüs edecektir.»

Bir müddet hiç bir şey söylemedi. Dalgın dalgın önüne bakıyordu.

«Size hücum edenin kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?» diye sordum. «Hayır,» diye cevap verdi. «Hakikaten birisini gördüğümü zannediyor musunuz?»

«Evet,» dedim. Ah olanların bilseydin yavrum diye düşündüm. «Evet, bana kalırsa adamı gördünüz. Zira fazlasıyla korkmuştunuz.»

«Herhalde görmüş olmalıyım,» diye bir müddet ellerine baktı. Sonra başını kaldırarak bana baktı. «Beni bir şey için görmeye gelmiştiniz. Niçin görüşmek istemiştiniz?»

«Kocanız hakkında konuşmak için.»

«Oh,» diye içini çekti. «Yine bir sürü şeyler soracaksınız. Halbuki herşeyi defâlarca anlattım...»

«Evet, sizin için çok sıkıcı ve acı bir şey,» dedim. Artık işler yoluna giriyordu. «Biz de kimseyi rahatsız etmek istemeyiz. Yalnız yapmamız icabeden bir işimiz var. Fakat ne de olsa benim işim polisinkiyle aynı değil. Onlar kocanızı anyorlar.»

«Ya siz. siz aramıyor musunuz?»

«Sâdece ikinci derecede alâkalı olarak.» diye elimdeki sigara izmaritine baktım.

50

«Ne demek istediniz?»

«Sizinle açık konuşacağım Misis Butler. Bana verilen emir ne şekilde olursa olsun, parayı bulmak. Belki bulurum da. Tabii bulunmadığı takdirde meseleyi kapatacağız. Bizim alâkamızın cinsini anlıyorsunuz.»

«Mümkün olsaydı size yardım etmek isterdim. Bunu görüyorsunuz herhalde? Fakat söylenmiş olan şeylerden başka bir şey ilâve edemeyeceğim.»

Cevap vermedim, sâdece bekledim.

«Pekâlâ,» diyerek içini çekti. «O Cumartesi, öğle vakti bankadan eve geldi. Louisiana'daki bir gölde balık avlamaya gideceğini söyledi. Ancak Pazar gecesi eve dönecekti. Elinde para filân görmedim. Eğer para onda idiye, arabada bırakmış olacaktı. Yanına balık takımlarını aldı ve balıkçı elbisesini giydi. Başka hiçbir şey götürmedi. Pazar gecesi eve gelmeyince biraz endişelendim. Sonra herhalde bir gün daha kalmaya karar vermiştir diye düşündüm. Neticede Bankanın müdürü Mister Matthews Pazartesi günü eve geldi ve her şeyi anlattı.»

Kadın çok sâkin konuşuyor, hâlâ başı önünde, ellerini bakıyordu.

«Niçin böyle bir şev yaptığını bilmiyor musunuz? Bir fikriniz yok mu?» diye sordum.

Tereddüt ettiği aşikârdı. «Hayır,» diye cevap verdi. ¹

Hırsla elimdeki sigarayı buruşturdum. «Maalesef bu hususta biz birçok şey biliyoruz,» dedim. «Hoşunuza gitmeyecek. Bunları size ben anlatmak istemezdim.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

»Kocanız başka bir kadınla kaçıyordu.»

«Hayır!»

«Özür dilerim Misis Butler. Fakat Sanport'da- ki şubemiz herşeyi ortaya çıkardı. Kadının ismi Diana James veya kendisini öyle takdim ediyor. Kadının Sanport'da, plâja yakın bir yerde apartman dâiresi var. Kocanız orada saklanacaktı. Kadın onu evinde saklayacaktı.»

«Buna inanmam.»

51

«Maalesef bütün anlattıklarım hakikat.»

Genç kadın, «O halde, burada benimle konuşarak boşuna vakit kaybetmiyor musunuz?» dedi. «James dediğiniz bu kadın, kocam hakkında malûmat verebilecek tek kimse öyleyse.»

«Hayır,» diye itiraz ettim. «Bu düşündüğünüz kadar basit değil. Yani kocanız kadının evine gitmedi. Bunun tek bir cevabı var, fakat acı bir cevap.»

«Nasıl?» diye sorarken kaslarını çatmış beni tetkik ediyordu.

«Maalesef kocanız öldürüldü Misis Butler. Hem de bahsettiğiniz cumartesi günü.»

Yerinden kalkmak istedi, fakat muvaffak olamadı. Ayakları vücudunu taşıyamıyordu. Masaya dayandı. Onu yakaladım ve

öbür odaya götürerek yatağa uzattım. Bir müddet sonra gözlerini açtı. Tavandaki kirişlere bakıyordu. Fakat ağlamıyordu.

öbür odaya gittim ve viski şişesini getirdim. Her şey yolunda gitmişti. Kadın şimdi sigorta şirketi tarafından da olsa hakikate yakın tahminlerde bulunulduğunu biliyordu. Sonra sigorta şirketi polislerle beraber çalışmıyor muydu?

«özür dilerim Misis Butler,» diyerek bardağı uzattım. «Bunu içerseniz kendinizi daha iyi hissedersiniz.»

Genç kadın doğruldu, eliyle yüzüne düşen saçları yana itti, viski bardağını alıp içti.

«Bunu tahmin etmeliydiniz.» dedim. «Yirmi eyaletin polisi onu iki aydaıberi aradığı halde bulamadılar.»

«Belki de tahmin ediyordum, fakat acı hakikati kabul etmek istemiyordum.»

Sandalyeye oturdum ve bir sigara yakıp kadının ince parmaklarının arasına sıkıstırdım.

«Vaziyetin ne kadar değiştiğini görüyorsunuz, değil mi?» dedim. «Artık kocanızı aramıyoruz. Onu kim öldürdüyse onu arıyoruz. Ergeç polis de James ismini duyacaktır. Ben paranın peşindeyim. Onun için de sizinle konuşmaya geldim. Belki şimdi söylediklerinize ilâve edecek bir şeyler bulursunuz.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

52

«Yani evvelce mühim olduğunu zannetmeyip unuttuğunuz şeyleri şimdi hatırlayabilirsiniz demek istedim. Kocanızın böyle bir şey yapacağından haberi olabilecek kimse var mıydı? Diana James'i bilen tanıyan var mıydı? Yani kıskançlık da sebep olabilir, değil mi? Bir sevgilisi olduğunu biliyoruz. Bir başka sevgilisi daha olabilir.»

«Bildiğim vegâne şey onun kocam olduğu,» diye mırıldandı. «Devam edin.»

«İnanın bana Misis Butler, bu şekilde konuşmak benim de hoşuma gitmiyor. Fakat parayı bulmak vazifem benim. Polis katili ve delilleri tespit ederek, mahkemeye sevkeder.» Dedim ve bir müddet bekldim. Sonra ilâve ettim. «Ben bu bakımdan alâkadar olmuyorum.»

«öyle mi?»

«Evet. Bu işi incelevelim şimdi. Para bulunup, hırsız mahkemeye verilince bizim işimiz biter. Fakat hırsız öldüyse, suc ortadan kalkar, mahkeme edilecek kimse kalmaz. Biz Darayı

almca meseleyi kapatırız. Bu size biraz tuhaf geliyor ama, hakikat. Polis katili arar. Fakat katil bizi alâkadar etmez artık.»

Sustum. Oda çok sessizdi.

«Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, öyle değil mi?» diye sordum.

«Çok iyi anlıyorum,» diye başını salladı. «Size iyi para veriyorlar herhalde.»

«Kâfi miktarda. Fakat iyice tetkik ederseniz bu isin bir havli güc olduğunu anlarsınız. Bana kalırsa kocanız para için öldürülmedi, öldürülmesinin sebebi kıskançlık. Faranın bu işte rolü olmadı. Yani biz bu hususla alâkadar olmayız. Bize ait olan şeyi alırız sadece. Anladınız mı?»

«Sa vet pa ravi alamazsanız?»

«O zaman iş değişir. Yüzyirmi bin dolar bahis konusu olunca, şahısların başına gelecek felâketler bizi alâkadar etmez artık. Para k'möeyse onun ensesine bineriz. Kabalasınız.»

«Evet,» diye basını salladı. «Herhangi bir kızgınlık anınızda ne kadar pisleşebileceğinizi anlıyorum.»

53

«Benim ki de bir iş. Banka müdürlüğü, amelelik gibi bir iş işte. Şayet hisli olmak istersem, iş saatlerimin haricinde olurum.»

Genç kadın hiçbir şey söylemedi. Sadece beni tetkik ediyordu.

İleriye doğru eğilerek bileğini yakaladım.

«Yine konuştuğumuz mevzua dönelim şimdi,» dedim. «Şayet birisi kocanızı öldürmeseydi onu yakalamak kolay olurdu. Şayet bir kadın kıskançlıkla bu işi yapmasaydı, para çoktan elimize geçmişti. Katil sadece benim işimi güçleştirdi... Para onun için ilk önce gelen şey değildi. Katilin kim olduğunu anladığım zaman onun için çok kötü olacak. Meğer ki anlayışlı hareket ederek işin içinden sıyrılıp çıksın. Çok basit, öyle değil mi?»

Genç kadın güldü ve bütün gücüyle aniden ağzıma bir yumruk yapıştırdı.

ALTI

Soğukkanlılıkla, «Simdi sorduğun suale cevap verdim işte,» dedi kadın. «Artık benim soracağım suale de sen cevap verirsin herhalde. Evimde ne işin vardı?»

Kadın çok ani hareket etmiş ve beni şaşırtmıştı. Böyle bir durumda insanın hislerine hâkim omlası çok zordu.

«Size anlattım ya.»

Genç kadının iri gözlerinde korkudan eser yoktu artık. «Elimde plâk olduğu halde çimenlerin üzerinde yattığımı söylemiştin, biliyorum. Fakat bu kısmı sen ilâve ettin. Odamda müzik dinlerken eve girmiş ve beni görmüş olmalısın.»

«Bana inanmıyor musunuz?»

«Tabii inanmıyorum. Ne yaptığımı biliyorum. Plak sona erdiği zaman vattım. Hatta en son dinlediğim müziği bile sövledebilirim. Handel'in Su perileri Bale Süitiydi, övle değil mi?»

««Nereden bileyim?» diye inkâr ettim.

54

««Belki de bilemezsin. Fakat attığın yalanları bir tarafa bırak da cevap ver. Kimsin sen? İşin ne?»

Kendimi biraz olsun toparlamıştım. «Pek o kadar kendinden emin olma bakalım,» dedim. «Zannedersem polis kocanın otomobilinin niçin Diana James' in evinin önünde bulunduğunu araştıracaktır.»

«Önün evinin önünde mi bulundu?»

««öyle olduğunu pekâlâ sen de biliyorsun.»

Genç kadın, ««Hayır, bilmiyordum,» dedi. «Fakat Allah ayağına doluyor kadmm, değil mi?»

Biraz tuhaftı ama, kadına hak verdim.

Mrs. Butler sigarasının dumanlarının içinden bana dalgın dalgın bakıyordu. «Şimdi anlamaya başlıyorum,» diye mırıldandı. «Miss James nasıl, eskisi gibi cömert mi?»

«O da seni takdir ediyor ve seviyor,» diye alay ettim.

««Birbirimize taparız,» diye güldü. «Fakat artık evime adam gönderip, etrafı karıştırmaya bir son vermesini isterdim.»

Aklıma, delik deşik edilmiş olan yastıklar geldi. ««Yani o yastıkları yapan—»

«Her halde onların eskiden beri yırtık olduklarını sanmazsın. değil mi?» diye sözümü kesti. «Miss Jamesle daha evvelen tanışmıyordun, buna eminim.»

Cevap vermedim. Kafam bir sürü şeyle doluydu. Evinin daha evvel araştırılmış olduğundan haberi vardı. Polise şikâyet etmemişti. Daha doğrusu edememişti. Ben haklıydım. Kadın kendi başından korkuyordu. Beni de şikâvet edemezdi.

Bakışlarıyla âdeta benimle alay ediyordu. «Evi aramaya geldiğini kabul ettin. Peki ben yatıyordum, sana mani olamazdım. Niçin evi aramaktan vazgeçsin?» diye sordu.

«Üç kişi bir arada, biraz kalabalık yapıyorduk.»

«Üç kişi mi?»

«Seni öldürmek isteyen adam da vardı.»

««Yine avnı hikâye vi mi anlatacaksın?»

Ona bütün geçenleri olduğu gibi anlattım.

55

Bitirdiğim zaman, «Bunlara inanacağımı mı zannediyorsun?» dedi.

«Eve döndüğün zaman plâkların ne halde olduğunu görürsün. Mücadele ederken onlarm üzerine düştük. Adam bir hayli ağırdı.»

«Sahi mi?» diye sordu. Bir yandan da kim olabileceğini düşündüğünü farkettilim.

Sonra sanki aldırımıymış gibi, «Sana inanmıyorum.» dedi.

«Sen kendi aklına inan,» diye cevap verdim.

Birdenbire sustum. Her ikimiz de sesi duymuştuk. Bir otomobil, bataklığın üzerindeki köprüden geçmişti. Arabanın fren gıcırtilarını duydum. Evin önünde durmuştu.

Ona başımla olduğu yerde durmasını işaret ettilim. Bulunduğu yerden, dışardaki kimse onu göremezdi. Öbür odaya geçtilim. Cebinde tabanca olan paltom, duvara dayalı olan sandalyenin arkasına asılıydı. Onu almak için yürürken dışarıya baktım. Arabada sadece bir kişi vardı, o da bir kızdı. Arabanın radyosunu bulduğum yerden duyabiliyordum.

Dışarıya çıktım ve kızın direksiyonda oturmuş olduğu tarafa dolaştım. Kız sarışındı, beni görünce tebessüm etti. Melek gibi bir yüzü ve saf bakışları vardı. Dikenler arasında büyümüş bir gonca gibiydi.

«Günaydın,» dedi. Sesi çok kısık ve hoştu. «Aptallık ama, galiba yolumu kaybettim.»

«Evet,» diye cevap verdim. Zira köy yolundan, sekiz, şehirler arası yoldan yirmi mil uzaktaydı. Mamafih hâlinden şüphelenmedim. Gözcülük yapacak bir hâli vaktü. Bizi takip etmiş olamazdı. «Nereye gidiyordu- nuz?»

«Bir çiftliğe. Çiftlik, Mister Gillespie isminde birisinin,» diye cevap verdi. Kelimeler kızın ağzından şarkı gibi dökülüyordu. «Bana bu yoldan gelmemi söylediler. Fakat bir yeri nasıl tarif

ettiklerini bilirsiniz. İnsanı tamamen şaşırtırlar. Yolların ismi olmayınca, hangisi olduğunu nasıl bulur insan?»

Bu duruma inanıyordum. Fakat çabuk çabuk

56

konusması ve bakışlarının manası beni biraz şüphelen- dirmişti. Durmadan etrafı tetkik ediyordu.

«Çitin kapısından geçmenizi de söylediler mi?» diye sordum.

«Evet, evet. Bilhassa Mister Cramer tarif etti. Mister Gillespie'nin almış olduğu kuzinenin bir faturasını imzalamadan, kuzineyi alıp gittiğini o farketti. Çit kapısından geçtikten bir mil sonra dönmemi... Siz Mister Gillespie değilsiniz değil mi? Zira sizde, o olduğunuza ait bir hava yok.»

«Hayır,» diye cevap verdim. «Adım Graves. Balık avlamaya geldim.»

Beyaz gömleğime ve kravatıma bakarak, «Sahi mi?» diye hayret etti. «Balık avlamaya bu elbiselerle mi gidiyorsunuz? Kardeşim balık avlamaya gittiği zaman neler giydiğini görmenizi isterdim.»

«Yeni geldim daha. Beş on dakika oluyor.»

Anlatmış olduğu hikâye akla yakındı. Gillespie isminde birisini aradığı doğrudu belki de. Kaybolup olmadığını Allah bilirdi. Mamafih böyle bir kız telefon kulübesinde bile kaybolurdu...

Birdenbire ensemden kuyruk sokumuma kadar bir soğukluk hissettim.

Radyoydu bu. Radyo da bir şeyler söylüyordu.

« Butler .. »

Yalnız bu kelimeyi anlayabilmiştim.

«Balık avlamaya yalnız mı geldiniz?» diye sordu.

Yapmam icabeden yegâne şev arabanın yanında durup, radyoda nelér söylendiğini dinlemek ve bunu belli etmeden ona yerinde cevaplar vermektir. Aynı zamanda onun hakikaten yolunu kaybeden bir a Rial mı. yoksa buraya başka bir gayeyle gelmiş birisi mi olduğunu da anlamalıydım.

Radyo devam ediyordu «Misis Madelon Butler, otuz üç yaşında güzel bir kumral. Haziranın sekizinde öldürülmüş olan banka müdür muavinin dnl eşi....»

57

Demek ki kadının kocasının cesedini bulmuşlardı.

«Mister Butler'in 963 model mavi bir Cadillac' la kaybolduğu zannediliyor.»

Genç kız. «Etrafta otomobil göremiyorum,» dedi. «Buraya neyle geldiniz?»

a Cinayetle alâkalı olarak aranıyor. Etraf şehirlerin polislerine Misis Butler'in tarifi ve arabasının plâka numarası bildirildi....»

«Pikapla geldim,» diye cevap verdim. «Araba barakada.»

a Cesed dün akşam üzeri bulundu. Fakat kaybolan para bulunamadı. Polis bütün bunları Misis Butler'in aydınlatacağından emin....»

Adamın cesedi bulunmuştu. Polis kadını tevkif edecekti. Fakat o, kadının tevkif edilmesini istemi- ordu. Zaten tevkif edilmemişti de daha. Belki de bu sarışın hakikaten yolunu kaybetmemiştii.

Radyo «...Kruşçev...» diye devam etti.

Kız, «Su içmek istiyorum,» diyor ve bana tebessüm ediyordu. İçeriye gelmek ve evi görmek istiyordu.

«Su mu? Niçin su içeceksin, içerde viski var.» diye güldüm.

İçeriye doğru biraz daha eğildim ve etekliğini yukarıya çektim.

■İÇorabının kaçığını buldum,» diye bacağına bir şaplak yapıştırdım. «İçeri gel bebek.»

«Sen...» diye bağırdı. Sesi öfkeli ve sertti.

Bir şeyler söylemeğe yeltendi, fakat söyleyemedi. Bu vaziyette yapabileceğı tek şey vardı o da kaç- nak. Nitekim kız da kaçtı, gitti.

Rahat bir nefes alarak onun gidişini seyrettim. İkinci vitesle bataklığın arkasındaki yoldan çıkışını dinledim. Nihayet arabanın sesi uzaklarda kayboldu. Dün gece üzerine atlamış olduğum adam belki de elinde tabanca ormanın bir yerinde bizi bekliyordu. Belki de daha şehirdeydi, buralara gelmemiştii, kızı etrafı kontrol ettirmek için göndermiş olacaktı. Şayet dün gece arkamızdan gelen o idiyse nereden saptığımızı ko

58

layca anlamıştı. Mamafih bizi arayıp buluncaya kadar bir sürü yere bakmış olmalılardı.

Belki de, kız kendisini başımdan savdığını zannetmişti. Aynı zamanda aramış olduğ şeyi, bulduğunu da biliyor olabilirdi. Bütün bunları soğukkanlılıkla düşündüm.

Herşeyi anlamak için yapılacak tek şey vardı. Çıkıp kapının önüne oturmak ve adamın, gelip tabancasıyla kafamda bir delik açmasını beklemek. İçeriye girdim. Madelon Butler yatak odasından çıkmış, içki şişesinin bulunduğu masanın yanında ayakta duruyordu. Ben içeriye girince dönüp baktı.

«Radyoyu duyabildin mi?» diye sordum.

«Hayır, ne vardı?» diye başını salladı.

«Masanın ucuna otursan daha iyi olacak. Kimse seni göremez. Sonra biraz viski de iç. Herhalde ihtiyaç duyacaksın.»

Genç kadın sandalyeye oturdu. «Şimdi ne olduğunu söyle?» diye baktı.

«Kocanın cesedini buldular. Polis seni arıyor.»

Kadın içkisinden bir yudum aldı. «Sende dram oynayacak iyi bir kabiliyet var. öyle değil mi?» diye güldü.

«Yalan söylediğimi mi zannediyorsun?»

«Tabii. Sana bu mühim haberi kim getirdi? Suç ortağın mı?»

Dis kapıyı ve bataklığı görebileceğim bir yere oturdum. «Bana bak,» dedim. «O mağrur kafana şu söylediklerimi sok. Bir çıkmaza girdin. Hem de Allahın belâsı bir çıkmaza. Kimse bana haber filan getirmedi. Gelen arabanın radyosundan duydum. Polis seni arı- vor. Hem de katil zanlısı olarak. Hepsi bu kadar değil. O arabadaki kız da seni bulmak için gelmişti buraya.»

Herşeyi ona anlattım.

Ben bitirinceye kadar hiç bir hareket yapmadan dinledi. Sonra çantasını açtı. tuvaletini tazeledi ve son olarak da rujunu sürdü. Mağrur ve kendini beğenmiş bir kadındı. Fakat hiç bir kadının bu kadar güzel olabileceğini insan düşünemiyordu.

59

«Şayet sen. de hazırsan,» dedi. «Artık Maunt Temple'e dönebiliriz.»

«Yani beni hiç dinlemedin mi? Boşuna mı nefes tükettim?»

«Hayır dinlemedim. Bütün bunları senin hazırladığından eminim.»

«Anlattıklarımın hiç birisine inanmadım mı?»

Genç kadın dudaklarına sürdüğü son ruj darbesiyle işini bitirdi. Aynaya bir kere daha baktı, sonra döndü. «Gülünç olma,» diye tebessüm etti. «Kendin, sövlediğin gibi, sen bir soyguncu, yalancı ve sahtekârsın. Aynı zamanda şantajcısın da. Bu durum karşısında sana inanmamı istemekle, bana hakaret etmiş olmuyor musun?»

Masanın üzerine eğilerek kadının bileğini yakaladım. «Bütün bunların üzerine insan kaçırmayı, ilâve etmeyi de unutma,» dedim. «Madem ki bana inanmıyorsun, niçin beni tevkif ettirmiyorsun?»

«Niye, yani vergi kaçakçısı diye mi ihbar edeyim seni?»

«Hayır,» diye cevap verdim. «Beni tevkif ettiremezsin, niçin tevkif ettiremeyeceğini de sana söyleyeyim.»

Kadın, «Elimi bırak,» diye bağırdı.

Biraz daha uzanarak kadının öbür bileğini de vakaladım. Ellerimi elbisesinin kollarından içeriye sokarak dirseklerinden tuttum. «Parayı istiyorum,» diye Tözlerinin içine baktım. «Onu bana vereceksin. Niçin '■':afanı kullanmıyorsun? Yalnız başına hiç bir sev yapamazsın. Ölürsen bu paranın sana hiç bir faydası olmaz. Ben seni korurum.»

Genç kadın, «Beni neye karşı koruyacaksın?» diye soğukkanlılıkla sordu.

Onun kollarını bıraktım ve sigaramı yaktım. «Arabanda radyo var mı?»

«Var. Niçin soruyorsun?»

«Sana en kolay yoldan doğruyu söylediğimi is- •ıat edeceğim. Şimdi kalkıp geriye dönmek çok uzun yol. Bir saat sonraki haberleri dinleriz. Daha çok şey de öğrenmemiz mümkün.»

Genç kadın, «Şimdi de birşeyler vardır,» diye-
60

iek çantasını aldı ve kalktı. Ben arkasından koştum. Ben yetişinceye kadar kapının önüne çıkmıştı. Çantasını karıştırarak arabanın anahtarını arıyor ve otomobilin nerede olduğuna bakıyordu.

«Dur,» diye bağırdım. Fakat kadın bana aldırmadı.

Etrafına baktı ve barakayı gördü. Arabanın barakada olabileceğine dair birşeyler mırıldanarak ilerlemeye başladı. İşte herşey o anda oldu.

Sanki bir fırtınaya yakalanmış gibi genç kadının elinden çantası fırladı. Kadın olduğu yerde dona kaldı. Tabancanın müthiş patlamasını her ikimiz de aynı anda duymuştuk. Çanta kapının bir iki metre ilerisine düşmüştü. Kurşun kapının yanındaki duvardan etrafa toprak saçmıştı.

Genç kadın yerinden kıpırdayamıyordu. Ben daha tabancanın sesini duymadan eşikten geçmiş ona doğru koşmaya

başlamıştım. Hiç düşünmeye lüzum görmeden, onun bataklığın arkasından ateş ettiğini anladım. Kadın eve doğru koşmaya başlamıştı. Bileğinden yakalayarak kapıdan içeriye zor attım kendimi. Yere düşerken de kadının altımda kalmamasına dikkat ettim. Ön kapı acık kalmıştı. Her ikimiz de döşemeye yapışmıştık. Masanın üzerindeki kahve kavanozu paramparça olmuş etrafa dağılmıştı. Ensemde kuyruk sokumuna kadar buz gibi bir şeyler akıyor zannettim. Adam ikimizden birisini öldürebilirdi.

Yerde sürünerek ilerledim ve Madelon Buttert de öteye doğru ittim. Sonra ayağımın ucuyla kapıyı kapattım. Duvara asılı olan tava çivisinden çıkmış ve yere düşmüştü.

Şimdi etraf sessizdi. Sadece genç kadının hızlı hızlı nefes alışları duyuluyordu. Döşemeden bir kaç santim yukarda başımızı tutmaya çalışarak yüzükoyun yatıyorduk. Madelon Butler'in yüzünün bir tarafı toz toprak içindeydi. Diğer tarafı ise hafifçe çizilmiş ve kanlanmıştı. Soluk boynunun üzerinde morartılar vardı.

«Belki yazılı olarak vasivetini yapmak istersin,» diye doğrulmaya çalıştım. O da kalkmak istedi.

«Olduğun yerde kal,» diye çıktım. Yavaşça

61

ön pencerenin kenarına geldim ve dışarıya baktım. Bataklığı görebiliyordum. Etrafta kimseler yoktu. Adam bataklığın arkasında ağaçların altında bir yere uzanmış bizi gözlüyor, kıpırdayacak her şeye ateş etmeye hazır bekliyor olmalıydı.

Herhalde bu tarafa doğru gelemezdi. Hiç olmazsa geceyi beklerdi. Fakat bu zaman içinde de kimse evden çıkıp bu yoldan kaçamazdı.

YEDİ

Genç kadın ön ve arka pencerelerin tam arasında ayağa kalkmış «Aptal, ahmak,» diye söyleniyordu. Hiç bir şey söylemeden üzerine atladım ve ikimiz birden yere yuvarlandık. Yerdeki çivi başları gömleğimle beraber omuzumu delmişti. Aynı anda ön ve arka penceredeki camlardan birer tanesi parçalanarak etrafa dağıldı.

Madelon Butler, «Ne oluyorsun?» diye beni itti. «Delirdin mi?»

Genç kadın yerde benimle beraber yatıyordu. Kollarımın arasında sanki güzel ve vahşi bir kedi tutuyordum.

Kırılmış olan cam parçalarından bir tanesini elbisesinin üstünden aldım, ön pencerenin kırılmış olan camını işaret ettim. Vaziyeti anladı.

«Oh,» diye korkuyla pencereye baktı.

«Şayet hedef gibi ortada durmak istiyorsan.» dedim. «İlk önce bana paranın nerede olduğunu söyle. Zira paraya ihtiyacın olmayacak.»

«Simdi ne yapacağız?» diye sordu.

«Şayet hep seni hedef olmaktan kurtarmak için çalışmıyacak olursam bir çok şey yapabileceğimizi zannediyorum. Olduğun yerde kalabilecek misin?»

«Evet.»

«Pekâlâ öyleyse.»

Genç kadının üstünden sürünerek geçtim. Pencerelerden uzaklaşınca ayağa kalktım. Yatak oda

62

sına koşarak, kanapelerin üzerinden iki tane battaniye aldım. Bir tanesiyle yatak odasının penceresini kapattım. Diğeriyle içeriye döndüm.

Arka taraftaki pencereye yaklaştım. »Şimdi yüzünü ellerinle kapat,» dedim. «Yine camlar etrafa saçılacak.»

Genç kadın bir koluyla yüzünü örttü. Elimdeki battaniyeyi açtım ve ucundan tutarak pencereye fırlattım. Battaniye, pencerenin üzerindeki perde çubuğuna takıldı ve bir perde gibi bütün pencereyi kapattı. Aynı anda camlar etrafa sıçradı ve kurşun battaniyede bir delik açtı. Ön pencerenin bir camı daha parçalanmıştı.

İhtiyatla etrafı kontrol ettim. Arka kapı kilitliydi. Arka pencere de kapatılmıştı. Kiler olarak kullanılan odanın dışarıya açılan ne kapısı ne de penceresi vardı. Yan taraftan veya arka taraftan eve yaklaşırsa dahi içeriyi göremez ve ateş edemezdi. Sonra kendi tabancasının bende olduğunu da biliyordu.

O kadar uzak yerden arka pencerenin ışığı olmadan ön pencereden bir şey görebüleceğini zannetmiyordum. Ön pencereyi de bir başka battaniyeyle ör- tebilirdim. Fakat hiç olmazsa bir taraftan dışarıya bakmalıydım. Burada kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum kendimi.

Genç kadm, «Şimdi vaziyet iyi mi?» diye sordu.

«Hayır, yerinden kıpırdama.»

Onu tetkik ettim. Aklıma bir sev geldi.

«Üstündeki sabahlığı çıkar,» dedim.

Kadın doğruldu, «Şu anda başka yapacak işimiz kalmadı mı?» diye kaşlarını çatı.

«Sabahlığın altmda hiç bir şey yok mu?»

«Pijamalarım var.»

«O halde çeneni kıs ve sabahlığını çıkar.»

Omuzunu silkerek sabahlığı sıyırdı ve biraz doğrularak altında kalan kısmını da çekip çıkardı. Pijaması kolsuz ve mavi renkte, hergün giyilen cinstendi. Sabahlığı aldım ve ön pencerenin yanma yaklaştım, perde çubuğunun üstüne koydum. Sabahlık kayarak

63

yere düştü. Eğilip aldım ve tekrar pencerenin önüne getirdim. Daha uzun bir müddet tuttum. Ateş edilmedi.

Geriye çekildim. Vaziyet iyiydi. Demek ki. dışardan içerisi gözüküyordu. Bataklığı olduğum yerden görebiliyordum. Hiç bir hareket yoktu.

«Simdi oldu,» dedim. «Artık içeriyi göremez.»

«Ne yapıyoruz artık?» diye genç kadm olduğu yerde ayağa kalktı.

«Bilmiyorum.»

Gidip paltomun cebinden tabancayı aldım ve şarj ürünü çıkarıp baktım. Bir kurşun vardı. Bir kurşun da namludaydı. Demek ki iki kere ateş edebilirdim.

Genç kadın, «Burada kalamayız,» dedi.

Tabancanın emniyetini açtım, «Daha iyi bir fikrin var mı?» diye belime soktum.

Cebimdeki sigara paketini çıkardım. İçinde sigara kalmamıştı. Paltomun cebinden yeni bir paket çıkardım ve açtım, bir tane de ona verdim.

Masanın yanına oturduk. Bulunduğum yerden bataklığı görebiliyordum. Biz tam pencerenin arkasında değildik, biraz yanda duruyorduk.

Genç kadın, «Arka kapıdan çıkarak arabaya gidemez miyiz?» diye sordu.

«Tabiî.» diye alay ettim. «Hatta o seni öldürmeden arabayı, barakadan bile çıkarabilirsin. Nasıl ateş ettiğini biraz evvel gördün.»

Cevap vermedi.

«Sonra.» diye devam ettim. «Farzedelim ki şehirler arası yola da çıktın. Sonra ne olacak? Memleketin bütün polislerinde arabanın plâka numarası ve tarifi var.»

Düşünceli bakışlarım sigarasından çıkan dumanlara dikmişti.

«Arka kapıdan çıkıp, yürüyerek gidemez miyiz?»

«Otobüse binebileceğin en yakın yer buraya yirmi mil. Sen herkesin arkasında olduğu bir yemsin. Sonra üzerinde bir pijama ve sabahlık var. Daha başka düşündüğün bir şey var mı?»

64

«Çok sevimli bir haydutsun, değil mi? Seni tebrik edebilir miyim?»

«Niçin böyle söylüyorsun? Beni kimse tanımıyor. İstedğim zaman çekip gidebilirim.»

«Peki. niçin gitmiyorsun?»

«Beni çok rencide etmiyor musun?»

«Rencide edilmiş olmanın bir tesiri oluyor mu?»

«Karşılaştığım en aksi kadınsın,» dedim. «But- ier'i yalnız başına mı öldürdün, yoksa dışarıda bekle- ven adam da yardım etti mi? O bu işin içine nasıl karıştı?»

«Hiç bir şey bilmiyorum.»

«Para hanginizde?»

«Söyleyecek hiç bir şeyim yok.»

«Arabadaki kız kimdi? Şu sarışın tatlı dilli tâ- ze?»

«Niye kendisine sormadın?»

«Benden hoşlandığını zannetmiyorum.»

«Onun bu hissine hak veriyorum.»

«Tabîî, sen çok tanınmış bir kimsesin,» dedim. «Büyük hayallerin ve arzuların var.»

Bir yandan düşünüyor ve bir yandan da genç kadım tetkik ediyordum. Sigarasını tablaya bastırmış ve sandalyesine yaslanmıştı. Kollarını ensesinin arkasında kenetlemişti. Beyaz ve tombul kolları tamamen meydana çıkmıştı, ikimiz bir arada belâya girmiştik. Kafamda bir fikir kıvılcımlanmaya başlamıştı. Fakat her şey paranın onda olup olmamasına bağlıydı. Halen paranın onda olduğunu zannediyordum. Kocasını onun mu öldürdüğü, yoksa dışardaki adamın mı öldürdüğü, vahut da bir arada mı öldürdükleri üstünde durulacak bir mesele değildi. Bu güzel yüzün arkasında müthiş bir zekâ gizliydi. Bunu

hissediyordum. Dışardaki adam da benim tahmin ettiğimden daha akıllıydı. Para ise kadındaydı. Şimdi herşevi anlamaya başlamıştım. Çok dikkatli hareket etmeliydim.

«Sen şehrin kralicesisin,» dedim. «Herkes senin peşinde.»

Genç kadın, «Hâlâ niçin bu kadar ısrar ettl-

F: 5

65

ğini anlayamıyorum,» dedi. «Sen kendin buradan kaçmanın imkânsız olduğunu söyledin. Bunu ben de kabul ettim. Bu hususta daha fazla münakaşa etmemiz faydasız ve lüzumsuz. Şayet benimle alay etmek istiyorsan, yersiz ve tesirsiz olduğunu bilmeni isterim.»

Sandalyeme iyice yaslandım. «Sana bir şey teklif edeceğim,» diye sigaramın dumanını savurdum.

«Nasıl bir teklif?»

«Şayet para sende değilse, yapacağım teklifin bir kıymeti yok. Boşuna nefes tüketmiş olacağım.»

«Biliyor musun sende elle tutulur bir basitlik var,» dedi. «işte buna hayranım. Bazı kimseler vardır ki maksatlarını gizlerler, araya esas bahse girerler. Sen parayı ele geçirmek fikriyle işe girdiğin ve durmadan paradan bahsediyorsun. Fakat korkarım ki onu bulamayacaksın.»

«Para sende değilse, niçin boş yere konuşup duruyoruz?»

Genç kadın, «Paranın bende olması veya olmaması mühim değil,» diye başını salladı. «Kalın kafası olmayan birisi bunu çoktan anlardı. Para bende olsaydı bile, bu paranın bir kuruşunun Diana James'in eline geçeceğini bilsem, polise teslim olmayı tercih ederdim.»

Sigaramı tablaya bıraktım ve ona baktım. Şimdi kadm mantalitesini anlıyordum. İnsan onları anlayamazdı. Hiç belli etmezlerdi. En akıllısından bile bunu beklemek yersizdi. Hatta hayatı bahis konusu olan bir kadından bile.

«Bana bak,» dedim. «Diana James'in Allah belâsını versin. Ne söylediğimi duydun mu? Bana oyun oynadı.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Daha işe başlamadan bana yalan söyledi. Senin Sanport'da olduğuna beni inandırdı ve Mount Temple'deki eve getirip içeriye soktu. Şayet beni orada yakalasalardı, onun umurunda olur muydu?»

«Hepsi bu kadarla da kalmazdı» diye cevap verdi. «İyi düşün bir kere.»

«Nasıl yani?»

66

"Henüz daha herşeyi anlamış değilsin. Farzet ki ben yaygarayı bastım ve sen de şaşırдың, beni öldürdün. Feci bir şey olmaz mıydı?»

Onun dediklerini düşündüm. Fakat onu öldürecek kadar delilik etmiyeceğimi biliyordum. Mamafih Diana James böyle bir ümide kapılmış olabilirdi.

«O halde,» dedim. ■■Ahababın James'in nasıl davrandığı meydanda. Artık onunla beraber olamam.»

«Anladım,» diye soğuk soğuk baktı. «Yani şimdi benim tarafıma geçmeye hazırsın, öyle mi?»

Yürüyerek pencerenin önüne kadar geldim ve bataklığı kontrol ettim. Hiç bir hareket yoktu. Geriye döndüm ve oturdum.

«Evet,» diye cevap verdim.

«Beni şımartıyorsun.»

«Senin şımarmanın bir ehemmiyeti yok. Para sende mi?»

Genç kadın, «Olabilir,» diye cevap verdi.

«Nerede saklı?»

«Olabilir dedim. Bende demedim.»

«Ben de sende olduğuna inamıyorum sevgilim. Gel de şunu doğru dürüst söyle.»

«Niçin?» diye sordu. «Hiç bir şeyden korkum yok ki.»

«Bana kalırsa bu hususu bir kere daha düşün. Etrafına şöyle bir bak bakalım.»

«Ne var?»

«Kurtuluş şansın yok. Karanlık basar basmaz çekip giderim. Giderken de evden çıktığımı gösteririm ona. Ben gider gitmez adam tepene dikilir. O zaman artık yüzyirmi bin doları olan bir cesetten başka bir şey olamazsın.»

Genç kadın bir müddet düşündü, «Peki, senin teklifin ne?» diye sordu.

■■Paradan bahset bebek.»

«Para bende.»

«Herhalde beni aldatmayı düşünmedin, değil mi?»

Madelon Butler, «Para bende dedim ya,» diye kaşlarını çatdı.
67

Sigaramdan derin bir nefes çektim ve kadına uzun uzun baktım. Acele etmeme lüzum yoktu. Ona tesir etmeliydim.

«Şöyle bir düşünelim,» dedim sonunda. «Şu anda sen bir hiçsin. Bunu her ikimiz de biliyoruz. Hatta sıfırsın. Dışardaki herifin elinden kurtulacak olsan bile, polis seni hemen yakalayacak. Cinayet suçuyla muhakeme edip, elektrik sandalyesine oturtacaklar. Hangisi olursa olsun manzara çok feci.

«Yalnızsın. Yardım isteyecek kimsen yok. Otomobilin yok, elbisen yok, saklanacak yerin yok. Çırcıp- laksm. Herkesin gözünün önündesin üstelik. Ben yardım edecek olursam, binde bir ihtimal de olsa kurtulmak ümidin var.

«Ben de kocam ve Diana James'in düşünmüş oldukları hareket şeklini düşünüyorum. Seni buradan çıkarıp götüreceğim ve etraf yatışınca kadar saklıyacağım. Sonra saçlarını ya kızıla ya sarıya boyar şeklini değiştirdikten sonra, güneye veya başka bir yere götürürüm. Orada kendi başının çaresine bakarsın. Fakat muhakkak yapabilirim demiyorum. Yapmaya çalışacağım.»

Madelon Butler, «Anladım,» diye başını salladı. «Bu iş için kaç para istiyorsun?»

«Toparlık bir şey olsun. Yüzyirmi bin dolar diyelim.»

Bana bakmaya devam etti. «Başım kızdığı zaman nasıl olduğumu biliyorsun. Hiç. kimseyi dinlemem» diye kaşlarını çatdı.

«Herhalde bu kadar şeyi hiç bir şey karşılığında yapacağımı beklemezsin? Girmiş olduğum riski düşün. Sana yardım etmeye taşıdığını anda suç işlemiş oluyorum. Şayet kanuna karşı bir hareketde bulunacaksam, bunu yüklü bir para için yaparım ancak.»

«Yani paranın hepsini mi alacaksın?»

«Evet. Tabii daha iyi bir teklif alacak olursam.»

Madelon Butler, «Peki, güneye gittiğim takdirde ben neyle geçineceğim?» diye sözümü kesti.

«Herkes neyle geçiniyor? Sen de çalış.»

«Ne iş yapayım? Hayatımda hiç çalışmadım.»

«Ne bileyim ben ne yapacağını? Ben iş komisyoncusu değilim. Anlaştık mı yoksa anlaşmadık mı?»

Madelon Butler, bir müddet dalgın dalgın düşündü, sonra hiç bir şeyi umursamıyormuş gibi omuz silkti.

«Pekâlâ», dedi. «Parayı aldığını farzedelim. Her şeyi sonuna kadar yapacağın hususunda beni nasıl temin edeceksin? Sadece senin vermiş olduğun şeref sözüne mi güveneceğim?»

«Evet. sadece vermiş olduğum söze itimat edeceksin.»

«Cok iç açıcı bir teklif, değil mi?»

«Öyle.» diye cevap verdim. «Para nerede, onu söyle şimdi?»

Madelon Butler, «Sadece işin burası benim lehime.» diye güldü. « Parayı almadan evvel, yapmaya söz verdiğin işlerin büyük bir kısmını yapmak mecburiyetinde kalacaksın.»

«Niçin?»

«Para. Sanport'da üç ayrı kiralık kasada.»

«Kiralık kasalarda mı?» diye hayretle kadına baktım. «Allah aşkına, bütün polis teşkilâtı seni ararken parayı bankadan nasıl alacağını bana izah eder misin?»

«Tabîî izah ederim. Parayı uydurma isimler altında kiralamış olduğum kasalara kovdum.»

«Ya.» dedim. «Kasaların anahtarları nerede?»

«Evde.»

«Yan« senin evinde mi?»

Başını salladı. Bakışları çok müstehziydi.

«O halde buradan sa* salim çıkabilsek bile, parayı alabilmemiz için kendimizi aslanın ağzına atmak mecburiyetindeyiz.»

«Doğru,» dedi. «Kolay değil, değil mi? Zaten bu sebeple sana bu kadar yüklü bir para vermeyi kabul ettim. Öyle rastgele bir kimsenin yapacağı bir iş değil. Bir çaresini bulursan bana haber ver. »

Şimdi güneş bir havli yükselmiş ve küçük kulübenin içi cehennem gibi olmuştu. Oturup düşünmek

69

için kendi kendimi zorladım. Sonra ayağa kalkarak pencerenin önüne gittim. Dışarıya bakarken düşünüyordum. Buradan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Fakat iş, bu yolu bulup çıkarmaktaydı. Kadının arabasıyla buraya gelmiştik. Fakat artık onu kullanamazdık. Mamafih adamın etrafta bir yerde bırakmış

olduğu otomobili vardı. Onu alabilirdik. Ama adamın elinde bir de tabanca vardı. Hem de çok iyi kullanmasını biliyordu.

Madelon Butler, hâlâ masanın başında oturuyordu. Elindeki! viski bardağını Witirmekle meşguldü. «Acaba adam gitmiş midir, ne dersin?» diye sordu.

«Tabii gitmedi,» diye cevap verdim. «Şimdi bizi bekliyor. Dışarı çıktığımız anda tepemize binecek. »

«Bizim arka kapıdan çıkıp gitmediğimizi nereden biliyor?»

«Çünkü senin nasıl giyinmiş olduğunu biliyor,» diye izah ettim. «Bir arabaya ihtiyacın olduğunu, kendi arabayı kullanamayacağını da biliyor.»

Bardağını yine doldurdu. Şişedeki viski hemen hemen bitmişti. «Sen bu işin mütehassısın ama çok para alıyorsun.» diye bardağını bir kere daha kaldırdı.

Bu kadının çelik gibi sinirleri vardı. Davranışlarına bakacak olsanız, sanki bütün olup bitenlerle hic bir alâkası yok derdiniz. Kadim bir sinemanın balkonundan olanları seyrediyormuş gibi davranıyordu. Hatta bu yeknesaklıktan bıkmıştı bile. Odanın içi insanı bunaltacak kadar sıcak ve sıkıcıydı. Gömleğim sırtıma yapışmıştı. Ona ve boş şişeye tiksinererek baktım. «Artık şu zıkkımı içmeye son ver,» dedim.

«Sen kendi işine bak,» diye terslendi.

Yerimden kalktım ve kadının pijamalarının yakasını kavrayarak onu da ayağa kaldırdım. «İşi şimdiden bitirelim,» dedim. «Şayet turadan çıkacak olursak seni iki av kadar bir müddet saklayacağım. İnan ki bu çok zor bir iş. Yakalanacak olursam benim başımı da belâya sokarsın. Kendinden haberi olmayan bir sarhoşla bu riske girmek istemem. Artık içmeyeceksin.»

Bakışlarında en ufak bir alâkanın izi yoktu.

70

Her haliyle onu bırakmamı beklediği belli oluyordu. «Şayet söyleyeceklerin bittiyse yakamı bırak,» dedi.

«Baş üstüne kraliçe hazretleri,» diye sandalyeye doğru ittim. «Fakat söylediklerimi unutma.»

«Barbar.»

«Dışarıdaki ahbap kim?»

«Nereden bileyim? Bana kartını göndermedi.»

«Bunları bırak şimdi. Kim bu adam?»

«Bu seni alâkadar etmez. Sana, beni ondan kurtarman için para veriyorum. Onun kim olduğunu tespit etmen için değil.»

«Sevgilin mi?»

«İstediyin gibi düşün,» diye cevap verdi.

•Butler'i kim öldürdü? İkiniz beraber mi öldürdünüz?»

Cevap vermedi. Boş gözlerle benim kalkmış olduğum sandalyeye bakıyordu.

Buradan kurtulacak olsak bile iki ay beraber yaşamak her ikimiz için de çok feci olacaktı. Bakalım ilk önce hangimiz kaçıp gidecektik?

SEKİZ

Sırtımı, evin arka kapısına çevirerek, ön pencereden dışarıya baktım. Hem arka ve hem de ön pencerelerin kırılmış olan camlarının arasında durarak, dinardaki adamın bulunduğu ciheti tayin etmeye çalıştım. Tam karşımda bir yerde olmalıydı. Bulunduğu yerden her tarafı görebiliyorsa, hareket etmesine sebep vakti. Hem evi hem de yolu göz altında bulundurabilirdi.

Mamafih orada olduğuna dair en küçük bir işaret farkedilmiyordu. Ağaçların her baktığım kısmı birbirinin aynıydı. Daha uzaktaki tepenin üzerine doğru baktım. Tam üst tarafta uzun bir ağaç vardı. Biraz sağ tarafta kalıyordu. Bu ağaçtan İstifade edebilir- iim.

Madelon Butler, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

71

"Bir taksi çağdırmaya hazırlanıyorum.»

Beyaz gömleğimi çıkardım. Beyaz renk, ağaçlar arasında kolaylıkla gözükebilirdi.

Kilerde eski, mavi renkte bir başka gömlek buldum ve sırtıma geçtim. Tabancayı kontrol ederek belime soktum.

Kadın hâlâ merakla bana bakıyordu. Masanın üzerindeki viski şişesini aldım ve içinde kalmış olanı da yere döktüm.

«Ancak bu şekilde ayık kalabilirsin,» dedim. «Buraya gelip seni öldürmemesinin sebebi benim burada olduğumu ve elimde tabanca bulunduğunu bilmesi. Bu tabanca onun tabancası. Beni dinleyecek misin?»

Genç kadın sadece başını sallayarak söyleyeceklerimi yapacağını anlattı.

«Şimdi dışarı çıkıyorum. Onun arka taratma geçmeye çalışacağım. Arka kapıdan çıkacağım için beni görmez. Belki de

görse bile ateş etmeyebilir. Çünkü öldürmek istediği sensin. Şayet benim dışarıya çıktığımı farkedirse eve gelecektir.

«ön kapı kilitli, ben çıkınca arka kapının kol demirini de sür. Sonra gidip kilerde otur. O odanın ne kapısı ne de penceresi var. Kapıda bir tıkırtı filân veya pencereden girmeye çalıştığına ait bir ses duyacak olursan bağırmaya başla. Durmadan bağır. Kilerin kapısını kapat ve eline geçen herşeyi arkasına yığ. Şayet yangın kokusu filân duyacak olursan iki kere daha kuvvetli bağır.»

«Yangın kokusu mu?»

«Evet. Kulübeyi yakmak istiyebilir.»

Vaziyeti anladı, fakat pek korkmadı «Peki», dedi. «Benim için endişelenmene teşekkür ederim. Çok dokunaklı bir alâka.»

«Öyledir,» diye cevap verdim.

Arka kapıyı açtım ve dışarıya çıktım.

Hiç bir şev olmadı.

Evin ön tarafına doğru süzıldüm ve suyun kenarındaki çalılıklara doğru ilerlemeye başladım. Soğuk terler döküyordum. Sırtımın bütün adeleleri gerilmiş, âdeta tutulmuşlardı. Kâğıt üzerinde yapacağım

72

şeyleri ve onun ne şekilde hareket edeceğini hesaplamak çok kolaydı. Şimdi yerde sürünürken, kendimi açıklıkta yürüyen bir örümceğe benzetiyordum. Etraf çok sakindi. Bu sessizliğin beni daha çok endişelendireceğini tahmin etmemiştim.

Çalıları açtım ve kendimi içine attım. Bir sinek başımın etrafında uçtu, gelip burnumdan içeriye girdi. Akşırmamak için burnumu yakaladım ve başımı hafif hafif çevirerek önümü ve arkamı kontrol ettim. Etrafta hiç bir hareket yoktu. Arkama baktım, gölün karşı sahili gözüküyordu. Adam sâdece orada olamazdı. Güneşin altında göl, bir ayna gibi parlıyordu. Sahil V harfi biçiminde karşıda birleşiyordu. Koyu yeşil gözükken cam ağaçlarıyla manzara hakikaten çok güzeldi Sanki takvimlere konan resimlerden bir tanesinin kar- sısında idim.

Emekliyerek, çalılarla sahil arasında kalan dar patikadan sağa doğru ilerlemeye başladım. Sahildeki küçük kova kadar geldim. İki sandal sahile bağlanmıştı. Şimdi sahildeki küçük kulübenin arkasın- daydım artık. Yere düşmüş olan bir kütük yolumu kapatıyordu. Onun üstünden atlayarak geçtim. Ayağımın altında kalan bir dal kırılarak gürültü çıkardı Kendimi vere attım

ve o vaziyette bekledim. Yine bir şey olmadı. Üç dört dakika bekledikten sonra yine ilerlemeye başladım.

Ellerim ve dizlerim çamur içinde kalmıştı. Ter yüzümden akıyordu. Bir yandan da yılan filân olup olmadığını kontrol ediyordum. Arkama baktım. Baraka ve kulübe ağaçların arkasında kalmış görünmüyordu. Fakat sandalların bağlı olduğu iskeleyi görebiliyordum. Elli altmış metre kadar ilerlemiştim. B'raz daha gidecek olursam her sev halledilecekti. Adam bütün bataklığı görebilmek için ormanın kenarında bir yere gizlenmiş olmalıydı. Onun arka tarafına geçmek mecburiyetindeydim.

Ayağa kalktım ve elimdeki çamurları temizledim. Ağaçların arasında zikzaklar çizerek gölün aksi tarafına doğru ilerlemeye başladım. İlerde tepenin üst tarafına doğru çamlar seyrekleşiyordu. Bir müddet

73

dururdum ve nefes dahi almadan etrafı dinledim. Şayet adam benim evden çıktığını gördüyse şimdi oraya gitmiş olmalıydı. Madelon Butler bağırmaya başlayınca, mümkün olduğu kadar çabuk geri dönmeliydim. Etraf çok sessizdi. Ağaçların üstünde bir yerde, bir sincap gevezelik ediyordu sâdece. Arazi ilerde yukarıya doğru çıkıyor ve çam ağaçları yerlerini bodur meşelere terke- diyordu. Her taraf dökülmüş olan çam yapraklarıyla kaplıydı. Bu sebeple ayaklarım yürürken ses çıkarmıyordu. Şimdi baştan başa bataklığı ve sol tarafımda kalan ormanın yüz, yüzelli metrelik kısmını görebiliyordum. Tepeye doğru tırmanmaya devam ettim. Şimdi artık tepenin çıplak kısmına gelmiştim. Aşağıdan tespit etmiş olduğum uzun çamı aramaya başladım ve onu buldum. Geriye doğru bir göz attım. Evin damının bir kısmı ağaçların arasından gözüktüyordu. Doksan derece dönerek tırmanmaya devam ettim. Yüz elli adımlık bir yolum kalmıştı. Çok yavaş hareket ediyor, en ufak çalıllıktan istifade ederek ilerliyordum. Çam ağacının altına gelince doğruldum. Şimdi tam onun tepesinde olmalıydım. Ağaçların arasında bir yerde silâhi yanında olarak yatıyor, evi gözetliyor olmalıydı.

Ayaklarımın altında kalan ormanı adım adım tetkik etmeye başladım. Ellerimi uğuşturarak kurumuş olan çamurları iyice temizledim. Belimdeki tabancanın lüzumu halinde çabucak çıkıp çıkmıyacağını kontrol ettim.

Hiç bir şey göremiyordum. Ne bir hareket vardı, ne de onun bulunduğu yeri gösteren bir işaret. Beş metre ilerimde bir çalıllık

farkettim ve sürünerek o tarafa doğru gittim. Hiç ses çıkarmıyordum. Çalılığın yanına gelince karnımın üstüne uzandım, ormanı beş altı dakika kadar taradım. Ondan hiç bir iz yoktu.

Biraz daha ilerledim. Şimdi bataklığın kenarını bile görebiliyordum. Buradan daha ileriye de gidemiye- ceğimi biliyordum.

Şayet ansızın karşısına çıkacak olursam öldüm demekti. Olduğum yerden tepenin sağ ve sol taraflarını araştırmaya başladım. Gözlerimi her tarafta gezdiriyor, bir baktığım yere bir daha bakıyordum.

74

Nihayet onu gördüm...

Bir ayakkabı gördüm ilk önce. Sonra iki bacak farkettilim. Adam toprağa kadar sarkmış olan dalların altına girmişti. Bulunduğum yerden onbeş metre kadar uzakta, tam altımdaydı. Olduğum yerden onu iyice göremiyordum. Dallar çok sıkı. Fakat biraz sağ tarafa doğru kayacak olursam iyice görebilecektim.

Derin bir nefes aldım. Âdeta tıkanıyordum. Bir iki dakika sonra ikimizden birimiz ölecektik. Onu tabancayla korkutmaya çalışabilirdim. Fakat acaba o da blöf yapar mıydı? Hiç zannetmiyordum. Zirâ adamın kaybedecek bir şeyi yoktu. Parayı elinden kaçırdığı için çılgına dönmüştü.

Elân bu işten vazgeçebilirdim.

Sanport'daki kiralık kasaları ve içindeki paraları bir kere daha düşündüm. Vazgeçmeme imkân olmadığını anladım.

Adamın ayakları hiç hareket etmiyordu. Şimdi bütün vücudunu görebiliyordum. Dürbünlü silâhımı önündeki kütüğün üstüne dayamış, uzandığı yerden eve doğru bakıyordu.

Aramızdaki toprağı tetkik ettim. Ses yapacak kuru yaprak veya dal var mı, diye baktım.

Arkasından ilerledim ve üç metre kala dizlerimin üzerine kalktım ve tabancamı çekerek ensesini nişanladım. 'Hey ahbap dön bakalım,» dedim. «Silâhına dokunma.»

Hızla başını çevirdi ve silâhma doğru bir hareket yaptı.

«Sakm dokunayım deme. ateş ederim,» diye ihtarda bulundum.

Âdeta deli gibi olduğunu bakışlarından anlıyordum. Fakat haklı olduğumu biliyordu. Şimdiki durumunda hiç bir harekette bulunmasına imkân yoktu.

«İleriye doğru kay,» dedim. «Silâhı al ve ileriye fırlat.»

Bütün dikkatimi sâdece önümde uzanmakta olan adama teksif etmiştim. Başka hiç bir şey düşünmüyordum. Arkamda ses duyduğum zaman çok geç kalmıştım. Geriye dönmeye çalıştım. Sopa başımın ya-
"J5

nmdan kayarak koluma indi, sonra parmaklanma çarptı. Adam silâhını yakalamak için bir hamle yaptı. Sakatlanmış olan elimle sopayı ucundan tutmuştum. Diğer elimle kızı belinden yakaladım ve adamın üstüne fırlattım. Kız adama çarptı ve ikisi birden silâhın biraz ilerisine yuvarlandılar. Eğildim ve düşürmüş olduğum tabancayı yerden aldım.

Arkadan hücum eden otomobildeki sarışındı. Fakat şimdi rengi kararmış toz toprak içinde kalmıştı.

Kızın gözleri hiddetten çakmak çakmak olmuştu. Uzun bacaklarının ve ellerinin üzerinde doğrulmaya, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Saçlarının üzerinde çam ağacının sivri yaprakları vardı. Dizi kanamış, kan ipek çorabının üzerine çıkmıştı...

Benden hoşlanmamıştı zaten. Boğazının da- marlarını şişire şişire bana küfrediyordu.

«Sus,» diye bağırdım ve onlara doğru ilerledim.

Her ikisi birden oldukları yere oturmuşlardı. Silâh kızın bacaklarının altındaydı. Onları ileriye doğru ittim ve ayağımın ucuyla silâhı kızın altından çıkardım. Şimdi kız bir şey söylemiyor, fakat ateş saçan gözleriyle âdeta beni yivordu.

Silâhı geriye doğru ittim ve eğilerek yerden aldım. Namlu kısmını çıkararak yirmi metre ileriye çalılarının arasına fırlattım. Dipçik kısmını ağaca vurdum. Dürbününün kınları camları dalların arasına saçıldı.

«Otomobil nerede?» diye sordum.

Adam olduğu yerde kendi kendisini yivordu. Eakışlanndan belli oluyordu. Ellerinin hareketinden ağzından çıkacak küfürlerle mani olabilmek için ağzını kapatmaya çalıştığını anlıyordum.

«Kimsin sen?» diye sordu. Sesi boğuk çıkıyordu. «Ne istiyorsun?»

«Araba.» diye cevap verdim. »Zannedersen aradığımı da buldum.»

Şimdi onları daha iyi tetkik edebilmek fırsatını bulmuştum. Bunlar kardeştiler. Erkek daha genç ti, fakat o da yirmi yaşından az göstermiyordu. Her

ikisinin yüz hatları birbirinin ayniydi. İkisi de sarışındı.

Genç adam «O kadını buradan çıkaramazsın» dedi. «Onu götüremiyeceksin. Onun canlı olarak o evden çıkmasına müsaade etmiyeceğim. Öldüreceğim onu.»

«Ayağa kalk,» diye tabancamla işaret ettim.

Delikanlı bir an tereddüt etti, sonra yavaş yavaş doğruldu. Kız hâlâ oturuyordu.

Kızın kolunu yakaladım ve çekerek ayağa diktim. Ojeli tırnaklarıyla yüzümü tirmalamak istedi. Kolumla mani oldum ve ittim. Kardeşine çarptı. Delikanlı yakalamasaydı, yere yuvarlanacaktı.

«Şayet kız kardeşin yürüyemiycekse sırtına al,» dedim.

Genç adam, gözlerini tabancaya dikmiş bakıyordu. «Nereden gideceğiz?» diye sordu.

«Yola doğru,» diye cevap verdim. «Arabayı bulacağız, unuttun mu?»

Kız, «Bu sünepeden korkuyor musun?» diye nefretle kardeşine baktı.

«Ne yapmamı bekliyorsun? Elinde tabanca var!..»

«Yâni, kadının serbestçe gitmesine müsaade mi edeceksin?»

«Henüz daha kurtulmuş değil.»

«Artık dırıltıyı kesin,» dedim. «Başka zaman münakaşa edersiniz...»

«Misis Butler'i ne yapacaksın?» diye kız sordu.

«Onu seveceğim, ona tapacağım. Zannedersem çok güzel bir kadın?»

«Başının derde girdiğinden haberin yok galiba. Polis onu cinayet suçuyla arıyor. Kocasını öldürdü.»

«Kimi öldürürse öldürsün, umurumda değil,» dedim. «Şimdi işim var. Susun ve yola koyulun artık.»

Yola doğru yürümeye başladılar. Onları iki metre geriden takip ediyordum.

Bataklığın kenarına kadar yürüdüğümüz hal

de otomobili görememiştım. Daha yukarda olmalıydı.

«Sağa dönün ve yukarıya doğru yürüyün,» dedim. «Yoldan ayrılmayın.»

Gölün kenarından yukarıya doğru çıkmaya başladık. Hiç birimiz konuşmuyorduk.

«Arabanın nerede olduğunu söyleyin,» diye ihtar ettim. «Sizin için kolay olacak. Aksi halde yürüyeceğiz. Yola kadar sekiz mil tutar. Sekiz mil de geri geleceğiz...»

Cevap vermediler. Yan yana yürüyorlar arkalarına bile bakmıyorlardı.

«Şayet arabayı geçtikse zahmet edip söylemeyin,» dedim. «Bütün gün buraları arşınlatacağım size.»

Yolda yürürken tekerlek izlerini kontrol ediyor, arabayı yoldan çıkarıp sakladıkları yeri tespit etmeye çalışıyordum. Daha bayırın sonuna gelmeden otomobili farkettilim. Yolun kenarındaki bir küme bodur meşenin arkasına çekmişlerdi. Kızın kullandığı arabaydı.

«Kontakt anahtarı kimde?» diye sordum.

Her ikisi de bana bakıyor, cevap vermiyorlardı.

Anahtarın kızda olmadığı muhakkaktı. Zira çantası yanında değildi.

Delikanlıya döndüm. «Hadi bakalım ahbab,» dedim. «Anahtarı ayağının önüne atacak mısınız?»

Cebinden anahtarı çıkardı.

«Sen kullanacaksın,» diye otomobili işaret ettim. 'Bu fazlalık da aramızda oturacak.»

Genç adam direksiyona geçti. Biz de bindik. Geriye doğru gelerek yola çıktı.

«Tepeden aşağıya doğru sür,» dedim. «Eve gideceğiz. Sakın arabayı ağaca filân bindirmek fikrine kapılayım deme! Ben yürüyerek dönerim ama, siz ayakta kalmazsınız.»

Birbirimize yapışık oturuyorduk. Fakat ben tabancayı sağ elime almıştım. Kız onu ele geçirmek için herhangi bir harekette bulunamazdı.

78

Genç kız başını bana doğru döndürdü, gözlerimin içine bakarak, «İtoğlu it.» dedi.

«Gillespie'yi buldun mu sevgilim?» diye bacaklarına bir şamar indirdim.

DOKUZ

Küçük evin önüne gelince durduk.

Arabadan indim «İçeriye girin,» dedim.

Evin önündeki kapıya yaklaşırken Madelon Butler'in kapının kilidini döndürdüğünü duydum, bizi pencereden gözetlemiş olduğunu anladım.

Kapı açıldı ve ilk önce sarışın kız içeriye girdi, onu kardeşi takibetti, ben arkadan geliyordum.

Delikanlı bir nâra atarak odaya atladı, kızkar- deşi bütün gücüyle kapıya abandı. Ben içeriye girmeden kapıyı kapamak istedi. Araya ayağımı sokarak ittim. Kız geri geri giderek bir sandalyeye oturdu. O kadar hızla içeriye dalmıştım ki, az daha kızın üstüne düşüyordum.

Adam Madelon Butler'i altına almış ve iki elini birden kullanarak gırtlak- ını sıkıyor, bir taraftan da bağııyordu. Kadınsa adamın karnını tekmeliyor ve ellerini ısırmaya çalışıyordu.

Tabancayı belime soktum ve delikanlıyı yaka- lıyarak kadının üstünden çektim. Adam kadını bırakmadı, kendisiyle beraber onu da yerden kaldırdı. Hızla vurunca kadını bırakmak mecburiyetinde kaldı. Başını çevirdi sanki daha beni ilk defa görüyormuş gibi hayretle baktı. Bir kere daha vurdum. Genç adam avak- ta sallanıyor, sanki hangi tarafa düşeceğini tayin et-meye çalışıyordu. Elimin ayasını yüzüne dayayarak itince, kızkardeşinin oturduğu sandalyenin yanına, yere boylu fccvunca serildi. Elim çok acıyordu, kanlanmıştı. Fakat kemiğimin kırılmadığından emindim.

Madelon Butler ayağa kalktı, siyah saçları dağılmıştı. Bana doğru gelirken bakışları dumanlanmıştı. Belimdeki tabancanın kabzasına yapışm- caya kadar ne

79

yapmak istediğinin farkına varmamıştım. Bileğini yakalayıp kıvırdım ve tabancayı elinden aldım.

«Hayır, bunu yapma,» dedim. «Otur.»

Kadın sanki beni duymamıştı. Onu zorla masanın diğer ucundaki sandalyeye oturttum, öbür tarafında iki kardeş vardı. Bir tanesi yerdeydi. Genç adam hüngür hüngür ağlıyordu. Genç kızın rengi bembeyaz kesilmişti, bana nefretle bakıyordu.

Delikanlıya sandalyeyi gösterdim, «Oturursan iyi olacak,» dedim. «Az daha elimin kemikleri kırılıyordu. Bu sefer tabanca kullanacağım.»

Genç adamın ağzından bir takım mırütılar çıkıyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

«Seni geberteceğim.» diye bağırdı. «Seni geberteceğim...»

Tekrar sandalyeyi işaret ederek, «Sâkin ol,» dedim.

Adam da oturdu.

Ben de bir sandalye aldım, Madelon Butler'le onların arasında masanın ortasına oturdum. Biraz geriye doğru yaslanarak tabancayı dizimin üstüne koydum. Bir sigara çıkarıp yaktım.

Bütün bu uğraşmadan sonra odayı bir sessizlik kaplamıştı. Kendi nefes alışımı bile duyuyordum. Nihayet sarışın konuşmaya başladı. Elleriyle masanın kenarına sımsıkı yapışmış, tırnaklarının etrafındaki kanı çekilmiş, boynunun damarları meydana çıkmıştı. Bağırmiyordu ama, âdeta bağırır gibi konuşuyordu. Ömrümde duymadığım küfürleri arka arkaya sıraladı. Nefes almak için durduğu zaman, Madelon Butler, «Sen, âdi, bayağı, pis bir fareden daha betersin,» dedi.

Fakat sarışın artık cevap vermedi. Hiç sesini çıkarmadan bakıyordu. Sonra yüzünü ellerinin arasına alarak hıçkırmaya başladı. Sonunda bana doğru döndü :

«Onunla beraber ne yapacaksın?» diye sordu.

«Seni alâkadar etmez!»

«Tabancayı bana ver,» diye yalvardı. «Sadece beş altı saniye için ver. Bırak onu öldüreyim. Sonra sa-

80
na tabancayı iade ederim. İstersen beni öldür, istersen polise teslim et. Yalnız bırak da onu geberteyim.»

<«Biraz ağır ol, ülser olacaksın!»

«Onunla ne alâkan var senin?»

Madelon Butler bir sigara yakmış, dumanlarını savura savura bizi seyrediyordu. Genç adam ise masaya dayanmış sessiz oturuyordu.

«Şayet müsaade ederseniz, hava kararınca sizin arabayı alıp biraz dolaşacağız,» dedim.

«Sana kae para veriyor?»

«Para verdiğini kim seyledi?»

«Tabii veriyordur. Yoksa bütün bunları niçin yapasm?»

«Çünkü ben onun annesiyim!» diye alay ettim.

«Ne kadar verdi?» diye ısrar etti.

«Ne kadar olduğu seni alâkadar etmez,» diye cevap verdim.

«Zira senin de aynı parayı verebileceğini zannetmiyorum.»

Genç kız, dönüp kardeşine baktı, «Onu duyuyor musun Jak? Anladın mı?» diye sırttı. «Sevgilinin hiç bir şevden haberi yok. Hattâ neler konuştuğumuzu bile anlamıyor.»

Delikanlı, «Kes sesini,» diye bağırdı.

«Kadın seni bir kere mantara bastırmakla kalmadı, şimdi yine eline geçirdiği para sayesinde oyununa devam ediyor. Elinden kurtuluyor. Sana da sadece avucunu yalamak kalıyor.»

«Çeneni kıs...»

Genç kız hiç bir şey susturamıyordu. «Niçin zamanında onu daha iyi anlıyamadm? Niçin ona bu kadar itimat ettin? Onun ne olduğunu bilmiyor muydun? öbürüsünden ders almamış mıydın?...»

Delikanlı elinin tersini kızkardeşinin ağzına indirdi. Genç kızın dudaklarından kan akmaya başladı. Bu sefer susmuştu artık. Odayı yine sessizlik kaplamıştı. Hattâ sincabın ağaçların üzerinde çıkardığı ses bile duyulabiliyordu...

Saatime baktım. Daha biri yeni geçmişti. Karanlık olmadan buradan ayrılamazdık. Yani en azın-

F: 6

81

dan altı saat daha onların arasında kalıp birbirlerinin gırtlığına yapışmalarına mani olmak mecburiyetin- deydim. Bir an tabancayı Madelon Butler'e verip biraz uyumayı düşündüm. Fakat bu fikri aklımdan çıkardım. Ben uyur uyumaz kadının üstüne saldırarak kadar deliydi bunlar. Yahutta Madelon Butler onları öldürebilirdi.

Şu anda bir takım sualler sormama lüzum yoktu. Bunlar birbirlerini öldürüp, etrafı yaygaraya vererek, kurtulmanın çarelerini araştıracaklardı muhakkak.

Otuz saattenberi ayaktaydım. Uyku gözlerimden akıyordu. Bütün öğleden sonra ve hu gece de uyu- yamıyacaktım. Mount Temple'e döndüğümüz zaman, kimseye yakalanmadan eve girip giremiyeceğimizi merak ediyordum. Karanlıkta ve başka bir otomobilde şehirlerarası yolda bizi kimse farketmezdi. Fakat eve girmek farklıydı. Orayı gözaltmda tutabilirlerdi.

Ayağa kalktım ve kileri göstererek «Buraya,» dedim.

Her ikisi de doğruldular, yanyana yürüyen iki kediye benziyorlardı. Kilere girdiler. İçerde buldukları sandıkların üstüne oturdular. Kapının önünde durup onlara baktım.

«Şayet burada kalacak olursamz bana zorluk vermezsiniz,» dedim. «Biz buradan çıkıp gittikten sonra rahatlarsınız. Şayet kapiya saldıracak, Misis Butler'e hücum filân edecek olursanız ateş ederim.）」

Kız, «Elinde tabanca olunca çok cesurlaşıyor- sun, değil mi?» diye alay etti.

«Boş yere konuşup da beni kızdırma. Şimdiye kadar ateş etmemiş olmam, ateş etmiyeceğim demek değildir. Ben paranm peşindeyim. Bu işde de çok para var. Sizin ikiniz gibi akıllı bir karış havada olanlar ellerindeki parayı kaçırlar. Bu söylediklerimi unutma sarışın bebek.»

Kız, «Para hususunda pek üzüldüğüm yok,» dedi.

«Üzülmüyor musun? Niçin?...»

«Parayı hiç bir zaman eline geçiremeyeceksin.»-

82

«Bak buna çok üzüldüm işte!»

Sarışın kızın gözleri irileşmişti. Şimdi hakikaten gülüyordu. Fakat çok, çok soğuk bir gülüştü bu. «Ne kadar üzülse yeridir. Daha nasıl bir mahlûkla işbirliği yapmakta olduğundan haberin yok. Daha evvel nasıl oldu da bu aklıma gelmedi bilmiyorum. Şimdi kendimi daha rahat hissediyorum.»

«Niçin daha rahat hissediyorsun kendini?»

«Zira buradan sağ salım çıkıp gitseniz bile, birinizden biriniz, diğerini öldürecek. Bu çok hoş bir şey, değil mi?»

«Öyle mi?» diye mukabele ettim. «Otur da bekle artık.»

Kapiyı kapattım ve masaya döndüm.

Madelon Butler hâlâ masamn öbür başında oturmaktaydı. Ben de oturdum ve bir sigara yaktım.

«İçeriye gidip biraz uyusan daha iyi,» dedim. «İhtiyacın olacak.»

«Çok sıcak,» diye cevap verdi.

«Elbiseni çıkar. Belki de bu gece daha sıcak olur.»

«Mount Temple'e geri dönmekten korkmuyor- sun, değil mi?» diye kendine has bir şekilde tebessüm etti.

«Hayır.»» dedim. «Oraya gideceğiz.»

«Parayı çok seviyorsun, değil mi?»

«Bilmiyorum. Zira elime pek para geçmiş sayılmaz.»

«Paran olunca çok sevineceğini tahmin ediyorum.»

«Arkadaşlarından hoşlandım,» diye başımla kileri işaret ettim. «Bir araya gelip de, niçin bu işi halletmediniz acaba?»

Madelon Butler «Kız mıyorsun değil mi?» diye alay etti. «Nerede o senin mesleki soğukkanlılığın? Kendinden emin, hislerini belli etmiyen Mister Barton. Kızdığı zaman hiç renk vermeyen centilmen!» Bir an durdu. «Sırası gelmişken hatırlatayım. Sen halâ hakikî ismini söylemedin bana,» diye devam etti.

«Evet, doğru. Söylemedim, öyle mi?»

83

Genç kadın omuzlarını silkerek umursamadığını belirtti. V^
>

Zaman akıp geçiyordu. Kulübenin içi sıcaktan insanı boğacak hale gelmişti. Bir ara sandalyeye dayanarak uyukladım. Gözlerimi araladığım vakit, kilerin kapısının hafifçe çekildiğini farkettim. Sarışın aradan bana bakıyordu. «İçeriye.» diye bağırdım. Kapıyı tekrar kapattı.

Evi kontrol ediyor olmalıydı. Bizi gafil avlı- yabllırlardı belki de. Hattâ öldürebilirlerdi de. Şayet kaçacak olsak netice daha da kötü olabilirdi.

Kendi kendime düşünüyordum. Ya parayı istiyordum, yahut da vazgeçiyordum. Parayı istediğime göre kiralık kasaların anahtarlarını ele geçirmeliydim.

Hemen hemen güneş batmıştı artık.

Yavaşça ayağa kalktım. Madelon Butler bir sigarayı daha katletmiş, kül tablasına bastırıyordu. «Sabahlığını sırtına geçir,» dedim. «Gitmek zamanı geldi.»

»Pekâlâ,» diye cevap verdi.

Aklıma birşey gelmişti. «Sarışın bebeğin elbisesi sana uymaz mı?» diye sordum.

«Hic bir fikrim yok. Fakat o elbiseye dokun- maktansa ölmeyi tercih ederim.»

«Anlaşıldı,» dedim, «öteni, berini meydana çıkarmana lüzum yok. Eve gittiğimiz zaman bir şey giyersin. Tabii gidebilirsek.»

Gidip kilerin kapısını açtım. «Çıkın dışarıya.» diye geriye çekildim.

Odaya geldiler. Başımla evden çıkmalarını işaret ettim. Madelon Butler de bizimle geldi. Dışarıya çıkınca anahtarı ona verdim ve kapıyı kilitlettikten sonra alıp cebime soktum.

«Olduğunuz yerden kıpırdamayın,» dedim. «Biz gittikten sonra yürümeye baslarsınız. Yahutta anahtarı olmadan. Cadillac'ı çalıştırabilirseniz onunla gidersiniz. Barakada olduğu için bir hayli ısınmıştır. Kusura bakmazsınız artık.»

Jack, «Bir gün seni bulacağım,» dedi. «Seni bulacağım.»

84

«Beni kitapların içinde ara,» diye Madelon Butler'e arabaya binmesini işaret ettim.

Tahta köprü'nün üstünden geçerken, kulübenin anahtarını, altına fırlatıp attım.

Dikiz aynasmdan geriye baktım, fakat onları göremedim. Etraf bir hayli kararmıştı. Arabanın farlarını yaktım. Ağaçların arasından, tepeye doğru tırmanmaya başladık.

Kov dükkânlarının ve benzin istasyonunun ışıkları önümüzdeydi. «İşte burada şehirlerarası yoldan çıkmıştık.» dedim. «Arada sırada polis arabalarına rastlıyacağız. Fakat onlar bu otomobili aramıyorlar, görünce aldırma. Bulunduğun verde seni göremezler zaten.»

«Benim için üzülme.» diye cevap verdi.

Cadillac'ın kontak anahtarmı yolun kenarındaki çalılığın içine fırlattım. Bir veya iki dakika sonra köyün parke yolunun üzerinde gidiyorduk. Onu teskin etmeye çalışmış olduğum halde, kendim korkuyla ür- periyordum. Sanki soğuk duş altına girmiştim.

Sürati kırk, kırbes mil civarında tutuyordum. Müessif bir kaza veya trafik polisinin durdurması bizi ele verebilirdi.

Yüzlerce otomobilin içinde bir tanesinin nasıl dikkati çekeceğini hesaplıyordum. Ya arabaya bir şey olmalıydı, veyahutta kullanan hatalı bir hareket yapmalıydı. Çok dikkatli hareket ediyordum. Sanki bütün gözler bizim üzerimizdeymiş ve ışıklar üzerimize çevrilmiş gibi geliyordu bana...

İlk kasabaya geldiğimiz zaman arabanın ışıklarını söndürerek sokaklardan öylece geçtim. Sanki bir yumurtanın üzerindeymişiz gibi geliyordu bana.

Bir sokağı daha döndükten sonra şehirlerarası yola çıktık. Artık otuz millik yolumuz kalmıştı.

Yanımdaki kadım, polis aramaya başlıyalı on iki saat olmuştu. Onun geri gelecek kadar aptal olacağım tahmin etmezlerdi. Fakat ne de olsa usulen evi göz altında bulundurmak için birisini oraya dikmiş olabilirlerdi. Belki de bir kişiden daha fazla gözcü vardı.

Para henüz bulunmamıştı. İşi şansa bırakmazlardı. Evi bekliyen polis ön tarafta mıydı acaba? Yoksa arka tarafta mıydı? Evin iç.nde saklanmış oiamaz mıydı? Arabayı evden bir hayii uzakta parketmeliydik. Bu suretle ışığı göremezlerdi. Motor sesini de duyamazlardı. Fakat o kadar yolu da yürüyerek geçemezdik.

«Evin arka tarafına doğrudan doğruya gidilen bir cadde veya sokak yok mu?» diye sordum.

«Var,» dedi. «Nereden sapacağım sana söylerim. O sokakta ışık yok. Ekseriva kimse geçmez.»

Madelon Butler bu evde doğup büyümüştü. Onun nasıl olup da korkmadan geri döndüğüne hayret ediyordum. Zira yakalandığımız takdirde buraları bir daha göremeyeceğini biliyordu. Korkuyorsa bile bunu belli etmiyordu. Birdenbire kocasının ölüm haberiyle niçin heyecana kapılmadığını anladım. Öyle kolay kolay heyecanlanmıyacak kadar soğukkanlı bir kadındı.

«Kocanın cesedini nerede buldular?» diye sordum.

«Bilmiyorum.»

«Bilmiyor musun?» diye gülerek inanmadığımı anlattım.

«Evet,» diye cevap verdi. Sanki güldüğümü farketmemişti. «Eadyo havadisini duyan sensin. Unuttun mu?»

Bunu uzatmaya sebep yoktu. Ona inanmak mecburiyetindeydim. Doğruyu söyler gibi bir hali vardı. Zaten su anda yalan söylemesine de lüzum yoktu. Hattâ kocasının arabasının Diana James'in evinin cnünde terkedildiğini de bilmiyordu.

İçime şüphe düşmüştü şimdi. Acaba kocasını hakikaten öldürmüş müydü? Fakat bu seklide düşünmek aptallıktı. Kadın bunu kabul etmişti. Bana 120 bin dolar ödeyecekti. Bu paranın kargılığında onu polisten saklıyacak ve uzaklara götürecektim.

«Sana inandığımı sanma,» dedim.

«Sahi mi?» diye bir sigara yaktı. Kibrit güzel yüzünü bir an için aydınlattı. «Ben de bunu beklemiyordum zaten!»

«Butler'i öldürdün mü?» diye sordum.

«Anlaşmamızın maddelerini bir kere daha okuman icabedecek belki de... Bu anlaşmada bana sual soracağına dair bir madde olduğunu hatırlamıyorum.»

«Sen anlamayı kendine göre yapmışsın,» dedim. «Bu işde ben de seninle beraber çalışıyorum. Her- şeyi öğrenmeliyim.»

«Hakikaten fevkalâde çalıştın diyebilirm. Sadece bir veya iki yerde hatâ yaptın.»

«Ne hatası?...»

«Birinci hatan, onları serbest bırakman. Halbuki öldürmen icabederdi. Seni polise tarif edecekler. İkinci hatan ise. Cadıllac'ın kontak anahtarıyla beraber evin anahtarlarını fırlatıp atman.»

«Evin anahtarına ihtiyacımız yok,» dedim. «Zemin katındaki pencerelerden birisini açarak eve gireceğiz. Beni tarif etmelerine gelince, sen de biliyorsun xl polise gidemezler.»

«Fakat polis onları yakalarsa?»

«Onu da artık şansa bırakıyorum.»

«Buna lüzum yoktu.»

«Lüzum olmayabilir. İşi ben idare ediyorum. Bildiğim yoldan idare edeceğim!»

Madelon Butler cevap vermedi. Artık nehrin üst tarafına yaklaşmıştık.

Onun hakkında beni bir hayli ikaz etmişlerdi. Fakat şu anda bu ikazların hiç birisini düşünmüyordum.

ON

Hemen hemen şehle girmek üzereydik. Işıkların semaya vuran hüzmesini görebiliyorduk artık.

Madelon Butler, «Yavaş sür,» dedi. «Mezarlığı geçiyoruz. Geçince, sol tarafta bir yol var. oraya sap.»

Daha o söylerken sağ taraftaki mezarlığın daima vesil olan çitini görmüştüm. Arkamızdan iki tane otomobil geliyordu. Yavaşladım ve onların geçmesini bekledim.

87

Genç kadın, «Şimdi sola dön,» dedi.

Sola dönerek çakıllı yola girdim- Sol tarafı baştanbaşa tarlaydı ve tahta perdeyle yoldan ayrılmıştı. Penceresinden ışık görünen bir evi geçtik. Bir köpek koşarak arabaya hücum etti ve öfkeli öfkeli havladı. Hayvana küfrettim. İçimde bir gerginlik hissediyordum.

Bu kadını polis ararken, onun yanımda tekrar buraya gelmek delilikti. Bunu biliyordum. Şayet onların eline düşersek ne olacaktı? Karanlıktan istifade ederek kaçabilirdik belki. Mesele

bu değildi. Fakat polis bizim nerede olduğumuzu öğrenecek, daha uzaklaşmadan memleketin bütün yolları kesilecekti.

Ama, yapacak başka bir şey yoktu. Kiralık kasaların içindeki parayı alabilmemiz için anahtarları ele geçirmek mecburiyetindeydik. Tabii normal bir durumda insan hüviyetini ispat ederek kasayı anahtarı olmadan da açtırabilirdi. Fakat Madelon Butler için bu imkansızdı Kadın kasaları sahte isimler altında kiralamıştı. Polis tarafından da aranıyordu. En ufak bir şüphe veya yanlış bir hareket dünyayı basımıza yıkabilirdi.

Bütün bunlar aklımdan geçerken başka bir şey daha düşündüm.

«Yanmda para var mı?» diye sordum. «Veya- hutta evde, alabileceğin bir yerde filân?»

«Var,» diye cevap verdi. «El çantamda bin dolar kadar bir para var.»

«Çok iyi,» dedim. Bu kadar çok parayı neden yanmda taşıyorsun diye sormadım. Bunu anlamıyacak bir şey yoktu. Bir gün gelip kaçması icabedeceğini düşünmüştü. Bunun için de hazırlıklı bulunuyordu.

Sağa döndük ve çok yavaş olarak iki tarafı ağaçlıklı olan yolda ilerlemeye başladık. Arabayı yavaş sürüyor ve geçtiğimiz yolları kafama çizmeye çalışıyordum. Başımıza bir şey geldiği takdirde, lâzımdı. Gözleri pırıl pırıl bir kedi yolun bir tarafından öbür tarafına geçti. Burada ne ev ne de ışık vardı.

Madelon Butler «Önümüzdeki blok,» dedi. «Elektrik telinin yol üzerinden geçtiği köşe.»

88

«(Tamam,» diye arabayı çevirdim, burnunu geldiğimiz istikamete döndürdüm. Geri geri giderek bir ağacın dallarının altına parkettim. Motoru durdurdum, farları kapattım. Bir müddet böyle, gözlerimizin karanlığa alışmasını bekledik...

Arabadan çıktık, yavaşça kapıyı kapattım. Heyecandan nefesimin kesildiğini ve mideme bir sancının girdiğini hissediyordum. Sanki bir futbol maçına çıkacakmışım ve onun neredeyse başlayacakmış gibiydi. Gece sessiz ve sakindi. Hava insanı rahatsız edecek kadar sıcaktı. Etraf toprak kokuyordu. Kulübeden çıkarken yine beyaz gömleğimi giymiştim. Etraftan bir beyazlık farkedilmesin diye ceketimin yakalarını ters çevirerek göğsüme kanattım. Tabancam ve elektrik fenerim cebimdeydi. Madelon Butler'e baktım. Hiç bir eksiği yoktu. Fakat

bacakları birer beyaz sütun gibi karanlıkta belli oluyordu. Bunu örtmemize imkân yoktu.

Etrafı dinlediğimiz sırada onun kolunu tuttum. Etrafta hiç ses yoktu. «Tamam,» diye fısıldadım. ««Gidelim.»

Elektrik direklerini tâkiben âkıbetimize doğru ilerliyorduk. Yanda bir patika vardı. Ayaklarımız ses vapmıyordu. İki dakika içinde öbür sokağa gelmiştik. Bu sokak tam evin arkasına düşüyordu. Ayaklarımızın altında bir yaya kaldırımı vardı. Gözükürde otomobil filân yoktu.

Madelon Butler, koluma dokundu, «Bu taraftan,» diye fısıldadı. Kaldırımın üzerinde acele acele yürüyorduk. Bir noktada yolun öbür tarafına geçtik. Simdi nerede olduğumuzu farketmiştim artık. Zakkum ağaçlarının yüksek karartılarını görebiliyordum. Bahçe kapısından srrive doğru varım blok gidilecek diye bir kere daha düşündüm. Geçtiğimiz yolları bir bir kafama nakşediyordum. Geriye dönerken kaçmam icabedebilir, yalnız dahi olabilirdim.

Bahçe kapısını hafifçe araladım, içeriye süzüldük. Zakkum ağaçlarının altındaki karanlığa girip durduk.

Ağzımı kulağına yaklaştırarak, ««Burada bek-
89

le,» diye fısıldadım. «Etrafta otomobil olup olmadığını kontrol edeceğim.»

Başını salladı. Karanlıkta ancak hareket ettiği takdirde yüzünün beyazlığını farkedebiliyordum.

Çimenlerin üzerinden geçerek eve doğru ilerledim. Sağa doğru kaydım. Evin güney tarafına garajın bulunduğu kısma geldim. Köşeye yakm olan çalılıkların yanmda durdum. Yolu kontrol ettim. Beyaz bir şerit gibi uzanıyordu. Otomobil yoktu.

Yine çimenlerin üzerine basarak ses çıkarmadan evin ön tarafını görebilecek bir yere gelinceye kadar ilerledim. Evin önünde de otomobil göremedim. Gece boş ve sâkindi. Sadece çimenliğin ön tarafından, uzaktan hafif bir müzik sesi işitiliyordu. Yolun öbür tarafında kalan evlerden birisinin radyosuydu.

Bir dakika kadar olduğum yerde düşündüm. Belki de polisler arabalarını caddenin bir kenarına par- ketmişler, yolu gözlüyorlardı. Belki de evin içinde bir kişi nöbetçi kalmıştı. Artık herşey şansa kalmıştı.

Geriye döndüm. Mutfağın yanındaki arka kapının önünden geçtim. Çimenlerin üzerine basarak yürüyordum. Zakkum

ağaçlarının meydana getirdiği bölgeye doğru giderken Madelon Butler'in ayaklarının beyazlığını uzaktan farkettim. Hareket ediyorlardı. Ben de ona doğru ilerlemeye başladım. Kadın evin arka kapısına doğru gidiyordu. Birdenbire görmüş olduğum beyazlıklar kayboldu. Aramızda olan bir şeyin arkasında kalmıştı. Fakat hatırladığıma göre onun ayaklarının beyazlığını görmeme mani olacak hiç bir şey olmamalıydı orada. Madelon Butler de durmuş olmalıydı. Kalbim göğsümü parçalı olarak dışarıya çıkacakmış gibi çarpıyordu. Evet aramızda bir karaltı vardı hem de hareket ediyordu. Kadının yüzünün beyazlığını tekrar görür eibi oldum. Artık ona haber verebilecek durumda değildim. Tas kesilmiştim. Bağırarak, kaçmasını söylemek istedim. Fakat aynı anda bunun aptalca birşey olduğunu da anladım. Adam Madelon Butler'in orada olduğunu biliyordu. Bacaklarının beyazlığını görmüş olmalıydı. Fakat ben tam arkasıdaydım. Beriden

90

haberi yoktu. Ağzım kurumuş, bütün vücudum gerilmişti.

Şu anda kaçabilirdim. Parayı herşeyi geride bırakır, kaçır ve arabaya binerek uzaklaşabilirdim.

Kaçamadım. Oradan ayrılamıyordum artık. Onlara doğru sessizce ilerlemeye başladım. Belli belirsiz nefes alıyordum.

Nihayet beklediğim şey oldu. Madelon Butler de ya onu gördü, ya işitti veyahut ta orada olduğunu hissetti. Benim geri geldiğimi zannederek «Buradayım.» diye fısıldadı. O anda bir elektrik feneri yüzünü ve vücudunun belinden yukarıda kalan kısmın aydınlattı. Bu haliyle kadın sanki alt tarafından aydınlatılmış bir heykele benziyordu.

Madelon Butler'in hayretle hafif bir çığlık attığını duyduğum zaman mümkün olduğu kadar sessiz adamın arkasına yaklaşmış ve cebimden tabancayı çıkarmıştım. Adamın elindeki elektrik fenerinin ışığının altında silüetini olduğu gibi görebiliyordum. Tabancayı kaldırdım ve bütün gücümle basma indirdim.

Adam. «Tamam Misis Butler,» demişti. «Olduğunuz yerde durun. Tevkif edil»

Sözlerini bitiremedi. Boğazından bir hırıltı çıktı. Kollan yana açıldı. Elektrik feneri vere düştü. Adam geriye doğru benim üstüme devrildi, kayarak çimenlerin üzerine serildi. Hemen elektrik fenerini aldım ve söndürdüm. Şimdi etraf yine karanlıkta kalmıştı. Sanki kömür madenindeki karanlık bir tönelerin içindik...

Adamın ölmüş olmasından korkmuştum. Acaba çok mu hızlı vurmuştum? El yordamıyla adamın bileğini yakaladım ve nabzını kontrol ettim. Fakat elim titriyordu, uyuşmuştu, bir şey anılayamadım. Sonra elimi göğsüne kovdum. Adam normal nefes alıyordu. Korkum kalmamıştı artık.

Madelon Butler, üstüme doğru eğilmişti, «Karanlıkta .sen zannettim.» diye fısıldadı.

Cevap vermedim. Kafam çok meşguldü. Şimdi bu adamı ne yapacaktık? Şu anda baygın yatıyordu ama, her an ayılabilirdi. Onu burada bırakıp içeriye,

91

eve girmek intihar etmek demekti. Kadın yalnız eve girer, ben de burada ona göz kulak olurdum. Fakat acaba evde bir başkası yok muydu?

Bütün gece bu şekilde düşünüp duramazdım. Her geçen dakika aleyhimizydi. Bir şey yapmalıydım, hem de vakit geçirmeden.

Yere eğildim ve polis memuru olduğunu anladığım adamın tabancasını kılıfından çıkararak bahçenin kenarındaki çalılıklara fırlattım. Bunu yaparken bir şeyin şıkırdadığını duydum. Bu madenî bir şeydi, polisin kemerindeydi. Ne olduğunu hemen farkettim. Bu bir çift kelepçeydi. Kemerden çıkarıp aldım.

«Olduğun yerde beni bokle,» diye fısıldadım.

Polis memurunu omuzlarımdan yakaladım. Çimenlerin üzerinde sürükleyerek çitin karanlık bir kısmına kadar çektim. Sırtını bir zakkum ağacına dayadım. Kollarını geriye çektim. Zakkum ağacı kollarının arasında kalmak üzere kelepçeyi vurdum. Hâlâ baygındı. Yumuşak ve nemli gömleğini aralılarla başımı göğsüne dayadım. Vaziveti normaldi. Cebinden mendilini çıkardım ve ağzından geçirerek ensesinde düğümledim. Sonra kiravatını açtım ve basının etrafından mendilin üzerinden geçmek üzere ikinci bir kere bağladım.

Koşarak geriye döndüm. »Mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşmalıyız.« diye fısıldadım. «Elbise giyecek zamanın yok. Elbiselerini bir valize koy.»

Madelon Butler, basını salladı.

Hemen eve ilk defa girmiş olduğum pencereye seldim. avni şekilde açtım ve içeriye süzıldüm. Onun da girmesine vardım ettim.

Girmiş olduğumuz zemin katmda bir müddet ■hareketsiz bekledik ve etrafı dinledik. Kendi nefes alışlarımızdan başka hic bir ses voktu.

«Kasaların anahtarları nerede?» diye yavaşça sordum.

«Mutfakta.»

«Peki o halde, gidelim.»

Elimdeki ufak elektrik fenerini açtım, merdivenden çıkmaya başladık. Yine içimi bir korku sarmıştı. Buradan çıkıp gitmek istiyordum. Kendimi tuzağa

92

kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Mutfakta durduğumuz zaman ışığı söndürdüm. Etrafı dinledik. Heryerde bir ölüm sessizliği vardı. Yavaşça yemek odasının kapısını araladım ve karanlığı görmeye çalıştım. Hiç bir şey yoktu.

Tekrar ışığı yaktım. «Nerede?» diye sordum.

Madelon Butler elimi yakaladı ve ışığı musluk taşınm nihayetindeki beyaz dolaba doğru çevirdi. O tarafa ilerledik. Nihayet görmüştüm. Dolabın içinde bir demet anahtar bir çiviye asılmıştı. Bu demetin içinde eski araba kontak anahtarları, evin anahtarları ve daha bir sürü anahtar vardı. Ben ışığı tutarken o anahtar demetini çividen aldı, halkasını açarak üç tane anahtar çıkardı, diğerlerini yine demet halinde eski yerine astı.

Üç tane anahtar şimdi avucunun içindeydi. Elimdeki hafif ışıktta onun soğukkanlı olarak bana tebessüm ettiğini gördüm. Sonra anahtarları elindeki çantaya attı. Yüzyirmi bin doların çantanm içindeki lüzumsuz püi pırtı arasında yatmakta olduğunu düşündüm.

Yine içimi bir korku sarmıştı. Acele ediyordum. Belki de dışarda iki polis memuru vardı. Biri kaybolunca öbürü onu aramaya başlamıştı bile. Bayılmış olam, ağzındaki mendili sökmüş de olabilirdi.

Madelon Butler'in kolunu yakaladım ve yemek odasına doğru çektim. Kısa bir holden sonra merdivenin başına gelmiştik. Elektrik fenerini eline tutuşturdum. «Mümkün olduğu kadar çabuk hareket et.» dedim. «Bir iki ayakkabı ve givecek al, bir valize koy, vahutta kolunun altına sıkıştır. Hemen buradan çıkalım.»

Onun merdivenden çıkışını seyrettim. Yukarıya varmca döndü ve ışık kaybodu. Yine karanlıkta hareketsiz duruyor ve

etrafımı dinliyordum. Fakat ayaklarımın titremesine mani olamıyordum. Cebimde polis memurunun elektrik feneri vardı. Fakat onu çıkarmıyordum. Bütün istediğim sey buradan kaçıp gitmekti...

Niçin acele etmiyordu acaba? Gideli sanki hafta olmuştu. Acaba ne yapıyordu? Gardrobun önünde

93

durmuş ne giyeceğim mi düşünüyordu? Kendisini dansa mı gidiyor zannediyordu bu kadın? Yatak odasına gitmesi için bir hayli zamana ihtiyacı olduğuna kendi kendimi inandırmaya çalışıyordum. Bir ayağımı kaldırıp öbürünü yere koyuyordum.

Dakikalar geçiyordu. Nihayet ışığın hafif hüz- mesini gördüm. Şimdi merdivenlerden iniyordu. Elinde ufak boy bir gece valizi vardı. Terliklerini çıkarmış, ayakkabı giymişti. Çantayı elinden aldım ve peşine düştüm.

Koşarak geriye gidiyorduk. Mutfaktan geçerek merdivenleri indik. Zeminin taşlarında kahrolası topukları ses çıkartıyordu. Pencereyi açtık, bir dakika geçmeden dışarıda olacaktık artık.

Onu gözümün ucuyla görmüştüm birdenbire. Hemen Madelon Butler'in kolunu yakaladım. Feneri elinden aldım, söndürüp cebime koydum. Bir elimle de bağırmasın diye ağzını kanattım. Olduğumuz yerde kalmıştık. Madelon Butler de onu görmüştü. Başını çevirmiş bakıyordu. Kaskatı kesilmişti.

Dışarda bir başka elektrik feneri hüzmesi dolaşıyordu. Işık gelip birinci pencereyi aydınlattı. Kirli camlardan geçerek arkamızdaki duvara vurdu. Madelon Butler kıpırdayınca, elimin hâlâ ağzının üzerinde olduğunu farkettim ve çektim. Isık geldi bir adım ilerimizi aydınlattı ve sonra kavboldu.

Geniş bir nefes aldım ve kadının kolundan ya- kalıyarak gerisin geriye gitmeye başladım. Furunun bulunduğu veri tespit etmeye çalışıyordum. Bir iki adım attıktan sonra buldum. Bir şeyin arkasına saklanmalıydık.

Işık camını kırdığım ikinci pencereyi aydınlattığı vakit yan tarafımda fırının demirinin soğukluğunu hissetmiştim. Hemen onu da yanıma çektim. Simdi artık fırının arkasmdavdık.

Işık, pencerenin kırık olan kısmı üzerinde duruyor, birisi o kırığı tetkik ediyordu. Eğer bu ikinci polissey içeri girecekti. Camın kırıldığını ve plasterleri görmüş olmalıydı. Birisinin burayı zorladığını anlamış olacaktı.

Pencerenin kepengi geri çekildi ve açıldı...

Olduğumuz yerden çıkamazdık. Gelen kim ise bizi görürdü. Yegâne şansımız fırını onunla aramızda tutmaktı. Işık yere çevrildi. Gelen içeriye zeminin taşlarının üstüne atladı. Muvazenesini kaybetti ve yere düştü. Elektrik feneri elinden fırlamış ve duvarın yanma yuvarlanmıştı. Şimdi girenin ayaklarını aydınlatıyordu. Bir çift kadm iskaripini ve naylon çorapların sardığı iki bacak gördüm. Hiç bir polis böyle giyinmezdi...

Işığı almak için uzanınca onun yüzünü de gördüm. Diana James'di!..

Madelon Butler'in hareket ettiğini farkettim. Bana iyice yaslanmıştı. Tırnaklarını koluma batırıyor- du. Çok şaşırmış olduğum için ne yaptığının farkında değildim. Vaziyeti anladığım zaman ise çok geç kalmıştım.

Diana James elektrik fenerini almak için ayağa kalkmıştı. Madelon Butler birdenbire beni iterek geçti ve odanın ortasına geldi. Ona mani olmaya çalıştım ama muvaffak olamadım. Beklemediğim bir şevdi. Yerden elektrik fenerini aldı ve Diana James'in yüzüne tuttu.

«Hakikaten Cynthia'yımış,» dedi. «Buraya kendi başına gelmiş olmayacağını düşünmeliydim.»

Cynthia mı? Fakat bu kadar olsun hayret etmeye fırsat bulamadım. Birdenbire bir şeyin patladığını duydum. Herşey bir anda olup bitmişti. Diana James ayakta durmuş korkuyla bakıyordu. Gözleri gittikçe büyüyor, büyüyordu... Bir şeyler söylemek için ağzı açıldı ve öyle kaldı.

Ceketimin hafiflediğini o anda farkettim ve Madelon Butler'in niçin bana yaslanmış olduğunu anladım. Yapabileceğim hiç bir şev yoktu.

Madelon Butler ateş etmişti. Patlama zemin katını doldurmuş, âdeta kulaklarım sağır olmuştu. Halbuki ben onun topuklarının çıkardığı sese bile sinirlen- miştim.

Madelon'u yakalayamadan, bir kere daha ateş etti. Bu delice hareketin neticesinde Diana James'in

elinin göğsüne gittiğini gördüm. Kadm sonra bir kütük gibi taşların üstüne yüzükoyun devrildi. Elimi Madelon Butler'in

üstüne koyduğum zaman fener yere düşmüş, yerdeki siyah saçlı başı ve hareketsiz kaian kolları, bacakları aydınlatmıştı.

Yine etrafı sessizlik kaplamıştı. İliklerime kadar boşalmıştım sanki. Kulaklarım halâ çınliyordu. Madelon Butler'i yakaladım, «Sen...» diye başladım, fakat sonunu getiremedim. Zira söylenecek hiç bir şey yoktu. Tuhaf bir hisse kapılmıştım. Daha fazla burada duracak olursam delireceğim diyordum. Ona pencereyi işaret ettim. Çok soğukkanlı olarak, «İşte tabancan,» diye silâhı elime tutuşturdu.

Tabancayı niçin aldığımın bile farkında değildim. Hırsla fırlattım. Duvara, çarptığı zaman madenî bir ses çıkardı, sonra yere düştü.

«Pencereden çık,» diye bağırdım.

Fakat kadın bir yere gitmişti. Elektrik lâmbası da. sönmüştü. Yapayalnızdım. Deli gibi ellerimi etrafta gezdirdim, fakat bir şey bulamadım. Aklıma cebimdeki elektrik feneri geldi. Onu çıkarıp yakmaya çalıştım, fakat birdenbire vazgeçtim. Şimdi bütün şehir ayağa kalkmış olmalıydı. Buradan kurtulmamız, binde bir ihtimaldi. Elektrik fenerini yakacak olursam bu ihtimali de silecektik. Pencerenin bulunduğu tarafa doğru yürümeğe başladım. Belki de Madelon Butler pencereye gitmişti bile. Birdenbire arkamda elektrik lâmbası yandı. «Kapat onu,» diye bağırdım. Geriye döndüğüm zaman onun ne yaptığını gördüm. Bu delilikti artık...

Farkettiğim ışık elektrik fenerinin ışığı değildi. Madelon Butler kibriti çakmış, kömür tenekesinin yanında duran demet demet gazete ve mecmualn tutuşturuyordu. Bir demet gazete tutuşmuştu bile. Ona doğru hamle yaptım. Fakat kadm ikinci demeti de tutuşturmuştu. Şimdi alevler etrafa doğru yayılmış, hattâ tepemizdeki ağaç kırıslara kadar yetişmişti. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Sırtüstü düştüm.

«Kaç,» diye bağırdığımı hatırlıyorum. Madelon Butler pencereye doğru koştu. Ben de arkasına ta

96

kıldım. Ayağım bir şeye çarptı ve sendeledim. Bu yere bırakmış olduğum küçük valizdi. Niçin olduğunun farkına varmadan valizi tekrar elime aldım. Yerde yatan Diana James'in yanına diz çöktüm ve göğsüne elimi koydum. Onu burada bırakmakla, bırakmamak arasında bir fark yoktu, zira kadın ölmüştü. Madelon Butler'e yardım ederek pencereden dışarıya

çıkardım. Elimdeki valizi de dışarıya fırlattıktan sonra ben de çıktım.

Çimenlerin üzerinden arka kapıya doğru koşmaya başladık. Etraf halâ sessizdi. Sanki tabanca seslerini kimse duymamıştı. Bahçe kapısına geldiğimiz zaman geriye dönüp baktım. Zemin Katın pencerelerinden alevler gözüküyordu. Birkat, dakika içinde bütün ev bir meşale halini alacaktı.

ONBİR

Bahçe kapısını kapattık ve yolun karşısına geçtik. Elektrik tellerinin yolu katettiği yere geldiğimiz zaman arkamızda, şehir tarafından bir polis arabasının canavar düdüğünü duyduk. Birisi tabanca seslerini polise bildirmiş olacaktı.

Madelon Butler'in zorlukla nefes aldığını duyuyordum. Karanlıkta ayağı bir şeye takıldı, az daha düşüyordu. Kolundan yakaladım. Onun ölmüş olmasını, hiç doğmamış olmasını, onu tanımamış olmayı o kadar çok arzuluyordum ki şu anda. Her şeyi berbat etmişti. Halâ onu niçin beraber götürdüğümün farkında değildim. Belki de sadece bir refleksdi bu...

Arabayı bırakmış olduğumuz karanlığa gelmeden, cebimden kontak anahtarını çıkarmıştım. Elimdeki valizi arabaya fırlattım ve içeri girip kontak anahtarını kontağa soktum. Ben arabayı çalıştırıncaya kadar Madelon Butler koşarak dolaşmış, öbür kapıdan içeriye girip yanıma oturmuştu. Tavan lâmbası yandı, hemen söndürdüm. Hâlâ aptalca şeyler yapmıyacak kadar kafam çalışıyordu. O ana kadar kadının elinde çantasının olmadığını farkına varmamıştım. Artık iş

F: 7 97

işten geçmişti. Elinde hiç bir şey yoktu. Çantayı evde bırakmış olmalıydı!...

Tepeden aşağıya indiğimiz zaman gaza sonuna kadar bastım. Arabanın lâstikleri acı, acı öttü. önüme çıkan virajı bir anda farkettim. Bütün süratimizle yoldan çıktık, tarlaya daldık ve sonra tekrar yola çıktık. Farları yakmıştım artık. Şehirler arası yol önümüzdeydi- di. Etrafta hiç otomobil yoktu. Yola çıktık ve güneye doğru yıldırım gibi atıldık. Öfkeden deli oluyordum.

Madelon Butler, Diana James'i öldürmüş ve polisleri peşimize takmıştı. Bir saate kalmaz memleketin bütün yolları polisler tarafından kesilirdi. En büyük ve korkunç olan şey de, bugüne kadar sıkıntısına katlandığım, belâlara girdiğim şey elimden çıkıp gitmişti. Kararmış ve yanan evin küllerinin arasında kaybolmuş

olan üç tane anahtarı kafamdan atamıyordum. Hatta kadının çantasında olan bin doları da kaybetmiştik. Hiçbir şeyimiz yoktu. Üstelik memleketin bütün polisleri de peşimizdeydiler. Benim yanımdaki parayla bir hafta bile saklanamazdık.

Madelon Butler sabahlığının göğüs cebinden çıkardığı sigarayı yaktı ve mindere iyice yaslandı. «Bir şeye canın sıkılmış gibi duruyorsun,» dedi.

«Sen aptalın birisin.»

Çok soğukkanlıydı. «Cesedi yakış şeklimi takdir etmedin mi?» diye sordu. «Halbuki sevimli arkadaşına iyi bir merasim yaptığımı düşünüyordum.»

«Çok akılsızsın...»

Şoke olmuştum. Devam edemedim. Lüzum da yoktu zaten. Manzarayı bir türlü unutamıyordum. Gözümü dikiz aynasından ayıramıyor, arkamızdan gelecek bir otomobilin farlarını görmeye çalışıyordum. Acaba bizi nerede durdurmaya teşebbüs edeceklerdi? önümüzdeki kasabadan sonra mı? Yoksa daha evvel mi?

«Cok kızdın, öyle değil mi?»

Nihayet kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı, «Hâlâ ne yaptığını anlıyamadın mı?» diye bağırdım. «Polise telefon edip nerede olduğumuzu söyleseydin daha iyiydi. Milyonda bir ihtimalle bile kurtulamayız.

98

Bu kadar riski göze alarak geldiğimiz şeyi de evde bıraktın...»

«Oh,» diye güldü. «Seni endişelendiren şeyi şimdi anladım. Anahtarları mı kastediyorsun?»

«El çantanı nerede bıraktın? Fakat şimdi bunu bilmenin hiç bir kıymeti yok.»

«Bir yerde bırakmadım. Valizin içinde.»

Birdenbire rahatlamış, ferahlamıştım. Sonra ayağıma çarpan valizi sırf içinde el çantası bulunduğu için almış olduğumu hatırladım. Gittikçe daha da fe- iahlıyor, kendime geliyordum. Mamafih ancak bir dakika sonra konuşabildim.

«Pekâlâ. Fakat bana bak,» dedim. «Şimdi yolumuz polis dolu. Elleri radyolu otomobiller var. Mount Temple'den dört tane şehirler arası yol geçiyor. Hepsini tutacaklardır, önümüzdeki kasabadan geçmemeliyiz.»

«Haklısın,» diye cevap verdi. «Kasabaya altı mil kala, nehir kenarında sağa dönen bir toprak yol var. On mil kadar batıya gittikten sonra, güneye giden başka bir vola çıkıyor.»

«O yoldan kaç mil kadar güneye inebiliriz?»

«Emin değilim ama, herhalde yüz mil gittikten sonra şehirler arası yola çıkmamız mümkün olur. Polisler bütün ara yolları kontrol edemezler.»

Elimizdeki tek şansımız buydu zaten. Belki muvaffak olabilirdik de. Yeniden bir ümit kapışı belirmişti. Bütün endişem biran evvel şehirler arası yoldan çıkmaktı.

Bütün gücümle gaza basıyordum. Bir virajı döndüğümüz zaman epeyi ilerimizde bir arabanın stop lâmbalarını farkettilim ve arabayı yavaşlattım. Bu süratle başka bir otomobilin yanından geçmek tehlikeliydi. Mütecessis bir polis memuru olabilirdi. Dakikalar geçiyor ve elli, elli beş millik bir süratle ilerliyorduk. Madelon Butler «Yaklaşıyoruz,» dedi. Dikiz aynasına bakarak yavaşladım. Arkamızda da bir otomobil vardı. Fakat kâfi derecede uzaktaydı daha. Bir virajı daha dönünce yolun kenarındaki işareti gördüm. Kimse bizim toprak yola saptığımızı farkedemezdi. Yo

99

la girince geniş bir nefes aldım. Bir an korkum kaybolmuştu. Fakat çok geçmeden korku denen his yine yakama yapıştı. Belki de artık hiç yakamı bırakmıyacaktı.

Tetiği Madelon Butler çekmişti ama, ben de onun kadar batağa saplanmışım. Kullandığı tabancayı ben taşıyordum. Sonra kaçmasına da yardım etmişim. Yakalandığımız takdirde onu itham edecek hiç bir delilim yoktu. Jüri istişareye bile lüzum görmeden beni asardı. Âdeta hasta olmuştum.

Takip ettiğimiz yol dar ve çakıllıydı. Kıvrıla kıvrıla pamuk tarlalarının arasından uzanıyordu.

Bir iki mil gittikten sonra arazi bir miktar yükseldi ve bir çam ormanının içine girdik. Etrafta ne bir ışık ne de ev vardı. Arabayı durdurdum.

«Sen kullan biraz da,» diye kapıyı açıp indim ve arabanın öbür tarafına dolaşım.

«Ne yapacaksın?» diye sordu.

«Şayet bulabilirsem, haritaya bakacağım.»

Araba hareket edince, cebimden elektrik fenerini çıkardım ve torpito gözünü açarak baktım. Tor- pttto gözünün alt tarafında

Amerika'nın şehirler arası yollarını gösteren bir harita buldum ve önüme açtım.

Mount Temple şuradaydı. Sanport İki yüz mil aşağıda, körfezdeydi. Kuzeyden güneye inen ana yolda parmağımı dolaştırarak, şimdi üzerinde olduğumuz tâli derecedeki yolu buldum. Devam ederek otuz mil batıda, kuzey güney istikametinde giden ikinci bir şehirler arası yola geldim. Bu yoldan otuz mil gittikten sonra, doğu batı istikametindeki, bir başka kasaba yoluna çıkabilirdik. Elli mil batıya gittikten sonra tekrar güneye dönebilirdik. Çok ince işaretlenmiş olan kasaba yollarının üzerinde parmağımı gezdirdim. Bu şekilde belki muvaffak olabilirdik. Tekrar şehirler arası yola çıkmak için yüz elli millik bir yol katetmeliydik. Bunu başardığımız takdirde. Sanport'a giden üç tane şehirler arası yoldan bir tanesine girebilmek imkânımız oluyordu. Herhalde bütün yolları kesmiş olamazlardı.

Ya benzin?

Deponun ibresine baktım. Yanıtı depodan biraz fazla benzinimiz vardı. Fakat buralarda benzin

300

bulmak güçtü. Tekrar haritaya eğildim. Yetmiş mil kadar güneyde ufak bir şehir gözüküyordu. Oradan benzin alabilirdik.

Bir sigara yaktım ve başımı Madelon Butler'e çevirdim. Tavan lâmbasından sızan hafif ışık yüzünü aydınlatıyordu. Sık çam ağaçlarının arasında fütursuz araba kullanıyordu. Ne biçim bir kadındı bu? Daha yarım saat evvel bir kadını öldürmüştü. Belki de kocasını da öldürmüştü. Bütün çocukluğunu ve hayatını içinde geçirdiği evi yakmıştı. Polisten kaçıyordu. Fakat insan onu, arabasına binmiş, komşusuna, briç oynamaya gidiyor zannedirdi.

Mamafih artık yüzü bir çocuğun yüzü gibi saf ve mânâsız değildi. Mağrur ve kendine güvenen bir hali vardı. Belki bir şevler h'ssedivcr. belki de hissetmiyordu. Fakat, kazanmak, kaybetmek ve araba kullanmak şimdi artık onun kendisine alt bir işti. Soğukkanlı ve herkesi hakir eören bir haleti ruhiye içinde direksiyona yapışmıştı. Zaten ben de ona pek aldırımıyordum.

«Şimdi korkmuvorsun va?» diye sordu. Sesinin tonundan benimle a'av ettiğini anlıyordum.

«Bana bak baş belâsı.» dedim. «Söyleyeceklerime sakın kızma. Savet sâdece polisten saklanmak için bunları yapıyorsan,

senin nerede olduğunu ve zevk için kadını öldürdüğünü onlara haber vermeye lüzum hissetmiyorum. Bir daha bu konuya dönmeyelim, istiyorsan kendi kendinle uğraş.»

«Dikkat et.» diye alay etti. «Hayatta kalmamın senin için ne kadar mühim olduğunu aklından çıkarma.»

«Neyi aklımdan çıkarmayayım? Başıma açtığın belâyı mı, voksa okşayışlarını mı?»

«Oldukça mağrursun, öyle değil mi?»

«Herkes kadar.»

Madelon Butler cevao vermedi. Birkaç dakika sonra yol ayrımına geldik. Sola saptı şimdi yol biraz meyille nehre doğru iniyordu. Bomboştı ve yer ver çökmüştü. Arabaya filân rastlamıyorduk.

101

«Yoldan çıkarak duracak bir yer bulmaya bak,» dedim. «Elbiseni giymen lâzım.»

«Pekâlâ.»

Araba yavaşladı. Bir, iki dakika sonra ormanın içine doğru giden iki araba tekerleği izi gördük. Yoldan görünmeyecek kadar içeriye girdi. Tekrar geriye dönüş manevrası yapabileceğimiz ufak bir meydanlıkta durdu.

Dışarıya çıkmadan evvel, kontak anahtarını aldım. Madelon bunu görünce, «Bana itimat etmiyor musun?» diye güldü.

«Beni aptal mı zannediyorsun?» diye arabanın arkasındaki valizi işaret ettim. «Elbiseni değiştir ve hareket etmeye hazır olunca haber ver.»

Biraz yola doğru yürüdüm ve bir sigara yaktım. Hava hâlâ bulutluydu. Gecenin karanlığı nehir tarafından etrafa yayılıyordu. Bu sessizlik İçinde kulaklarım çınlıyordu. Etrafta hareket eden hiç bir şey yoktu. Yapayalnızdık.

Yalnız mı?

Polisler haritanın üzerinde parmaklarını gezdirerek etrafımızda daireler çiziyorlardı şimdi. Radyolar hakkımızda yavm yapıyor, öldürücü emirler veriyorlardı. Şehirler arası yollarda polis arabaları mekik dokuyor, karanlıkta etrafımızdaki ağı daraltıyorlardı. Yalnızlık da ne demekti. Etrafımız adam doluydu. Her tarafa yayılmışlar, meydana çıkmamızı bekliyorlardı.

Başımı çevirdiğim zaman bizim arabanın kırmızı stop lâmbalarını gördüm. Onları atlatabilirdik. Her türlü imkâna

sahiptiler ama. sadece iki sevi bilmiyorlardı. Bu iki sev de kazanmamıza kâfivdi. Arabanın nasıl bir araba olduğunu ve benim nasıl bir adam olduğumu bilmiyorlardı.

Ben kimim, kime benziyordum, hattâ var mıydım, yok muydum, bunlardan haberleri yoktu. Şayet Madelon Butlert onların gözünden saklayabilirsem bu işi başarabilirdik. Sigaramı bitirdim ve karanlığa doğru fırlattım. Madelon Butler sesleniyordu. Basımı çevirdim. Arabanın bir kapısını acmıs ve tavan lâmbası hafif bir avdmlık meydana getirmişti. Arabaya girdi

102

ğim zaman elindeki avnaya bakıyor dudağına ruj sürüyordu. İşini bitirince ruju ve aynayı çantasına koydu ve bana baktı.

«Şimdi nasılım?» diye sordu.

«Çok güzel,» diye cevap verdim. «Bir başka kadını öldüren bir kadın için fevkalâde.»

«Acınacak kadar kötü bir dilin var,» dedi. «Bu cinayeti niçin bir böceğin, haşaratın öldürülmesi gibi kabul etmiyorsun? Niçin hep üstünde duruyorsun? Niçin unutmuyorsun?»

«Evet sayın kraliçem. Konuştuğum İçin özür dilerim. Şimdi çantadaki o üç anahtarı çıkar ve bana ver.»

«Niçin?»

»Çünkü seninle beraber olmaktan çok hoşlanıyorum. Sana tapıyorum, hayranım. Böyle basit şeyler için beni bırakıp gitmeni göze alamam.»

«Tek başına onlar senin işine varamaz.»

«Biliyorum. Ama senin işine yarar. Şayet bu gece buradan sağ salım kurtulacak olursak, anlaştığımız fiata bir yardımı kabul etmeyebilirsin. Her zaman seninle uğrasamam. Benim de ara sıra uyumam lâzım. Arkandan Jhon'un yanma gelmek istemem. Kötü yola sanmaman için onları ben saklayacağım.»

Soğuk gözlerini bana dikmişti. Fakat kafa tutar bir hali yoktu. Beni ölçüyordu.

«Anahtarı almamın hem kolay hem de zor yolu var,» dedim. «Hangisini tercih edersin?»

Çantasından anahtarları çıkardı ve avucumun içine koydu.

«Böylesi daha iyi,» diye anahtarları cüzdanıma soktum. Saatime baktım, dokuzu yirmi geçiyordu. Yine içime korku girmiş kaçmak, mümkün olduğu kadar çabuk kaçmak arzusuyla kıvranmaya başlamıştım. Direksiyona geçtim ve tekrar vola koyulduk. Farları açtım.

Uzun bir tahta köprüden nehrin öbür tarafına geçtik. Yol vine yavaş yavaş yükselmeye başladı. Fazla sür'atli gidemivorduk. Yol, hendeklerle eğri büğ

103

rü olmuştu. Kırk milden aşağıya düşmemeye gayret ediyordum.

Madelon Butler: «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

«Sanport'a. Davy caddesi, kapı numarası 3827 birbirimizden ayrılmak mecburiyetinde kalırsak oraya gel. Bu adresi aklında tut. Dairem binanın üçüncü katında, numarası 303.»

«Daire numarası 303, Davy caddesi 3827,» diye tekrar etti. «Kolay akılda tutulur.»

«Adım Scarborough, Lee Scarborough.»

«Bu doğrusu mu? Yine sahte olmasın?»

«Bu doğru adım.»

»Bu büyük itimada nasıl oldu da mazhar oldum? Daha evvel doğrusunu söyleyemez miydin?»

«İki kişinin yanında mı? Sen beni deli mi zannediyorsun?»

«Ha,» dedi. «Peki Sanport'a sağ salim gittiğimiz takdirde arabayı ne yapacağız?))

«Seni eve bıraktıktan sonra arabayı hava alanına götürüp bırakacağım. Sonra taksi ile geri dönerim.»

Madelon Butler: «Bu biraz alenî oluyor,» diye itiraz etti. «Şayet tayyareyle kaçacak olsak, arabayı tayyare meydanından daha başka bir yerde terkede- riz.>

«Biliyorum. Fakat onlar hiç bir zaman emin olamayacaklar. Zaten işin esasına bakarsan arabadan haberleri bile olmaz. Olsa bile nihayet senin Sanport'a geldiğini tahmin edecekler. Halbuki biz ihtiyatlı hareket edeceğiz. Hiç dışarıya çıkmıyacaksın.»

«Ben dışarıya çıkmayacak olursam, kasalardaki parayı alamayız.»

«Biliyorum. Fakat işler tavsayıncaya kadar bekleyeceğiz. Ne kadar zaman için kasaları kiraladın?»

«Bir sene için. Yani Temmuza kadar.»

«Şayet Sanport'a gidebilirsek kolay. Sen en azından bir ay evden çıkmazsın. Belki de daha fazla. Görünüşünü mümkün olduğu kadar değiştiririz. Şimdi bu işi düşünüyorum. Belki saçlarını kızıla boyarız.

104

Cildinin rengini değiştiririz. Ucuz ve frapan elbiseler giyersin. Yalnız tek bir şey kalıyor. Bankadaki kasaları kiraladığın zaman orada ne kadar kaldın?»

«Para üç ayrı bankada,» diye cevap verdi. «Her birine sadece birer kere gittim.»

«O halde her şey yolunda. Seni hatırlamıya- caktırdır. şayet saçlarını kızıla boyasan bile hiç bir şeyin farkında olmazlar. Anladığıma göre her şeyi peşinen düşünmüşsün.»

«Bir ay apartmanda kaldıktan sonra deli olmazsam ve çıkıp parayı alabilirsek sonra ne olacak? Zannedersem beni öldürecek ve parayı alıp gideceksin, öyle değil mi?»

«Sana daha evvel de söyledim,» dedim. «Seni güney sahiline kadar götüreceğim. Meselâ San Fran- sisko'ya. Bir seyyar ev satın alıp seni onun içinde saklayacağım. Mamafih kâfi derecede değişiklik yapabilirsek saklanmana bile lüzum kalmaz. Suzie Mumble veya başka bir isimle bir sosyal sigorta kartı alırsın ve çalışırsın. şayet ağzını sıkı tutarsan kimse farkına varmaz.»

«Garsonluk mu yapacağım?»

«Garsonluk, gardropçuluk veya barmenlik ne ise. İşin esasma bakarsan, sende bu güzellik varken uzun müddet aynı iste çalışamazsın zaten.»

«İltifatına teşekkür ederim. Yani benim şimdiki halimi mi, yoksa bir ay sonra olacak halimi mi kasedtin?»

«Her ikisini de,» diye omuz silkdim. «Ne kadar gayret etsek güzelliğini değiştirenleyiz. Bir kere güzel olarak yaratılmışsın. Bir sürü kurt sana yardım etmek isteyecektir.»

«Dosdoğru konuşmanı beğeniyorum. Fakat anladığıma göre sen kendini o kurtların arasına sokmuyorsun, değil mi?»

«Sen benim için sâdece bir iş konuşusun. Yüz yirmi bin dolar değerinde gezen bir et parçası olarak görüyorum seni. Kadınının hisli, sıcak kanlı olmasını isterim. Senin gibi elinde tabanca ölüm saanı, benim işime gelmez.»

105

«Ne kadar adi bir zevkin olduğunu farkettim zaten. Meselâ Diana James.»

Diana James'in cesedinin taş zemin üzerinde sürüklenişini görür gibi oldum.

«Niçin onu Cynthia diye çağırdın?» diye sordum.

«Çünkü onun asıl adı Cynthia da ondan. Cynthia Cannon.»

«Niçin ismini değiştirmişti?»

«Suç işleyenler niçin ismini değiştirir?»

«Galiba hastabakıcıydı.»

«Öyle zannediyorum.»

«Pekâlâ,» diyerek omuz silktim. «Beni hiç alâkadar etmez. Butler'! niçin, nerede ve kimin yardımıyla öldürdüğün umurumda değil. O iki sarışın kardeşin kim olduğunu da umursamıyorum. Bu işe niçin ve nasıl girdiler, seni neden öldürmek istediler. Sen neden Diana James'e ateş ettin. Niçin o ismini değiştirdi. Bütün bunlar beni hiç mi hiç alâkadar etmiyor.»

Madelon Butler «Çok güzel,» diye mırıldandı.

«Ben bitirinceye kadar çeneni tut. Tek bir husus var ki fazlasıyla alâkadar oluyorum. Bu hususta bana hakikati söylesen daha iyi edersin. Şayet kasada yüz yirmi bin dolar yoksa veya varsa da onu alıp kaçacak olursan cehennemi kafana geçiririm.»

«Merak etme, para kasalarda.»

«Yavrum,» dedim. «Orada olması senin için hayırlı.»

ON İKİ

Radyoyu açtık.

Vızıldamaya başladı. Borsa haberlerini verdi. Bir takım şurup reklâmları yaptı. Fıkralar anlattı ve hir hayli zaman sonra haberlere geçti. Araştırmalardan, vergüerden, bütçeden, Senatör Frammis'in bu sabah yaptığı açıklamadan bahsetti, Butler'e ait hiç bir şey söylemedi.

106

Daha çok erkendi.

Arızalı bir yolda sarsıla sarsıla ilerliyorduk. Her yer karanlık ve sessizdi. Etrafımızda canavar düdükləri çalıyor, teleteypler çatırdıyor, polis arabaları şehirler arası yollarda yer tutuyor, haritada geometrik şekiller çizerek bizi daire içine almaya çalışıyor olmalıydılar. Her şey daha yeni olmuştu. Kimse biliniyordu. Sâdece takip edenlerle takip edilen bizler biliyor- duk bütün bunları.

Uzandım ve radyoyu kapattım.

Madelon Butler bir sigara yaktı ve koltuğa iyice yaslandı. «O kadar sinirli olma Mister Scarborough,» diye müstehzi güldü. «Aralarından geçip gideceğiz. Devler, koyunların sâdece butlarını yerlermiş.»

«Ne?»

«Bosver ne olduğuna. Yani bizi yakalayamayacaklar demek istedim.»

«Kendi kendinle eğlen,» diye homurdandım.

«Bir ay, göz alacak kadar cazip bir ay geçireceğim.»

«Endişelenme. Şayet yüz yirmi bin doların hatırı için girdiğim isi başarabilirsem, sen de elektrik sandalyesinden kurtulacaksın.»

«öyle mi zannediyorsun, sahi mi?»

Onun alay etmesine sâdece omuz silkerek, arabayı kullanmaya devam ettim. Doğu. batı istikametinde uzanan yolun kavşağına gelmiştik. Sağa döndüm. Güneye doğru ilerlemeye başladık. Geçtiğimiz birkaç çiftlik evi tamamen karanlıktı. Saatime baktım, on birdi.

Gözümü benzin ibresinden avıramıyodum. İbre tahmin ettiğimden daha çabuk alçalıyordu. Haritada verini tespit etmiş olduğum kasabaya daha otuz mil vardı. Şayet çok geç varacak olursak her yer kapanırdı.

Artık benzin ibresiyle vakit yarış ediyordu. Kasabanın ışıklarını uzaktan gördüğümüz zaman saat on ikiye on vardı. Depo iki mil sonra tamamen boşalmış olacaktı.

«Kasabanın içinden geçerken yere yat, saklan,» dedim. «Seni kimse görmesin.»

107

«Benzin istasyonuna gitmiyor muyuz?» diye sordu.

« Seninle beraber gitmeyeceğiz.»

Kasabaya girdiğimiz zaman döşemenin üzerine yattı. Hiç durmadan şehirde ilerliyordum. Aynı zamanda bir benzin istasyonu arıyordum. İki bloklu caddenin üzerindeki bir kahvenin önünde on beş yirmi araba parketmişti. Yolun nihayetinde bir garaj vardı.

Garaj açıldı.

İşçi benzin pompalarının arasında beyaz tulu- muyla duruyordu. Geçişimizi seyretti. Çok korktum, fakat hiç bir şey olmadı. Bütün şehirde bir sessizlik hâkimdi.

Şehirdeki son evi de geçerek çıktım. Geriye dönebilmek için benzinimin kalacağını ümit ediyordum. Bir virajı kıvrılınca şehrin ışıkları kayboldu. Tahta bir köprünün altından geçtikten sonra durdum. Yolun iki tarafında söğüt ağaçları bir duvar meydana getirmişlerdi.

«Burada bekle,» dedim. «Birkaç dakika sonra dönerim. Benim olduğumu iyice anlamadan yola çıkma. Durmadan evvel selektöre basacağım.»

«Peki,» diyerek arabadan indi.

Gözükürde otomobil yoktu. Keskin bir dönüş yaparak şehre doğru sürdüm. Benzin pompasının sönük ışığının altında durdum. Orada çalışan adam yaklaştı. Siyah saçlı sırtkan birisiydi. «Depoyu tamamen doldurayım mı?» diye sorarken merakla beni tetkik ediyordu. Biraz evvel geçen otomobil olduğunu biliyordu.

«Evet,» diye cevap verdim. «Depo bomboş. Neyse ki kasabadan fazla uzaklaşmadan farkettim.»

Benzin nozolunu tanka soktu. Otomatik bir pompaydı. Dolunca kendi kendine benzini kapatıyordu, öne giderek arabanın yağını, suyunu kontrol etti. Sonra camları silmeye başladı. Pompa her galonda bir defa zil çalıyordu. İçerden bir radyo sesi geliyordu. Zaman zaman kesiliyor, sonra devam ediyordu. Fakat ne dediğini anlayamıyordum.

108

İşçi arabanın plâkasına baktıktan sonra: «Bu gece gideceğiniz yol bir hayli kalabalık, polislerle dolu.» dedi.

Ağzımın kuruduğunu farkettim. »Niçin?» diye sordum.

«Yine Misis Butler. Onu tanıyorsunuz, değil mi?»

«Hayır, niçin sordunuz?» «Aynı şehirden olduğunuz için tanıyacağınızı zannettim. Bütün memleketi birbirine kattı. Polisler onu ararken eve gelmiş. O olduğunu kuvvetle tahmin ediyorlar. Vaziyete bakılırsa yanmda bir adam da varmış. Bir polisin basma vurarak bayıltmışlar ve kendi kelepçesiyle bir ağaca bağlamışlar. Sonra da evi yakmışlar.»

«Bütün bunları radyo mu söyledi?» diye sordum. «Ben bir şey duymadım.»

«Radyo diyebiliriz,» diye sırtarak ofise doğru baktı. «Polis bandı. Müsaade etmezler ama, şehirler arası yolun üzerinde kullandığımız için aldırıyorlar. Bu gece sema yanıyordu âdeta.»

«Yanında bir erkek mi varmış dediniz?» diye sordum.

«öyle olduğunu tahmin ediyorlar. Birisi nöbetçi memura, çok kuvvetli vurmuş, ölebilir. Kafa tası çatlamış. Memur hâlâ baygın.»

Başımı öbür tarafa çevirdim, sigaramı yakarken ellerimle örttüm. «Çok fena,» dedim.

«Evet. Memurun kendine gelmesini bekliyorlar. A.yılırsa belki neler olup bittiğini anlatır. Bazıları tabanca sesi bile duyduklarını söylüyorlar.»

«Böyle sessiz bir gecede tabanca sesi belli olur,» dedim.

«Onları yakalayacaklar. Şehirler arası yollardaki bütün arabaları durduruyorlar. Erkeği tanımıyorlar ama, kadının eşkâlini her yere'bildirdiler. Çok güzel bir kadınmış. Onu hiç gördünüz mü?» «Hayır, tanımıyorum bile.» «Aynı şehirdensiniz de...»

109

Bir kere daha tekrar edecek olsaydı, kafam bir el bombası gibi patlayacaktı.

«Ben bahsettiğin şehirden değilim,» dedim, «tş dolayısıyla devamlı seyahat ederim. Borcum kaç para?»

«Dört dolar altmış sent.»

Cüzdanımdan beş dolar çıkardım. Anahtarların cüzdanımda olması ve onları tekrar görmem bana haz vermişti. Rüya değildi. Anahtarlar elimin altındaydı. Kafatası çatlamış bir polis memuru bir yerde baygın yatıyordu. O adamı tanımıyordum bile. Sadece gecenin karanlığında silüetini görmüştüm. Daha fazla üstünde durmama lüzum yoktu. Anahtarlar cüzdanımın içindeydi ya.

Yolun üzerindeki kahve aklıma geldi. Otuz altı saattenberi hiç bir şey yememiştim. Ayakta sallanıyordum. Yola devam edebilmek için kahve içmeye ihtiyacım vardı. Ofiste para çekmecesinin zili çaldı. Radyo yine ara vermişti. Bir takım işaret sesleri duyuluyordu. Sanki benim burada olduğumu bildiriyordu.

Polis memurunu karanlıkta sessiz dururken görür gibi oldum yine.

Bir şev yemek mi?

Yola devam etmeli, kacmalıyım.

İnsan, peşinde bu kadar polis varken yemek yiyemezdi. Herkesin bana baktığını zannediyordum.

Bir otomobil gelip, pompaların öbür tarafında durdu. Başımı çevirdiğim zaman Ford marka otomobilin ön kapısındaki eyalet

polis işaretini gördüm. Gri elbiseli, şapkası başında, tabancası belinde bir polis arabadan indi. Onu görünce yoldan tarafa döndüm ve bakmaya başladım.

«Hey, Sammy,» diye bağırdı. «Biraz buraya gelir misin?»

Sammy paramın üstünü getirdi, ona doğru dönmek mecburiyetinde kaldım. O sırada polis memurunun benim arabamın plâkasını tetkik ettiğini gördüm. Sonra başını bana doğru çevirdi. Sonra tekrar plâkaya baktı. Kafasından bir sürü şeyler geçmekte olduğu muhakkaktı.

110

Arabanın, Madelon Butler'in kasabasının plâkasını taşıdığını biliyordu. Plâkaya bakınca her şeyi anlamıştı. Sammy'yle konuşurken otomobilin kapısına doğru yaklaştı, belli etmeden içerisini kontrol etti. Her şey yolundaydı. Hiç bir şev göremedi. Sâdece ufak valiz vardı. Onu da benim valizim zannetti.

Elimden hiç bir şev gelmiyordu. Sâdece orada ayakta duruyor ve bekliyordum. Kadm elbisesini değiştirmişti. Sabahlığını ne yapmıştı acaba? Arka tarafa, döşemenin üzerine gelişigüzel atmış olabilirdi. Hiç bir şey bilmiyordum. Bulunduğum yerden arabanın içini görmem de mümkün değildi.

Nihayet memur arabanın yanından geçerek bana doğru geldi, bir kere daha bana baktı ve geçerek ofise girdi.

Arabanın diğer tarafına geçerek lâstikleri kontrol ediyormuş gibi davrandım. İçeriye kaçamak olarak bir göz attım. Hic bir şev yoktu. Kadm sabahlığını valize koymuş olacaktı. Bir hayli rahatlamıştım.

Sammy: «Yine gelin efendim,» dedi.

«Mümkün olunca,» diye cevap verdim.

Arabayı çalıştırıp hareket ettim. Sanki sırtımda gözlerim varmış gibi biliyordum, Sammy arkamdan bakıyordu.

Gerideki ışıklar zayıfladığı zaman sürati azalttım. Vira.lı dönünce tamamen kayboldular. Köprüye yaklaşıyordum, önümde ve arkamda başka bir otomobil yoktu.

Arabanın fariyle selektör yaptım ve sonra frene bastım.

Madelon Butler ağaçların gölgesinden çıktı ve koşarak arabaya bindi. Daha kapıyı kapatmadan ben aza basmıştım. Kilometre İbresi birdenbire yükseldi. Belki de bu isi başarmıştık artık. Sanport'a yüz mil kalmıştı. Polislerin parmaklarının arasından kayıp gececektik belki de.

Fakat, Diana James ölmüştü. Belki de kafasını kırmış olduğum polis memuru da ölecekti. O takdirde ben bir polis katili olacaktım. Artık kaçıp kurtulmama da imkân kalmıyacaktı.

111

Hemen hemen Sanport'a gelmiştik. Bulvarın üzerinde trafik ışıkları yanıp sönüyordu. Saatime baktım, üçe çeyrek vardı. Kalabalık olan caddenin basma gelince sağa saptık ve deniz kenarına doğru gittik. Rutubetin sertliğini hissediyordum. Hava sıcak ve etraf sessizdi. Yolda birkaç tane otomobil vardı. Gazete kamyonları hızla geçiyor, sokak köşelerine demet demet gazete fırlatıyorlardı.

Bir gazete almaya bile vaktim vakti. tik önce Madelon Butler'! saklamalı, sonra arabayı bir yere bırakmalıydım. Ancak ondan sonra rahatlayabilirdim.

«Birkaç blok sonra eve geliyoruz,» dedim.

«İşte bu çok güzel,» diye cevap verdi. «Çok yorulmuş. içki içmek istiyorum..Herhalde evinde içecek bir şey vardır?»

«Evet, var. Fakat sana içki hakkında söylediklerimi aklından çıkarma.»

«Amaaaan,» diye itiraz etti. «Bu kadar aptal olma.»

Sola döndüm, şimdi iki blokluk bir yolumuz kalmıştı. Yaklaştığımız zaman yavaşladım. Apartmanın kapısında kimse yoktu. Sabahın bu erken saatinde kimseye tesadüf edeceğimizi zannetmiyordum.

Arabayı park edebilmek için bir blok daha gitmek mecburiyetindeydim. Otomobilden çıktık. Valizi elime almıştım. Sokakta kimseler yoktu. «Şayet birisine rastlayacak olursak,» dedim. «Yüzünü iyice görmesine fırsat verme. Çantana veya başka bir yere bakıyormuş gibi yaparak başını çevir. Bu binada yüzlerce aile oturuyor. Herkes beş on kişiden fazlasını tanımaz. Zaten normal de bu.»

«Tabii,» diye cevap verdi. Fakat beni dinlemiyordu bile.

Apartmanın kapısına doğru yürüdük. Topuklarımız kaldırım taşlarında muntazam tıkırtılar çıkartıyorlardı. Girişte kimse yoktu. Asansörün kapısı açıktı. içeriye girdik, düğmeye bastım. Üçüncü katın koridorunda da kimseler yoktu. Etraf sessizdi. Kalın halıların üstünde ayaklarımız ses çıkarmıyordu. Dairem

112

ikinci kapıydı. Anahtarı cebimden çıkardım. Kapı sessizce açıldı, içeriye girdik.

Yavaşça kapıyı kapattım. Sürgüyü sürdükten sonra içimdeki korku kayboldu. Şimdi herkesin gözünden uzaktaydık. Emniyettedik artık. Polis arabalarının canavar düdüklere, kapının öbür tarafında kalmıştı.

Duvar apliklerinin düğmesine bastım. Abajurların etrafı iyice sarılmıştı. Madelon Butler bir yeri ziyaret etmekte olan bir kraliçe edasıyla oturma odasını kontrol ediyordu. Sonra bana döndü:

«Hakikaten çok modern,» diye güldü. «Artık içki içebilir miyim?»

«Bütün söyleyeceğin bu kadar mı?»

«Şayet istiyorsan daha fazlasını söyleyeyim,» diye omuz silkti. «Buraya geldiğimize çok memnunum. Çok iyi iş başardınız Mister Scarborough. Çok para istiyorsun ama, iyi iş görüyorsun.»

«İltifatınıza teşekkür ederim efendim. Artık seni öldüreceğimden çekinmiyor musun?»

Odayı tetkik etmekten vazgeçti ve bana baktı. Gözleri daha da irileşmişti. «Şimdilik hayır,» dedi. «Bourbon içeceğim,» diye ilâve etti.

Şayet içkisini soğutmak isterse, damarını kesip kanını akıtsa kâfi gelir diye düşündüm.

Elimi kapıya doğru uzatarak: «Banyo koridorda,» dedim. «Yatak odası onun yanında. Yemek odası ve mutfak ise sağ tarafta.»

«Yatak odası mı?» diye kaşlarını kaldırdı. «Sen nerede uyuyacaksın?»

Kadm doğrudan doğruya mevzua giriyordu. Bu iyiydi. Yatak odasını ona bırakmaya karar vermiştim. Fakat o işi garantiye almak istiyordu.

«Oh,» dedim. «Ben eski bir kazak giyip yatak odasının kapısının önüne uzanacağım. Haydutların geldiğini duyarsam havlarım.»

«Çok akıllısın,» diye cevap verdi. «Bana gücenmedin değil mi? Sâdece vaziyeti aydınlatmak istedim.»

«Vaziyet meydanda. Seni rahatsız edecek de- F: 8 113
ğilim. Zaten soğuk bir kadınsın, öyle değil mi?»

Şaşkın şaşkın bakıyordu. «Buz istemem.» dedi.

«Ne?»

«İçkiyi kasdettim sevgilim. Unuttun mu?»

Mutfağa gittim ve içki şişesini dolaptan aldım. İki bardak içki hazırladım. Kendiminkini çok hafif yapmıştım. Gelmişken yiyecek bir şey var mı diye buz dolabına da baktım. Sâdece bir parça peynir vardı. Ben tayyare meydanında bir şeyler yedim. Fakat o ne yapacaktı?

Onun Allah belâsını versin diye düşündüm.

İçkileri alıp içeri girdim. Madelon Butler divana oturmuş, kollarını kavuşturmuştu. Dar etekliği dizlerinin üzerine kadar çıkmıştı. Çok güzel bacakları vardı. İçkimden bir yudum aldıktan sonra saatime baktım. Bir an evvel gidip arabayı tayyare meydanına bırakmalıyım. Etraf uyanmadan burada olmalıydım.

Beni şaşırtan bir şev vardı. Şimdi onu düşünüyordum. «Diana James eve niçin geldi acaba?» diye sordum.

«Bu açık,» dedi. «Oda en az senin kadar parayı seviyordu. Benim evi terkettiğimi ya gazetede okudu veyahut ta radyodan duvdu. Kaçarken parayı yanıma alacak zaman bulamadığımı tahmin etti.»

«Ben de öyle zannediyorum,» diye tasdik ettim. «Fakat ona niçin ateş ettin? Başka bir sebep var mıydı?»

«Çünkü evimin eşiğinden içeriye adım attı,» diye kaşlarını çatı. «Ateş edeceğimi biliyordu. Fakat benim evde olmadığımı zannediyordu.»

Elektrik fenerinin ışığı yüzüne vurduğu zaman ve Madelon Butler Cynthia diye bağırdığı zaman. Diana James'in nasıl korkuyla gözlerini açtığını hatırladım.

«Niçin evi yaktın?»

«Ev benimdi,» diye soğukkanlı cevap verdi. «O ev büyükbabamın ve babamın eviydi, onlardan da bana kaldı. Ailenin ha vatta kalmış tek ferdi de benim. Evi yaktığım için kimse bana sual soramaz.»

114

«Sadece sigorta şirketi sorar.» «Niçin?» dedi. «Para ödemiyecek olduktan sonra. Zira para ödeyecekleri kimseyi bulamıyacaklar.»

Düşündüm, kadın haklıydı. Artık Madelon Butler olarak havata devam edemezdi. Ben de haklıydım; fakat haklı olduğumun farkında olamadım.

ON ÜÇ

Hava limanı, şehirden on beş mil ilerdeydi. İçki bir zaman için de olsa beni canlandırmıştı. Fakat tesiri geçince ayaklarımın üzerinde duramayacağımı biliyordum. Direksiyon basında uyumaktan korkuyordum. Mamafih trafik yoktu, tayyare meydanına varmam uzun sürmedi.

Doğru park yerine gittim. Etraf karanlıktı ve kimse de yoktu. Arabadan İnmeden evvel mendille, direksiyonu, çakmağı, elle tutmak ihtimalimiz olan her yeri iyice sildim. Kontak anahtarını üzerinde bıraktım. İnerken de avucumun içiyle kapı kolunu ovaladım.

Olmuştu. Bu arabayla olan münasebetimizi bulup çıkarmaları çok zayıf bir ihtimaldi. Sarışın kız ve kardeşi polise gidip haber verecek durumda değildiler. Hic bir şev sövlemeyeceklerdi. Sâdece arabanın çalınmış olduğunu beyan ederlerdi. Polis arabayı bulsa bile, onu buraya bilhassa mı bıraktığımızı, yoksa tayyareye binip bir başka şehre giderken mi terkettiğimi- zi kesin olarak anlayamıyacaktı.

Sıra halinde dizilmiş olan arabaların arasından geçerek, esas binaya girdim. Birkaç kişi tayyare bekliyordu. Hoparlör birtakım isimler okuyordu. Onları büroya çağırıyordu. Saatime baktım, dördü on geçiyordu. Bir hayli vaktim vardı. Sabah gazeteleri gelmişti. Bir tanesini aldım. Daha ilk sayfada Madelon Butler'in büyük bir resmi gözüme çarptı. Resim tam olduğu gibi çok güzel ve mağrurdu. En başta İri puntolarla: «Araniyor!» diye yazıyordu. Tabağa gazetenin parasını atıp, sanki onu herkes'n gözünden saklamak

115

istiormuş gibi gazeteyi katladım ve kahveye doğru yürüdüm. Barın sonundaki bir tabureye oturdum. « Sıcak kahve ve kek,» dedim. Bunu söylerken garson kızı bile görmemiştim.

Evet, kadın aranıyordu bunu biliyordum, ama polis memuru ne vaziyetteydi?

Gazeteyi barın üstüne, önüme açtım. Acele acele serlevhaları okumaya başladım. Birisi bir şeyler mırıldanıyor, fakat ben anlamıyordum. Başımı kaldırdım, karşımda garson kız duruyordu.

»«Ne dediniz?» diye sordum.

«Kahvenizi şimdi getireyim mi diye sordum?»

«Evet.»

Garson kız gidince hemen yine gazeteyi okumaya başladım. Evet, tam Madelon Butler'in resminin altında yazıyordu.

«Yaralı polisin durumu kritik.»

Adam ölmemiştii halen.

Fakat gazete saatlerce evvelki durumu bildiriyordu.

Vale eyaletinin polislerinden 29 yaşındaki Gar! L. Madden dün gece bilinmeyen bir mütecaviz tarafından başından yaralanmıştır. Mount Temple has- tahananesinde bulunan polis memurunun durumu çok ciddidir.

Halen yediğı darbenin tesiriyle baygın yatmakta olan Madden, düüı gece J. N. Butler'in evinin etrafında nöbet tutmakta idi.

Netice olarak bu tecavüzün yapılmasından sonra Butlerİerin eski konağı yanmış, kül olmuş., baygın polis memuru ancak tecavüze uğradıktan bir saat sonra bulunmuştur.

Polis ilk olarak Butler'Icriü evinin yakınında bulunan bir evden telefon edilmek suretiyle vaziyetten haberdar olmuş, haberi veren şahıs tabanca sesi duyduğunu bildirmiştir. Tabanca sesinin Butler'lerin evinden geldiğini söylemiştir. Oraya derhal bir polis arabası gitmiştir.

Vak'a mahalline gelen polisler evin zemin katını alevler içinde bulmuşlardır. Hemen çağırılan itfa

116

ıye yangının çok ilerlemiş olması sebebiyle, yangını kontrol altına alamamıştır.

Mrs. Butler'in geri dönmesi ihtimali sebebiyle gözcü olarak bırakılan Madden'in ortalarda bulunmayışı diğer polisler tarafından farkedilmiştir. Tabanca sesinin duyulduğu haberi sebebiyle memurun yaralanıp yanmakta olan evde kaldığı düşünölmüştür.

Evin içinde arama yapmaya, bir hayli yükselmiş olan alevler mâni olmuştur. Ev bütün hızıyla yanarken Madden bahçenin arka tarafında bir zakkum ağacının dibine kelepçe ile bağlanmış ve baygın vaziyette bulunmuştur. Derhal hastahaiıeyc kaldırılan Madden için doktor, baygın olduğunu, kafatasının kırılmış olabileceğini söylemiştir.

Polis memurunun arkadan, kuvvetli bir şekilde, pipo veya tabanca gibi bir şeyle yaralanmış okluğu tahmin edilmektedir. Yaralama vasıtası bulunamamıştır. Mahallî polis Madden'in Mrs. Butler tarafından yaralanması ihtimali olmadığını beyan etmiştir.

Polis memuruna bir erkek, hem de bir hayli güçlü kuvvetli olan bir erkek tarafından vurulduğu neticesine varılmıştır. Mahallî polis işe Mrs. Butler'in karıştığından emindir. Mrs. Butler halen kocasının katili olarak aranmaktadır.

Alarm verilmiş, evin yandığı anlaşıldığı andan itibaren Mount Temple'in etrafındaki şehirler arası yollar kontrol altına alınmıştır. Mrs. Butler'in polis kordonunu geçmiş olabileceği düşünülmemektedir...

Başımı kaldırdım «Ne?» diye sordum.

Garson kız yine karşımdavdı. «(Kahvenizi getirdim.)»

«Teşekkür ederim.»

«Gazeteleri her gün çıkarıyorlar,» dedi. «Bu okuduğunuz ilk gazete mi?»

«Güney Amerika'dan yeni döndüm.»

«Ya,» diye gazeteye baktı. «Çok güzel, değil mi?»

«Kim?» \

«Misis Butler. Bu onun resmi. Kocasını öldü

117

rüp eski bir kuyunun içine atmış. Acaba bu işi niçin yaptı dersiniz?»

Onun başımdan gitmesini istiyordum. «Belki de kocası uyurken horlamıştır,» dedi.

İşte bu çok güzeldi. Mrs. Butler'le yirmi dört saatten beri beraberdim. Fakat çam sakızı gibi yapışkan olan bu garson kız bana Mr. Butler'in cesedini nerede bulduklarını söylemişti.

Garson kız kendi sorduğu suale yine kendisi cevap verdi «Hayır,» diye itiraz etti. «Size söyleyeyim. Kocasını onu aldatıyordu. Hiç onunla alâkadar olmuyordu. Kadınlar kocalarını ancak böyle bir durumda öldürürler. Siz buna zamparalık dersiniz.»

«Pekâlâ,» diye cevap verdim. «Kendi kendimi öldüreceğim. Fakat ilk önce sıcak kekimi yiyebilir miyim?»

Garson kız yürüyüp gitti. Belki de beni unutacak bir daha gelmeyecekti. Tekrar gazeteye döndüm, bırakmış olduğum yeri buldum. Sahifenin tam altındaydı, «Dördüncü sayfaya bak» diye yazıyordu.

Sabırsızlık içinde gazete sayfelerini çevirdim ve yazının yerini buldum.

Evin niçin yakılmış olduğu anlaşılamamıştır. 1890 senesinde inşa edilmiş olan konak tamamen yanmıştır. Sabahın erken saatlerinde eski bir bacayla tek bir duvarın ayakta kaldığı müşahede edilmiştir.

Polis, komşular tarafından duyulmuş olayı tabanca sesini de izah edememektedir. Madden'in tabancası hiç kullanılmamış olarak yanında bulunmuştur. Hastanın başında devamlı olarak nöbetçi bulunmakta, onun ayılmasını beklemektedir. Bütün hakikat Madden ayıldığı takdirde meydana çıkacaktır. Kendisine vuran kimseyi, bayılmadan evvel görmüş olabileceği tahmin edilmektedir.

Mrs. Butler, kocasının cesedi bulunduğu an- danbcii aranmaktadır. First National Bank'ın Mii dür muavini olan Mr. Butler'in cesedi Crystal Springs gölünün kenarında olan yazlık evlerinin civarındaki eski bir kuyunun içinde bulunmuştur. Bu yer Mount Temple'in on beş mil doğusundadır. İki küçük çocuğun

yardımıyla polis kuyudaki cesedi bulup çıkarmıştır. Banka müdür muavini 8 Hazirandanberi kayıptı ve aranmaktaydı. Kaybolduğu zaman bankaya ait 120.000 dolar para yanındaydı. Cesedi bulan polis parayı bulamamıştır.

Gazeteyi kapadım. Garson kız sıcak keki getirmiş ve bir şeyler söylemişti. Onun ne söylediğini duymadım bile. Döndü gitti. Keki yemeyi de unutmuştum artık. Polis memuru dört saat evvel yaşıyordu. Gazete «Sabahın erken saatlerinde» diye yazmaktaydı. Bu adam yaşamalıydı. Yaşaması lâzımdı. Gençti, acaba kurtulacak mıydı? 29 yaşında bir adam kafatası çatlamasını atlatabilirdi.

Benzin istasyonunda bu havadisi ilk defa duyduğum zaman pek o kadar ehemmiyet vermemiştim. Fakat gazeteyi okuyunca bütün hakikatle yüz yüze geldim. Nasıl bir his duyduğumu çıkarmaya çalıştım. Hiç bir şev hissetmiyordum. Adamı tanıımıyordum. Daha onu görmemişim bile. Şayet şu anda gelip karşıma oturacak olsa bile yine tanımazdım. O da, her gün ölen binlerce insandan farksız değildi benim için. Onları gazetede okurdunuz. Bir otomobil kazasında ölürlər, banyoda ayakları kayar, düşer boyunlarını kırarlar ölürlər, apartmandan düşer ölürlər ve siz bu havadisleri şöyle bir okur geçerdiniz. Eğlenceli şeyler arardınız.

Fakat bu avnı değildi.

öldüğü takdirde, parayı alsam bile unutup geçebileceğim bir oyun değildi bu. Bu belâdan asla kurtulamazdım.

Balçık gibi bir şeydi. İnsan kurtulmaya çalıştıkça daha fazla batıyordu. İşin başlangıcının ne kadar kolay olduğunu düşündüm. Bütün yapacağım şey, boş bir evi aramaktı. Parayı bulacak olursam, zengin olacaktım. Hiç bir tehlikesi yoktu. Diana James'e «Benim girdiğim işlerde iki çılgın kadının birbirini öldürmesine müsaade etmem!» dediğimi hatırlıyordum. Başlangıçta bu bir iş anlaşmasıydı. Şimdi ise Diana James ölmüştü. Bir polis memuru baygın olarak hastahanede yatıyordu. Şayet ölürse, onu ben öldürmüş olacaktım.

119

Artık canım hiç bir şey yemek istemiyordu. Fakat kekleri yemeliydim. Sa^et onları masada bırakıp gidecek olursam, garson kızın dikkatini çekerdim. Beni hatırlayabilirdi. «Tamam hatırlıyorum memur beyler,» derdi. «İri yarı bir sarısın. Yüzü karma karışıktı. Onu rahatsız eden bir şey vardı. Neşeli görünmeye çalışıyordu.»

Önümdeki kekleri yedim.

Bir tayyare geldi. Onun yolcularını alan otobüs hareket ederken ben de bindim. İlk olarak sahildeki bir otelin önünde durunca ben de orada indim. Eve kadar beş blokluk bir yol vardı. Sabah gazeteleri çıkmıştı. Parasını kutuva atarak bir tane aldım. Butler işinde hiç bir değişiklik yoktu.

Beş blokluk yolu yürüdüm. Sabah hava serin ve temizdi. Apartmanın köşesini döndüğüm zaman, doğu tarafı kızarmaya başlamıştı. Yukarıya çıkarken beni kimse görmedi. Merdivenleri de yürüyerek çıktım. Oturma odasındaki lâmba hâlâ yanıyordu. Fakat Madelon Butler odada yoktu.

Masanın üzerindeki şişe boştu. Bu kadar içki, hele onun durumunda olan birisini sarhoş ederdi. Holün sol tarafındaki kapı kapalıydı. Yatmış olacaktı.

Oturma odasında durup etrafa baktım. Acaba hakikaten yatmaya mı gitmişti? Onun ne yapacağı belli olmazdı. Belki de çıkıp gitmişti. Çantasında bin dolar parası vardı. Bunun yeteceğini düşünmüş olabilirdi. Anahtarları bende bırakır ve yalnız başıma parayı alamazdım. Bu kadın sırf inat olsun diye bunu yapardı bana. Haliyle kaplı holden kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı yavaşça açtım. Sol taraftaki banyonun kapısı arkasına kadar açıktı. Fakat diğer tarafta kalan yatak odasının kapısı

kapalıydı. Elimle kapının tokmağını yokladım, öteden kilitlenmişti. Madelon Butler içerdeydi.

Geriye döndüm ve kanapeye oturdum. Cüzdanımı çıkararak anahtarları elime aldım. Onları masanın camının üzerine yanyana sıraladım ve bakmaya başladım. O anda her şeyi unutmuştum. Çok güzel görünüşleri vardı. İşte anahtarlar karşımdaydı. Muvaf

120

fak olmuşum. Sâdece bir müddet beklemem lâzımdı. Para çok emniyetli bir yerdeydi. Onu Madelon Butler'- den başka kimse alamazdı. O da benim elimdeydi şimdi. Kalktığı zaman cantasındaki bin doları da alacaktım. Artık benden kaçmasına da imkân kalmıyacaktı. Bunu daha evvelce düşünmeliydim. Kadim parasız olarak hiç bir yere gidemezdi.

Paranın bende olduğunu kimse bilemezdi. Sâdece Madelon Butler biliyordu ki o da kimseye söyleyemezdi. Bu işin benimle olan alâkasını kimse bulup çıkaramazdı. Parayı meydana çıkarırken çok dikkatli davranacaktım. Çok uzaklara gidip parayı aralıklı olarak piyasaya sürecektim.

Fakat daha üstünde durulması icabeden birkaç nokta vardı. Madelon Butler'i California'ya götürürken ne yapacaktım? Onu söz verdiğim şekilde alıp uzaklaştırmam lâzımdı. Zira bu şekilde hareket etmem benim menfaatimeydi. Parayı aldıktan sonra onu başımdan defedecek olsam, ergec polisin eline düşerdi. O zaman, kadını konuştururlardı.

Onu götürürken parayı nereye koyacaktım? Şayet arabaya alacak olsam, daima kadına kaptırmak tehlikesiyle yüz yüze kalacaktım. Yolculuk en azından bes gün sürecekti. Bu müddet zarfında, gece veya gündüz, kadın beni uyutur, parayı aldığı gibi kaçırdı. Madelon Butler akıllıydı. Aynı zamanda çetin cevizdi. Gider bir yerden tabanca uydurur, New-Mexico veya Ari- zona'nın tenha bir yerinde kurşunu kafama sıkmaktan çekinmezdi.

Hayır, parayı burada bırakmalıydim. Yapılacak yegâne şey, kendi adıma bir iki tane kasa kiralamak, parayı diğer kasalardan alıp onlara koymaktı. Geriye döndüğüm zaman icabına bakardım. Gittiğim yerde arabayı satar, tayyareyle geriye dönebilirdim. Paraları aldıktan sonra basar giderdim.

Yorulmuşum. Anahtarları cüzdamma yerleştirdim ve cüzdanımı tekrar cebime koydum. Elektriği söndürdüm ve

kanapeye gelişigüzel uzandım. Pancur- ların arasından sabahın ilk ışıkları sızıyordu.

131

Uykuya geçtim...

Sonu olmayan bir yolun üzerinde koşmaktaydım. Geceydi, fakat her taraf elektrik lâmbalarıyla aydınlatılmıştı. Arkamdan koşan bir başkası daha vardı. Ayaklarının sesini duyuyor, fakat onu göremiyordum. Başlangıcı ve nihayeti olmayan bir yolun üzerinde koşmaktaydım. Koşuyordum, yavaşladığım zaman beni takip edenin ayak seslerini duyuyordum. Arkamda kimse yoktu, fakat ben gnu yine de duyuyordum.

Ter içinde kalmıştım ve titriyordum. Odada ısık vardı. Yarım açılmış olan pancurların arasından da güneş ışıkları içeriye sızılmaktaydı. Madelon Butler karşımda tahta bir sandalyeye oturmuştu. Pijaması ve mavi sabahlığı üstündeydi. Tebessüm ediyordu. «Uyurken bir hayli sayıkladın,» dedi.

ON DÖRT

Ellerimle yüzümü ovaladım ve doğruldum. Titremem geçmişti. Bu bir rüyaydı. Fakat başı sonu olmayan yol, sanki kızgın bir demirle işaretlenmiş gibi kafamın içindeydi.

«Saat kaç?» diye sordum.

Saatine bakarak: «Onu geçiyor,» dedi.

«Ne zaman kalktın?»

«Bir saat kadar oluyor. Kâbus mu görüyordun?»

«Hayır,» diye cevap vererek kanepeden kalktım ve mutfağa doğTU yürüdüm. Kavanozda biraz kahve kalmıştı. Onu kahve kabına koyarak ateşi açtım. Şayet bir saattenberl, uyanıksa. şimdiye kadar bir şey yapmaması hayret edilecek bir şeydi. Fakat belki de onun bir şeyler yapmasuğı beklemek benim için bir alışkanlık haline gelmişti.

«Kahvemi içtikten sonra, dışarı çıkmamda bir mahzur var mı?» diye sordum.

«Bir yere mi gideceksin?»

«Duş yapıp tıraş olacağım.»

122

Şüphe içinde bana baktı, «Belki de faydalı olur,» dedi.

Banyoya doğru yürüdüm, sonra durup geriye döndüm. Anlaması biraz zor olacaktı ama, burada bir ay kalacak olursak, ayrı ayrı yaşamamız İçin bir takım şeyler kararlaştırmalıydık.

«Daima birbirimize karşı iyi olamayız, sayın kraliçem.» dedim. «Daha başlangıçtayken bazı şeyleri açıkça konuşalım. Senin burada olmanın yegâne sebebi, polisten saklanman. Seni yakaladıkları takdirde gönderecekleri yerde en azından kırk sene çiçekleri sulayacak ve hemcinslerinden kendini sakınmaya çalışacaksın. Burası benim evim. Ben de senin hizmetçin değilim. Bana çok ağır geliyorsun. Üstelik senden hoşlanmıyorum da. Sana bakarken, o mağrur yüzüne bir tokat atmamak için kendimi güç tutuyorum. Bağıramaz- sın da, zira burada bulunduğunun bilinmesini istemiyorsun.

«Biraz aptal olabilirsin, fakat kimseyi yardıma oğırarak durumda olmadığını bilecek kadar akim var. Fakat her şeye rağmen yaygara edecek olursan yapacağım şeylerin önüne geçemezsin. Belki de şişkin bir dudak sana daha çok yakışır ne dersin?»

Çok sakın olarak bana bakıyordu. «Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?» diye sordu.

«Hayır, sadece ihtar ediyorum. Dikkatli ol.»

«Fakat beni korkutamazsın demek istemiştin,» diye tebessüm etti. «öyle değil mi?» Eğilip, sabahlığının yakasını yakaladım ve çekerek ayağa kaldırdım. Yüzü şimdi tam benim yüzümün altındaydı.

«Bu güzel pijamanla dus yapmak ister misin?» diye sordum.

İri gözleri müstehziydi. Benimle alay ediyordu. «Pekâlâ,» dedi. «Fakat, daha önce radyodan duyduklarımı dinlemek ister misin?»

«Radyoda duyduklarını mı?» diye sorarak etrafıma baktım. Ben uyurken radyo dinlemiş olamazdı. Uyumadan evvel radyo, holün nihayetindeki masanın üzerindeydi. Fakat şimdi orada yoktu.

123

"Radyoyu yatak odasına götürdüm. Seni uyandırmak istemedim.»

«Neler duydu?»

«Duyunca canının sıkılmayacağından emin misin?»

«Neler söyledi?» diye kollarını sert bir şekilde yakaladım.

«Tabancanın kabzasıyla yaralamış oldurun polis memurunun yasamasından ümit kesilmiş. Polisten kimin saklanması lâzım diyordun?»

Mamafih bu habere hazırlıklıydım, onun beklediği kadar şaşırmadım. Yüzümün renk vermemesine bllnassa dikkat ediyordum. Kollarını da bırakmamıştım.

«Ne olacak yani?» dedim. «Bir kere polis daha ölmüş dıgil. Sonra onun ölmüş olması hiç bir şeyi değıştirmez. Polis seni zaten arıyor.»

«Hayır yavrum,» diye itiraz etti. «Polis şimdi her ikimizi birden arıyor. Senin durumun şimdi eskisi kadar iyi değil artık. Beni sıkıştırmaktan vazgeçmiye- cek misin?»

«Pekâlâ,» diyerek onu ittim ve sandalyeye oturttum. «Bir bakıma haklısın. Bu işte beraberiz. Birimizi yakaladıkları takdirde diğërimizi de yakalayacaklar. Yalnız sana şunu söyleyeyim, canımı sıkıp durma. Çimdi anlaştık mı?»

«Tam mânasıyla anlaştık,» diye cevap verdi.

Banyomu yaptım. İç çamaşırlarımla yatak odasına girdim ve flanel bir pantolon aldım. Sırtıma spor bir gömlek geçirdim. Cüzdanı, pantolonumun cebine soktum. Yatak yapılmamıştı, karmakarışık duru- vordu. Aldırış etmedim. Bu onun bileceğı bir işti. Zira

vatakta kendisi yatıyordu. Böyle istedikten sonra Çantası tuvaletin üstündeydi. Çantayı açtım ve içindeki para demetini çıkardım. Para ellilik dolarlar halindeydi. Yirmi bir tane elli dolarlık vardı. Paraları elime alıp oturma odasına geçtim. Ma d e! on Butler kahve içiyordu.

«Kaçıp. Brovn'larla birleşmemen için bu paranın hepsini alıyorum.» dedim.

124

Birdenbire bakışları sabitleşmiş, mânasızlaş- mıştı. «Yani hepsini mi alıyorsun? Beni beş parasız mı bırakıyorsun?» diye sordu.

«Sâkin ol.» dedim. «Bu parayı masraflarımız için ve beni bırakıp kaçmayasın diye alıyorum. Güneye gittiğimiz zaman kaç para kaldıysa sana vereceğim.»

«Çok cömertsin,» diye alay etti.

«Sâdece işler iyi gitsin diye yapıyorum. Sonra netice olarak aldığım şey para.»

Omuzlarını silkip kahvesini içmeye devam etti.

«Yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum, hemen gelirim,» diye kapıdan çıktım. Köşedeki bakkala gittim. Birkaç rulo tarçınli et, on iki yumurta, biraz domuz pastırması ve yarım kilo kahve

aldım, öğleden sonra çıkan gazeteler daha gelmemiştir. Beklemekten başka yapacak hiç bir şey yoktu. Güneşin parlak ışıkları gözlerimi kamaştırıyordu. Neşem yerine gelmişti. Sanki her şey rüyaydı. Bir polis arabası sokağım köşesini döndü ve gelip yanımda durdu. Nabzımın atışı birdenbire artmıştı. Başımı çevirdim. Hızla apartmanın kapısına doğru yürüdüm.

Kırk sekiz saat evvel, gelip arabanıza ceza yazsalar siz, «Oh, affedersiniz memur bey, bir daha yapmam, anlayamadım,» der geçerdiniz.

Şimdi ise sizi radyolanyla takip ettiklerini, sinsice yaklaştıklarını ve beklediklerini zannediyordunuz.

Eve döndüğüm zaman, onu yere oturmuş ve radyoda bir müzik programım dinlerken buldum. Birdenbire kadını ilk defa da aynı şekilde gördüğümü hatırladım. Aradan sadece iki gece geçmişti.

Sadece iki gece geçmişti. Daha bir ay beraber olacağımızı düşündüm. Müzik bitmişti. Madelon Butler başını kaldırarak bana baktı, «Radyonun sesi çok çirkin,» diye güldü.

«Kapat öyleyse,» dedim. «Bir şeyler yemiyecek misin?»

«Ne var?»

«Tarçınlı rosto.»

«Pekâlâ!»

125

Tarçınlı rostodan bir miktarını tavada ısıttım ve kahve hazırladım. Mutfaktaki masaya oturup yedik. Sonra oturma odasına döndük. Radyoyu kurcaladım, bir şeyler öğrenmeye çalıştım. Fakat haberlere ait hiç bir şey yoktu. Saat on bir olmuştu, öğleden sonra basılan gazeteler şimdi artık çıkmış olmalıydı.

Fakat gazetelerdeki haberin, Madelon Butler'in radyoda dinlediklerinden daha yeni olmayacağını düşündüm.

Madelon Butler bir sigara yaktı, sandalyeye oturup arkasına yaslandı. «Bu döşemeleri durmadan arşınlamakla vakit geçmivor.» dedi. «Döşeme ve duvarların ses geçirmezliği nasıl?»

Herhangi bir tepki göstermemeye çalışıyordum. «İyidir.» diye cevap verdim. «Diğer kiracıların seslerini şimdiye kadar duvmadım. Yalnız daha emin olmak için terlik giy ve radyoyu pek yüksek perdeden açma.»

«Buraya temizliğe gelen kimse var mı? Etrafı düzelten birisi, filân?»

«Hayır,» dedim. «Haftada bir kere gelip temizlik yapan bir kadın vardı. Bir ay oluyor ki gelmiyor artık. Elektrik ve gaz saatleri de aşağıda. Hiç kimsenin yukarıya gelmek ihtimali yok. Tabii bize bir şey gönderildiği takdirde postacı gelebilir. O takdirde ben kapıya çıkar alırım. Kapı çalındığı takdirde açma ve telefona cevap verme. Senin burada olduğunu kimse bilmiyor.»

«Seni hakikaten takdir ediyorum,» diye tebessüm etti. «Bu iş yürüyecek. Ne kadar zaman sonra dışarıya çıkabilirim dersin?»

«Bu polis memurunun ölmesine ve va yaşamasına bağlı,» dedim. «Tabii ki polis senin arkanı bırak- mıyacaktır. Mamafih bir müddet sonra işler gevşeye- cektir. Memleketin bütün polislerinde resmin yok va. Her an senin resmini akıllarında tutacak değıller de. Fakat yaralı polis isleri karıştırıyor, ölecek olursa, polis, polis katili iki kişinin peşine düşecektir.»

Sâkin olarak: «Ölecek olursa,» dedi. «Onu sen öldürmüş olacaksın. Ben değıl.»

126

«Hiç bir kıymeti yok. Kimse benim orada olduğumu bilmiyor. Eşkâlimi de bilmiyorlar. Hattâ yaşadığımdan dahi haberleri yok. Beni yakalayabilmeleri için ilk önce seni yakalamaları lâzım. Halbuki seni tanıyorlar. Sen varsın. Yaşadığını da biliyorlar. Nasıl bir şey olduğundan haberleri var. Bu durum bizi esasa getiriyor. Hemen işe başlamamız lâzım. Ayağa kalk.»

Ne yapmak istediğimi anlayamamıştı. Bakışlarıyla bana soruyordu.

«Ayağa kalk diye,» tekrar ettim. Kızmıştım. «Yavaş yavaş dön. Bir fikrimiz olsun.»

Omuzlarını silkti, fakat ayağa kalktı, dönmeye başladı.

«Pekâlâ,» diyerek bir sigara yaktım. Bu iş kolay olmayacaktı. Üzerinde fikir yürütmek kolaydı, fakat işe neresinden başlayacaktık? Bir erkek bıyık bırakır, bıyığı varsa keser veva burnunu kırar eğrittirdi...

Boyle bir güzelliğı nasıl kamufle edebilirdim?

«Boyunun uzun olması bir avantaj,» diye mırıldandım. Ona söylemiyor, daha ziyade kendi kendimle konuşuyordum. «Bu tarafı iyi. Bir sürü uzun boylu kadın var. Fakat güzel olanı çok az.»

Müstehzi bir edayla: «Teşekkür ederim,» dedi.

«Sana iltifat etmiyorum,» diye terslendim. «Kırıtın durma karşımda. Bu oyun değil. Kolay değiştirilecek bir tip değilsin. Bunu yapamadığımız takdirde de öldük demektir.»

«Âlâ. İş sen yürütüyorsun.»

«Gömleğini çıkarma. Bırak aşağıya doğru sarksın. Değiştirebileceğimiz ve değiştiremeyeceğimiz şevler var. Saçının rengini ve şeklini değiştirebiliriz. Fakat bu kâfi değil. Gözlerine bir şey yapmalıyız. Hattâ yüzünün şeklini, görünüşünü değiştirmeliyiz.

«Gözlük takabilirsin, fakat bu çok yapılan bir sey. Rujunu biraz taşıyıp ağzını daha büyük gösterebilirsin. Mamafih bu kadarı da kâfi değil.»

Bir an sessiz durdum ve düşündüm. Madelon Butler bir şeyler söylemek istedi. Onu susturdum.

«Bir dakika dur, sonra ne düşündüğünü anlarız. Seni, dikkati çekmeyecek bir hale getiremeyiz. Zi

127

ra ne halde olursan ol, arkandan ısıklık çalan çok olur. Sâdece seni başka tip bir güzel haline getirebiliriz.

«Esas mesele su. Sana dikkat edecek olan kimseler erkekler olacaktır. Onların dikkatlerine mâni olamayacağımıza göre, yanlış şevleri farketmelerini temin edeceğiz. Saçlarının rengini daha açık yapmakla işe başlayacağız. Kızıl veya çek açık kahve yapabiliriz. Bir miktar kısaltırız. Başının üstüne doğru kıvrırsın. Saçlarını kesip diğer değişiklikleri de yapınca, rahat rahat bir güzellik enstitüsüne gider düzelttirirsin. Gayret etmelisin. Kaşlarını biraz yolarsın. Dudaklarını daha kalın olarak boyarsın. Daha ne lâzımsa yaparsın. Korse giyer misin?»

«Tam üstüne bastın,» diye soğuk soğuk baktı.

«Sana sual sordum. Korse giyer misin?»

«Gece gezmeye giderken, gece kıyafetiyle kullanırım.»

«Peki. Nasıl bu dediklerim? İşine geliyor mu?»

«Hepsi de birbirinden berbat...»

«Kes sesini,» diye onu susturdum. «Bu işin ciddiyetini senin sert kafana sokacak bir yol yok belki de. Ne yapmak istediğimi anlamıyor musun? Seni ne şekilde değiştireceğimizin ehemmiyeti yok. Güzel bir kadınsın. Seni başka bir tip güzel haline getirmeye çalışıyorum. Biraz bayağılaştırıyorum. Şayet Mount Temple'de basit şeyler giymiyorduysan, şimdi giyeceksin,

hem de pek çok. Yürüyüşünü değiştir. Korse takma. Kalçalarına yapışacak kadar dar elbise giy. Bırak kalçaların belli olsun. Polisler de erkektir. Misis Butler'in asilliğine kim aldırış eder? Bu kadar şey olduktan sonra bilhassa.»

«Bu kadar adi şeyler düşünebileceğini tahmin etmemiştim,» diye başını salladı.

«Peki bırak bunları» dedim. «Şayet senin daha iyi bir fikrin varsa söyle.»

«Yanlış anlıyorsun. Ben fikirlerin kritiğini yapmıyorum. Hepsi çok güzel. Fakat çok bayağı şeyler. Bu kaba tekliflerine sâdece itiraz ediyorum. Lâlettayın birisinin bile. en ufak ayırdediş kabiliyeti olmayan bilisinin bile bu hileleri farkedeceğine inanıyorum.»

128

«Fikirlerimi kendine sakla,» diye bağırdım. «Başka zaman edebiyat yaparsın. Şayet esasta anlaş- tıysak, bu işin teferruatını konuşalım. Cildin üzerinde bir şeyler yapmalıyız. Güneşte yanmaya ne dersin?»

«Evet. Yalnız bunu tasdik ediyorum.»

«Tasdik etmene lüzum yok artık. Şimdi işe başlayalım. Bir güneş lâmbası alabilirim. Fakat böyle yaz mevsiminde, güneşin bol olduğu bir zamanda, enfraruj lâmbası satın alana manyak derler. O halde lâmbadan vazgeçeceğiz. Oturma odasının pencereleri batıya doğru. Şayet pancurları kaldıracak olursak öğleden sonra bu odaya güneş girei. Eğer odanın ortasına uzanacak olursan, caddenin karşı tarafında seni görebilecek yükseklikte bina yok. Kimsenin dikkatini çekmezsin. Alacaklarımı yazalım, tik önce güneşte yanman için losyon.»

Kalkıp kalem ve kâğıt buldum ve yazdım.

«Başka ne var?»

«Evde makas var mı?»

«Hayır,» dedim ve kâğıda yazdım. «Saç kıvrırma makinesi, güneş gözlüğü. Saçlarının rengini değiştirmek için ne alayım?»

«Hiç bir fikrim yok,» diye cevap verdi.

«Bana çok yardımcı oluyorsun,» dedim. «Fakat boş ver, ben bulurum. Alınacak başka şeyler var mı?»

«Sigara ve bir şişe viski.»

«Tanklarını hâlâ doldurmadın mı?»

«İma ettiğin gibi çok içmiş değilim.»

«Pekâlâ,» diyerek ayağa kalktım. Kapiya doğru yürüdüm, çıkmadan dönüp baktım. «Paraları koymuş olduğun kiralık kasalar hangi bankadaydı?»

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi: «The Merchant Trust Company bankası, The Third National bankası ve Seabord Bank and Trust Company bankası.»

«Ne ismi kullandın?»

«Her kasa için ayrı bir isim kullandım.»

«Hangi isimleri kullandın?»

«Misis James, R. Hatch, Misis Lucille Manning

F: 9

129

ve Misis Henry L. Castairs.» isimleri hiç tereddüt etmeden sıralamıştı. Fakat birdenbire doğruldu, kaşlarını çatı. »

«Ne var?» diye sordum.

Bana doğru baktı, çok dalgındı. «Ne dedin?»

«Bir şeyler söyleyeceksin sandım da.»

«Hayır,» diye cevap verdi. Fakat hâlâ kaşları çatıktı. Birşeyler düşündüğü belli oluyordu. «Hepsi bu kadar. İsimler bunlar.»

«Pekâlâ. Çok çabuk döneceğim.»

Asansörle aşağıya inerken, beni huzursuz eden şeyin ne olduğunu bulmaya çalıştım. Her şey şimdi kolaylaşmıştı artık. Kolaylaşmamış mıydı? Şayet yaraladığım polis memuru ölse bile artık bizi yakalayamazlardı. Polisin elindeki ipucu Madelon Butler'di. O da çok iyi saklanmıştı. Para ise bulunduğu yerde beni bekliyordu. insanın üzerinde duracağı hiç bir nokta yoktu. Sadece bütün parayı çok kolayca vermeye razı olusu beni düşündürüyordu. Sanki paraya hiç aldırdığı yoktu.

İr

ON BEŞ

Bir otobüse bindim ve şehre gidip arabamı, bırakmış olduğum garajdan aldım, öğleden sonra basılan gazetelerin hepsi çıkmıştı artık. Fakat yeni bir haber yoktu. Polis memuru hâlâ baygın yatıyordu. Durumunda bir değişiklik yoktu. Madelon Butler için ayrıca yazıyorlardı. Bütün memleketi ayağa kaldırıyorlardı.

Eczahânenin yakınında bir yer bulup arabayı parkettim. Kadınlara ait bir sürü mecmua aldım ve arabava döndüm. Mecmuaların sayfalarım hızla çevirdim. İstemiş olduğum şeyi bulamadım. Bunlar yemek yapma usullerinden, âletlerinden ve

64.50 dolara nasıl oturma odası d  şeneceğinden, filân bahsediyorlardı.

Gidip tekrar başka mecmualar aldım. Bu sefer daha gösterişli olanlarını seğtim. Bir düzine kadar değişik tipte sac şekli vardı. Fakat çoğu sahibini daha nazlı, daha utangaç bir tip haline getiriyordu. Sonra sâdece sa  modellerini basmışlar ve altına «Altın g  zelliğinizi tekrar kazanabilirsiniz.» diye yazmışlardı. Ama hiç birisinde bu şekillerin nasıl yapıldığı izah edilmemişti. Arabayı çalıştırıp ilerledim ve başka bir eczahanenin yakınında parkettim. Hep aynı eczahaneye gitmek tehlikeli olabilirdi. Doğru kozmotik kısmına ilerledim. Orada  alışan kız: «Buyurun, ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Evde sa  kıvrılabilmek i in lüzumlu malzemeyi,» dedim. «Sonra başka bir şey daha var. Karım adını söyledi ama ben unuttum. Saçının rengini a mak için kullanılacak bir şey.»

«Likit mi?»

«Nasıl bir şev olduğunu bilmiyorum. Mamafih karımın saçının rengi koyu kahverengi. Bu şeyle rengini biraz a acak. Sarı gibi, daha ziyade bakır rengi bir renge sokmak istiyorum.»

Kız    , dört tane isim saydı.

   nc  ismi söylediği zaman: «Bu işte,» dedim. «şimdi hatırladım, böyle bir isimdi. Mamafih bana bir makbuz verin. Yanılmışsam geri getiririm.»

Sa  kıvrıma  aletleriyle beraber, il acı da alarak arabaya döndüm. İl acın tarifnamesini okudum. Bir paket pamuğa da ihtiyaç vardı. İl acı pamuğa döküp saca sürecek ve şampuanla ovalayacaktık. Bir müddet bu şekilde kalacaktı. Arabayı çalıştırıp üçüncü eczaneye gittim. Oradan güneş gözlüğünü, güneş losyonunu ve makası aldım. Sigara ve viskiden başka hepsi tamamdı. Onları almak için durduğum zaman viski aldığım dükkânın yanındakinden de bir tane kızarmış tavuk, bir şişe süt, elimdekileri koymak için de bir pazar çantası satın aldım.

Eve döndüğüm zaman saat öğleden sonra bir bucuktu. Oturma odasının pencerelerinin pancurları açılmıştı. Madeion Butler kolları ve yüzü güneş ışıklarının içinde, yerde halının üzerinde yatıyordu. Sabahlığını çıkarmış, pijamasının kollarını omuzuna kadar

131

sıvamıştı. Belki de nihayet söylemiş olduğum şeylere hak vermişti.

«İşte,» diye pazar çantasının içinden yanmalç için kullanılan yağı çıkardım. «Bundan kollarına ve yüzüne sür,» dedim.

«Kararmaktan nefret ederim,» diye kalkıp oturdu.

«Boş ver,» diye cevap verdim. «Hapishanede renginin sararmasmdan daha iyidir.»

«Evet, haklısın,» diye yağ şişesinin mantarını açtı, kollarına ve yüzüne sürdü.

«Viski getirdin ml?»

«Evet, sen yanmana bak. Ben içkini hazırlar getiririm.»

«Teşekkür ederim,» diyerek tekrar halının üzerine uzandı ve gözlerini kapadı. Halının rengi griydi.. Madelon Butler'in uzun kolları üstünde daha koyu kalıyordu.

Getirmiş olduğum paketi açtım ve şişelerden bir tanesini aldım. Diğerlerini, elektrik süpürgesinin durduğu dolaba sakladım. O sessiz sadasız halının üzerinde yatarken, okkalı bir bardağı viskiyle doldurdum, biraz da su İlâve ettim. Nihayet bunları onun parasıyla almıştım.

Oturma odasına geçtim. «Güneş banyosu yapmaya başlayalı ne kadar oldu?» diye sordum.

«On bes dakika kadar.»

«Daha fazla kalmasan i vi olur. Şayet derin kabaracak olursa, yeniden başlaman icabeder.»

«Peki,» diyerek yerden kalktı. Güneş gözlüğünü verdim ve gidip pancurları kapattım.

İçkisini yudumladı «Himmmmm.» diye başını salladı. «Çok İyi bir barmensin. Senin için nerde?»

«Ben içmiyorum,» dedim.

«Hiç içmez misin?»

«Cok az.»

«İşte insanın Mister Scarborough'a hayran olması lâzım,» diye bardağını havaya kaldırdı. «Tek basma on kişiye bedel, çünkü kalbi çok temiz.»

«Kendini daha iyi hissediyorsun, galiba!»

132

«Evet,» dedi. «Hem de çok çok iyi.» Hâlâ halının üzerinde oturmaktaydı. Biraz kayarak sırtını bir sandalyeye yasladı. «Sen gittiğin andan beri parlak zekânı düşünüyordum. Düşündükçe seni daha çok takdir ettim. Muvaffak olmamamız imkânsız.

Şayet Madelon Butler tamamen değişecek olursa, polis onu nasıl yakalayabilir?»

«Bu işin kolay olmadığını aklından çıkarma.»

«Biliyorum. Fakat biz başarabiliriz. Ne zaman başlıyoruz?»

«Simdi,» dedim. «Yalnız ilk önce içkini bitir.»

«Sen saçlarımı keserken de içkimi içebilirim,» diye Küldü. «Bana cesaret verir.»

«Herhalde ihtiyacın olacak.»

Bir sürü gazeteyi odanın ortasına serdim. Mutfaktan almış olduğum sandalyeyi getirip gazetelerin üstüne kovdum, «Buraya otur,» dedim.

Sandalyeye otururken halinden memnun ve neşeliydi.

Radyo açıldı, müzik çalıyordu. «Ben gittiğim zaman radyodan bir şey öğrendin mi?» diye sordum.

«Oh, evet,» diye başını kaldırdı. «Gazeteler yazmıyor mu?»

«Ne söylediler?» diye sordum. «Allahaşkına doğru söyle, ne söylediler?))

«Yaralı polis memurunun vaziyeti düzeliyor- muş. Her an ayılması mümkünmüş.»

Halsiz kalmıştım. Bacaklarım titriyordu. Oturdum ve bir sigara yaktım. Saç kesmeyi unutmuştum. Simdi tehlike geçtikten sonra hafiflemiş ve memurun öleceği düşüncesinin bana nasıl tesir ettiğini anlamıştım. Artık polis katili değildim. Şayet bizi yakalasalar bile, beni başına vurduğum için tevkif ederlerdi. Tabî Diana James'in durumu da vardı. Fakat o başkaydı. Onu ben öldürmemiştim. Madelon Butler öldürmüştü. Sonra Diana James polis değildi.

«Daha avılmamış mı?» diye sordum.

«Hayır, fakat her an ayılmasını bekliyorlarmış.»

133

«Bir husus var yalnız,» dedim. «Seni tanımıştı, hatırlıyor musun?»

«Evet,» diye cevap verdi. Çok kayıtsızdı. «Biliyorum.»

«İşin bu tarafı iyi değil.» derken, onun bu kadar ilgisiz kalması beni şaşırtmıştı.

«Oh, zaten benim orada olduğumdan polis emindi.» diye izah etti. «Onun beni tanımış olması hiç bir şeyi değiştirmeyecek.»

Bu hususu daha evvel düşünmüş olmalıydım. Beceriksizce davranmıştım. Polis memurunun düzelmesine memnun

oluşunun sebebini öğreninceye kadar âdeta tavan kafamın üzerine çökmüştü.

«Tamam artık,» dedi. «Şimdi başlıyor muyuz? Susie Mumble olmak için sabırsızlanıyorum.»

Kadınlara ait olan mecmua demetini baştanbaşa tarıyordum.

«Bu is sac kesmekten daha öteye gidiyor,» dedim. »Susie Mumble gibi konuşmasını da öğrenmen lâzım.»

«Biliyorum. Yalnız beni çok fazla sıkıştırma sevgilim.»

Hayretle geri çekilip baktım. Madelon Butler gülüyordu.

«Cok çabuk öğreniyorsun,» dedim.

«Teşekkür ederim sevgilim. Hep çalışıyorum,» derken bilhassa sesini boğuklaştırmıştı. Gırtlığından konuşuyordu. Gayri ihtiyarî, kocasının ve Diana James'in, hattâ polisin dahi onu küçümsemekle hata ettiklerini düşünüyordum.

Aramakta olduğum mecmuayı buldum. Bu mecmuada bir sürü sac modelleri vardı. Bazıları kısa kesilmişler, pek itina edilmemiş gibi bir hava verilmişti. Kolay yapılaşa benziyordu. Fakat böyle bir hisse kapılmama rağmen kolav olmadığını da anlamıştım.

Madelon Butler sandalyeye oturmuş bekliyordu. Mecmuayı katlayarak sac modellerini görecektir şekilde önümdeki masanın üzerine koydum. Ona bakarak saç kesecektim. Ondan sonra başımı Madelon Butler'e

134

gevirdim. Uzun koyu kahverengi saçları omuzlarına kadar dökülüyordu.

O da ilk önce mecmuaya baktı, sonra bana döndü. «Pek o kadar kolay olmayacak,» diye alay etti. «Bilhassa itina edilmemiş gibi bir hava vermeye ça- lışmış bu modellere. Yapabilmek çok daha zor.»

«Evet biliyorum,» diye onu tasdik ettim. Makası çantadan çıkardım. Banyoya gidip havlu ve tarak aldım. Havluyu saçlarının tam altına, omuzlarına örttüm. «Şurasından tut, düşmesin,» dedim.

Havlunun iki ucunu boğazının üstünde birleştirerek tuttu. «Çok büyük bir yanlışlık yapacaksın,» diye başını uzattı. «Fakat ehemmiyeti yok. Esas olan şey işe başlayıp saçları kesmek ve kıvırmak. Yüzümün rengi esmerleşir esmerleşmez, berbere gider saçlarımı düzelttiririm. Günev Amerika'dan yeni geldiğimi söylerim. Oradaki berberleri bağıra çağıra yerin dibine batırırım.»

«Çok güzel,» diye tarağı saçların içine daldırdım, düzelttim. Sonra Uk önce bir tarafını kısaltarak geriye çekilip kontrol ettim.

Çok berbat bir şekilde kesmiştim. Korkunç diyebilirdim.

Sanki başını kazara bir makineye sokmuşa benziyordu.

«Ben de bir göreyim,» diyerek ayağa kalktı. Banyoya gidip aynaya baktı. Onunla beraber ben de gittim. Mamafih bağırıp çağırmadıysa da üzüntüyle içini çekti. Başını salladı.

«Şayet saç kesmeyi meslek edinmek istiyorsan...»

«Pek o kadar zor değil. Henüz bitmedi daha.»

Madelon Butler: «Pekala,» dedi. «Nerede yanlışlık yaptığını sana söyleyeyim. Bir tahtayı ikiye ayırır gibi saçları dümdüz kesme. Tarağı ölçü olarak saçın üzerinde tut, sonra kes. Saç demetlerinden bir kısmının makasın ağızlarının arasından kaymasına aldırma. Dediğim şekilde kesersen saç köşeli olmaz.»

Tekrar odaya döndük ve tecrübe etmeye başladık. Şimdi onun dediği gibi hareiet ediyordum, öbür

135

tarafı da kestim. Son kestiğim taraf köşeli olmamıştı. Fakat yine de hatalıydı. Başının etrafındaki saçlar kı- salı uzunlu idi, bir faciaydı âdetâ. Tekrar aynaya kadar gidip baktı.

«Daha iyi oldu,» dedi. «Şimdi saçların kesili- şindeki gayri muntazamlığı düzeltmek için tarağı ve makası bir arada kullan. Kestiğin saçlar tarağın üstüne düşsün. Şu taraftaki saçların uzunluğu aynı değil.»

Tekrar tecrübe ettim. Bu sefer biraz daha iyi kesiyordum. Meydana gelen köşeler kısmen kaybolmuşlardı. Son defa olarak taradım ve bir kere daha geriye çekilerek uzaktan kontrol ettim. Beraberce tekrar banyoya gittik. Aynanın önüne geçip baktı.

«Bir hayli fena,» dedim. «Yalnız bir şey var.»

«Ne var?»

«Şimdiki halinle kat'iyen Misis Butler'in gazetelerde çıkmış resmine benzemiyorsun.»

«Unuttun mu sevgilim?» diye yine sesini bo- ğuklaştırdı. «Ben Misis Butler değilim.»

«Bu daha başlangıç,» diyerek oturma odasına gittim, sac rengini değiştiren ilâcın şişesini alıp getirdim. Ona uzatarak: «Saçını kendin boy,» dedim.

O saçlarını boyamaya çalışırken, ben de halının üstüne dökülmüş olan saç demetlerini topladım, bir gazetenin içine koyarak, sardım ve çöp kutusuna attım.

Mrs. Butler'i dünya yüzünden siliyorduk.

Hayır, Mrs. Butler'i o yalnız başına dünya yüzünden siliyordu. Bu fikri kendi kendime telkin ederek işe devam ettim. Bu işin nasıl yapılacağını çok iyi biliyordu. Zaten halinden de belli oluyordu. Çok neşeliydi. Her hususta tam bir artistti. Bütün bunları bitirdiği zaman onu aslâ bulamıyacaklardı. Onun peşine düşenler, yaşadığından ümitlerim keseceklerdi. Güzel aristokrat kadınlar argo konuşmaya başlayınca çok çekici oluyorlardı.

Saat iki buçuktu. Radyoyu açtım ve havadisleri veren bir istasyon buldum. Madelon Butler'den de yaralı polis memurundan da bahsetmedi. Kadın acaba bana yalan mı söylemişti? Mamafih belki de havadislerin en sonunda söyleyecekti.

136

Madelon Butler banyodan geldi. Saçlarını boyamayı bitirmiş, şimdi bir havluyla kuruluyordu. Saçları gayri muntazam ve dimdik olmuştu. Bu haliyle bir krizanteme benziyordu. Fakat saçların renginde hiç bir değişiklik göremiyordum.

«Eski renginden farklı değil,» dedim.

«Çünkü daha ıslak da ondan. Kurur kurumaz rengi değişecektir.»

Pencerenin pancurlarını tekrar açtı ve tam önünde halının üstüne oturdu. Bir yandan da havluyla kurulamaya devam ediyordu.

Sonra havluyu bıraktı, parmaklarıyla saçlarını dağıtarak güneş ışığının altına eğildi.

«Bir içki daha içebilirim,» diye mırıldanırken yan gözle bana bakıyordu.

■İçkiyle yaşıyorsun, öyle değil mi?»

«Bir bakıma öyle.»

Mutfağa gidip bir bardak viski daha hazırladım. Baıdağı ona verirken, gözlerini süze, süze baktı. Yine bilhassa boğuklaştırdığı sesiyle: «Teşekkür ederim tatlım,» dedi.

Evet bu kadın hakikaten bir krizantem kadar güzeldi. Fakat insanın başını belâya sokan bir güzelliği vardı. Üstündeki pijamalar bile güzelliğini örte- miyordu.

«Yine Susie rolünü mü tecrübe ediyorsun?» diye sordum.

«Evet, muvaffak oluyor muyum, balım?»

«Daha yeni başladığına göre fena değil. Tecrübe edince daha iyi anlarım.»

Başımı kaldırarak bana baktı, «Ne demek istiyorsun?» diye gözlerini açtı.

Yanına diz çökerek elimi dimdik duran saçlarının arasına soktum ve ensesine doğru kaldırdım, i Teklifsiz olmaya çalışıyorsun,» dedim. «Susie gibi konuşurken, sesin bir orağın otları keserken çıkardığı ses gibi hissediyor. Burada olduğundan meununsun. Fakat sana her hususta yardımcı olmak beni daha çok memnun ederdi.»

137

Bakışlarına bir soğukluk gelmişti. «Biraz fazla olmuyor musun?» diye başını geri çekti.

«Ne oldu?»

«Susie bile senin bayağı teklifini kabul etmez.»

«Pekâlâ, pekâlâ kükreyip durma. Sadece teklif ettim.»

«Hem de tam sana, senin âdiliğine yakışacak bir şekilde. Eğer söylediklerimi anlayacak kadar kafanı çalıştırırsa elini çekersen artık.»

«Bu Susie'nin konuşması mı?» diye elimi daha da içeriye soktum. Kaskatı kesilmişti.

«Hayır,» diye bardağı yere koydu. «Susie'nin kendisi.»

Yüzüme bir tokat indirdi.

Her iki elini yakaladım, birleştirerek sol elimle tuttum. «Buna alışayım deme,» diye ihtar ettim. ■ Başına iş açarım sonra.»

Bakışlarında korkunun zerresi dahi yoktu. Bir şeyler düşünüyordu. «Seni galiba hiç bir zari anla- yamıyacağım,» dedi. «Zaman oluyor ki zekâ denen şeyin hepsi sende var diyorum. Fakat şimdi sen sen olmaktan çıktın, kaba bir insan oldun.»

«Lügat paralayıp durma karşımda,» diye çıkışırken, kolunu da bıraktım. «Bu iş zannettiğim kadar mühim değil. Şayet burada biraz zevkli anlar geçirmemizi istemersen bile ben ölmem. Canın cehenneme. Aşk esas olan kurtuluştur, unuttun mu?»

«Çok romantik bir insansın, değil mi?»

«Yavrum,» diye ayağa kalktım. «Büyümüş olduğum yerde, yüz yirmi bin dolarla senin romantik dediğin şeye nazaran, yüz misli şey elde edilir.»

Cevap vermedi. Kapaıya doğru yürüdüğ, «Kiminle konuştuğuna dikkat et,» diye masanın üzerindeki kontak anahtarını aldığ.

«Ne demek istiyorsun?»

«İki kişiyi öldüren sensin, ben değilim.»

«Evet,» diye gözlerini açtı, «Fakat kırgınlıkla vaptım.»

«Tahmin ediyorum,» diye cevap verdim. «Ama kırgınlık insana para kazandırmazdı.» Sokağa çıktım.

138

arabaya atlayıp şehre doğru sürdüğ. Kafamda ne yapacağıma dair en ufak bir fikir yoktu. Sâdece evde kalıp onun bir inek gibi hareket etmesini seyretmek istemiyordum. Bu kadın niçin kendi kendine bile samimî olamıyordu? Daha bir ay aynı çatı altında kalacaktık, bu arada biraz gönlümüzü eğlendirmemizin ne mahzuru olurdu?

Fakat biraz düşünülecek olursa hak vermek icabederdi. Hiç bir kadın, hiç bir şeyi, hattâ onlar için çok basit olan yatağa girmeyi bile, dünyanın karışık nizamları haricinde, bir takım romantik yalvarışlar olmadan, karşısındaki kimsenin ruhunu, muvakkat da olsa zaptetmeden yapmazdı. Nihayet ticarî bir anlaşma yapmıştık. Bir ay birbirimize bağlıydık. Böyle hırlaşıp duracağımıza, birbirimize daha İyi davranabilirdik.

öğleden sonra çıkan gazetelerden bir tane aldım ve bir gazinoya girerek kahve ısmarladım. Gazetede iri harflerle «Polis Memuru İyileşti,» diye bir başlık vardı. Doktorlar onun kendine geleceğini tahmin ediyorlardı. Fakat hâlâ baygın yatmaktaydı.

Geri kalan şeylerin hepsi bilinen havadislerdi. Madelon Butler'in ve otomobilinin tarifi bir kere daha yapılmıştı. Kaybolan yüz yirmi bin dolardan bahsediliyordu. Madelon Butler'in polis kordonundan çıkmış olduğuna inanmıyorlardı. Kordonun içinde kalan sahada bir yerde gizleniyor olmalıydı. Polis onu her an yakalayabilirdi. Her yerde aranmaktaydı. Sonra Cadillac da vardı. Arabayı düşününce gayriihtiyarî sırttım ve kahvemden bir yudum aldım.

Hâlâ Diana James'den bir haber yoktu. Fakat bu anlaşılmaz bir şey değildi. Cesedi binanın zemin katında idi. Bütün ev onun üstünde yanmıştı. Yangın daha dün gece olmuştu. Yangın yerinde araştırma yapmış olamazlardı. Bunları düşünmek canımı sıkmıştı. Sokağa çıktım. Hava çok sıcaktı. Âdeta nefes

alınam-ıyordu. Sanki bir fırtına başlayacaktı. Âdeta gök gürültüsünü duyar gibi oluyordum. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Birdenbire mermerlerle kanlı büyük bir kapının önünde durduğumun farkına vardım. Bu kapı, Seaboard Bank And Trust Company bankasının girişiydi. Bu ka
139

pının beni kendine çeken bir manzarası vardı. Trafik ışığı değişinceye kadar köşede durdum. Işık değişince insan seli her iki yanımdan yürüyerek karşıya geçti. Paralar bu binanın içindeydi. İçerde, gidip almamızı bekliyorlardı. Kafamdan kiralık, kasalar dairesinin yer altındaki büyük demir kapısını geçirdim. Oradan geçilerek loş koridorun nihayetindeki büyük demir kasalara gidiliyordu. Kasanın içinde demet halinde baknot- lar tepeleme sıralanmıştı. Kasanın anahtarı ise benim cebimdeydi.

Caddenin karşı tarafında ise Third National Bank vardı. Durduğum yerden onu da görebiliyordum. Soldaki köşeden itibaren üç blok aşağıda ise Merchant Trust Company Bank bulunuyordu. Her üçünden paraları toplamak için yirmi dakika yeterdi. Madelon Butler'in yapacağı yegâne şey kiralık kasalar dairesine gidip anahtarı vermek, kartı imzalamak ve paraları almaktı. Gecenler bana çarpıyorlardı. Herkesin acelesi vardı. İki gene kız geçerken beni gösterdiler. Birbirlerine baktılar. Bir tanesi bana ters ters bakarak «Belki de bugün bu adamı inşa etmeye başlamışlardır buraya,» dedi. Kendime geldim. Yağmur yağıyordu. Karşı kaldırıma koştum ve bir tentenin altına girdim.

Yağmur sicim gibiydi. Sucuk gibi olmadan arabaya gitmemin imkânı yoktu. Etrafıma baktım. Altında durduğum tente bir sinemanın tentesiydi. Hangi filmin oynadığına bile dikkat etmeden bir bilet alıp içeriye girdim.

Dişariya çıktığım zaman dahi hangi filmi seyrettiğimi bilmiyordum. Fakat yağmur durmuştu. Etraf karanlıktı. Sokaktaki ışıklar ıslak kaldırımlarda parıltılar meydana getiriyor, ağaçlar hışırdıyordu.

Gazeteci çocuklar «Son baskı» diye bağııyor- lardı. Bir gazete aldım ve açtım. «Delikanlı Butler'in öldürülmesiyle ilgili ifşaatta bulundu.» başlığı âdeta yüzümde bir bomba gibi patladı.

Otomobilin bulunduğu vere kadar dört blok vardı. Bu dört blokluk yolda âdeta kendimi çıplak hissediyor, koşmamak için kendi kendimi zor tutuyordum.

ON ALTI

Delikanlı ifşaatta bulundu.

Acaba Madelon Butler hakkmda mı bir şeyler
söyledi?

Hayır bu ifşaat o olamazdı. Olsaydı bu kadar mühimseyip,
büyük puntolarla yazmazlardı. Şayet polis sarışın kızı ve
kardeşini yakaladıysa beni tarif etmiş olmalılardı.

Basamakları üçer üçer çıkararak kendimi kapıdan içeriye zor
attım. Oturma odasında ışık vardı. Fakat Madelon Butler ortalıkta
gözükmüyordu. Nihayet banyodan su sesi geldiğini duydum.
Holün döşemesine çöktüm ve gazeteyi önüme açtım. Ağzıma bir
sigara aldım, fakat yakmayı unuttum.

Mount Temple 6 Ağustos - cescdi Perşembe günü bulunan
kayıp banka müdür muavini J. N. Butler'in ölümüyle ilgili olarak
yüce Mount Temple'den 22 yaşındaki Jaclc D. Finley bugün
öğleden sonra saat Z d.e polis tarafından sorguya çekilmiş ve
Butler'in öldürülmesinde, karışma yardımcı olduğunu itiraf
etmiştir.

Jack Finley hıçkırıklar içinde iki ay evvel işlenen cinayetin faili
olarak, maktulün güzel eşi Misis Madelon Butler'in ismini
vermiştir.

Okumayı bırakıp sigaramı yaktım. Ben de zaten bu işin
gazetede yazılmış olduğu gibi cereyan ettiğini tahmin etmiştim.
Finley aldatılmış bir zavallıydı. Okumaya devam ettim.

Bu sabah erken saatlerde tevkif edilen Jack D. Finley Mount
Temple'in 50 mil güneyinde, Mrs. Butler'i ve arabasını aramakta
olan memurlar tarafından yakalanmıştır. 27 yaşındaki kız
kardeşi Charisse ile beraber olan Finley masum olduğunu iddia
etmişse de, bilâhare itirafta bulunmuştur. Polis arabasını gö-
rünce saklanmaya yeltenmeleri onları ele vermiş, orada ne
yapmakta olduklarını izah edememişlerdir.

İlkönce her şeyi iinkâr etmişlerse de, diğer polislerin, Mrs.
Butler'in Cadillac'ını geldikleri yolun nihayetinde bir barakada
terkedilmiş vaziyette bulma-

141

lan üzerine, Jack Finley, her şeyi itiraf etmiş, J. N. Butler'in
öldürülmesinde yardımcı olduğunu söylemiştir.

Bir gün evvel Mrs. Butler ve kim olduğu bilinmeyen bir erkek,
tabanca tehdidiyle arabasını alıp gitmiştir. Mrs. Butler'in
yanındaki adamın eşkâli bütün polis teşkilâtına bildirilmiştir.

Vaziyet bu durumdaydı. Gazeteyi dizlerimin üstüne bıraktım düşünmeye başladım. Her şey bitmiş değildi. Polis sâdece benim eşkâlimi biliyordu. Beni tanıyan tek kimse Diana James'di ki o da ölmüştü.

Gazeteyi toplarken Madelon Butler odaya girdi. Bir bluz ve eteklik giymişti. Ayaklarında naylondan banyo terlikleri vardı. Radyoyu açtı ve oturdu.

Elimdeki gazeteye bakarak «Mühim bir haber v<tr mı?» diye sordu.

«Mühim olduğunu zannediyorum, bak bakalım,» diye gazeteyi uzattım.

Eline alıp açtı ve serlevhayı görünce «Oh?» diye :rkildi.

«Bana bak,» dedim. «SevgUini tevkif etmişler. Sâdece oh mu diyeceksin?»

«Mazeretime binaen benim affedilmem, mazur görülmem icabettiğini kabul etmiyor musun?» diye omuzunu slkti. «Sonra, beni öldürmek de istedi. Şunu da unutma o benim sevgilim değildi.»

«Değil miydi? Peki cinayete niçin yardım etti?»

«Jack, Cynthia Cannon'un sevgilisiydi. Yani senin söyleyişine göre Diana James'in.»

«Diana James'in mi? Fakat ben...»

«İnanılmaz gibi geliyor, değil mi?» diye güldü. «Ama sana hesap vermeme lüzum yok.»

«Kes artık bunları,» diye bağırdım. Deli gibi olmuştum. «Sorduğum suale cevap verecek misin? Yoksa gazeteyi mi vereceksin? Milyonlarca insanın şimdi bildiği şeyleri ben de öğrenmek istiyorum.»

«Pekâlâ.» diye cevap verdi. «Anlatacağım.» Radyoda bir caz müziği başladı. Kalktı istasyonu değiştirdi. «Affedersin.» diye yerine oturdu.

142

Radyoda hafif bir müzik çalmaya başladı. Madelon Butler ayaklarını altma alarak sandalyeye iyice yerleşti. Bir sigara yaktı.

«Çok güzel değil mi? Şu anda Debussy'yi dinlemek insanın hoşuna gitmiyor mu?»

«Hayır,» diye tersledim. «Butler'i hanginiz öldürdü?»

Müziği dinlerken gözleri dalmıştı. «Ben,» diye cevap verdi.

Tamamen sakindi. Ne vicdan azabı duyduğuna ne de kızdığına dair bir tepki göstermemişti. Butler ölmüştü. Onu Madelon Butler öldürmüştü. Hepsi bu kadar.

«Niçin öldürdün?» diye sordum. «Para için mi?»

«Ona kızdığım için. Cynthia Cannon'dan da nefret ediyordum. Hakiki ismini söylediğim için kızmıyorsun, değil mi?»

Her an biraz daha şaşırıyordum. «Yani bu işi para için yapmadın övle mi? Sonra da parayı aldın?»

«Sen hâlâ paraya çok kıymet veriyorsun.» diye Plüdü. «Para için yapmadım demedim. O da bir parça tesir etti. Her ikisini de öldürdüm, zira her ikisinden de nefret ediyordum. Bu kadar çok nefret etmemin bir sebebi de paraydı. Kocam parayı bankadan değil, benden çalışıyordu.»

Hayret etmiştim. «Senden mi?»

«Evet. Her ikisi de çok akıllıydılar. Kocam benim paramla o sürtüğü alıp keyfine bakacaktı. Ben bilmeden onlara vardım ediyordum. Saflık, öyle değil mi?»

«Beni aptallaştırdın,» diye başımı salladım. «Nelerden bahsettiğini bile anlamıyorum. Şu Finley ismindeki delikânlının, Diana James ile seviştiğini, kocanın parayı senden çalmış olduğunu söylüyorsun. Ya sen del'sin yahut da ben. Halbuki gazeteler Mister Butler'in parayı Bankadan çaldığını yazıyorlar.» Sigarasmdan derin bir nefes çekti, dumanları havaya doğru üfledi ve gözlerini ayırmadan «Gazetelerin yazdıkları tamamen doğru. Durumu sana izah ede

143

yim,» dedi. «Banka büyük babam tarafından kurulmuştu.»

«Oh, şimdi anlıyorum. Bankanın sahibi sensin.»

«Hayır,» diye güldü. «Büyük babam tarafından kurulmuştu dedim. Bilâhare mal sahibi olan varisler, mevcut sermayeyi arttıracakları yerde sarfederek eksilttiler. Çok zaman oluyor ki banka başka ellere geçti. Mamafih babam öldüğü vakit, hâlâ yüzbin dolarlık bir hissesi vardı. Hırsızlık ailenin fertlerinden birisi tarafından yapıldığı için ben sorumlu oldum.

«Şimdi anladın mı? Yani kocamın, yakışıklılığından başka hiç b.'r şeyi yoktu. Bankadaki hissem dolayısıyla Banka'nın müdür muavinliğine getirilmişti. Beni, Cynthia Cannon için terketmeye karar verince, bankadaki hisseme düşen parayı da alıp gitmek

istedi. Tabîî kanunî olarak buna imkân yoktu. Başka yoldan parayı ele gec'recekti.

«Parayı bankadan çaldı. Banka onu yakalayıp, parayı geri almaya çalıştı. Bankadaki hesaplardan çalınmış olan paranın miktarını tespit etti. Kocam zamanla aramanın tavsayacağını ve kendisini unutacaklarını tahmin edivordu. Zira benden başka hic kimse bir şev kaybetmiş olmayacaktı.» Birdenbire sustu ve bana bakarak güldü. «Tabîî bentm için zerre kadar üzölmüyordu bile.»

Sigarayı parmaklarımın arasında unutmuştum. Elim yanıyordu. «Deli olacağım,» diye izmariti tablaya bastırdım.

Madelon Butler, «Evet,» diye başını salladı. «Hepimiz deli olmadık mı?»

«Peki,» dedim. «Şayet bu işi yapacağını daha evvelden bilivorduysan— vaziyete göre bildiğin anlaşılıyor— O Cumartesi günü polise haber verir, hem paranı alır, hem de onları tevkif ettirebilirdin, değil mi?»

«Belki.» diye cevap verdi. «Fakat hırstan deli- recek hale gelmişim. Sabrım taşmıştı artık. Cynthia Cannon ilk değildi. Ancak benim sayemde sonuncu oldu. Ondan evvel bankada çalışan, şu gördüğün sarışın

144

kız, Charisse Finley vardı. Ondan da evvel daha başkaları.

«Onun ihanetlerine tahammöl ediyordum. Fakat son olarak benim paramı çalıp, sevgilisiyle kaçmaya karar verdiği zaman, kendi ölümüne de karar vermiş oldu. İnsanın kaybedecek bir şeyi olmayınca tabii ki hiç bir şeyden korkmaz.»

«Fakat,» dedim. «Bu Finlev denen delikanlının bu işe nasıl girmiş olduğunu anlayamadım.»

«İşin burası biraz karışık,» diye cevap verdi. «Az daha katil olacaktı. Fakat olanlar ona mâni oldu. Kendisini her iki kadının da ihanetine uğramış telâkki ediyor olmalıydı. Fakat bana kalırsa daha fazla onu tahrir eden paraydı.»

»His denen şeyin zerresi yok sende,» dedim.

«Affedersin,» diye güldü. «Paradan başka hiç . bir şevle ilgisi olmayan bir adamla konuştuğumu unutmadım.»

«Herhalde Cynthia Cannon sana, yedi sekiz avdanberi Mount Templede sakat bir hastanın hasta bakıcılığını yaptığını söylemiş olmalı,» diye devam etti. «Hastabakıcılığını yapmış olduğun sakat kadm, Jack ve Charisse Finlev'in annesiydi.»

«İşte bu sebeple Jack Finley, Cynthia Cannon'a sahip olmak sevdasına kapıldı. Kadının ilk önceler: ona cesaret verip vermediğini bilmiyorum. Fakat Jackdan en az on yaş büyüktü. Jack Finley ise ilk gençliğinin ateşi içinde kendisine tapılmasını arzu ediyor ve kadına karşı ihtiras besliyordu. Cynthia Cannon gibi tecrübeli bir dişinin onu nasıl deli ettiğini tahmin ediyorum.

«Kocamla münasebet kurar kurmaz, kadın de- İkanlıvı basından attı. Kocam daha yaşlı ve daha az ih- tiyaslıydı. Sonra çok parası olduğunu zannediyordu.

«Olanlardan bir ay evvel, Synthia Cannon Mount Templeden ayrıldı ve Sanport'a gelip yerleşti. O zamana kadar benim bir şevden haberim yoktu, kocam mutat balık avlarından bir tanesine gittiği bir cumartesi akşamı Jack Finley beni görmeye geldi. Âdeta deli gibivdi. Bütün olanları gelip bana anlatmasına bir mana veremedim. Bunlar birtakım saçma ihtiraslardı.

F: 10

145

Kocama Cynthia Cannon'u bırakmasını söyleyebilirdim. Fakat Butler oldukça inatçı bir adamdı.

"Kısa bir müddet sonra kocaman çok tehlikeli bir durumda olduğunu farketim. Jack Finley, hafta sonlarında onları takibediyor, hatta bizim evin önüne kadar bile geliyordu. Bir defasında bir otel odasında her ikisini de öldürecekti az daha. Elinde tabanca olduğu halde otele gitmiş, kapıya vuracağı sırada birisinin gelmesi üzerine bırakıp kaçmıştı.

«Ona yapmak istediği şeyin saçmalığını anlatmaya, Cynthia Cannon gibi bir aşifte İçin hayatını mahvetmesinin yersizliğini izah etmeye çalıştım. Fakat gayretim beyhudeydi. Delikanlı aklına koymuştu, kocamı öldürecekti.»

«Simdi vaziyeti anlamaya başladım,» dedim. «Elinin altında emir bekleyen bir yavru vardı. Sadece biraz kışkırtman yeterdi.»

«Hayır,» diye basını salladı. «Ben onu yapmak istediği şeyden caydırmaya çalıştım. Sonra durum değişti. Senin söylediğinin aksine Jack Finley ve kızkar- desi beni kışkırtmaya başladılar...»

«Aklımı karıştırıyorsun,» diye sözünü kestim. «Yeniden anlat.»

Madelon Butler, bir sigara yaktı, biten ilk sigarasını tablada ezdi. Müzik devam ediyordu. Bütün bunlar delice şeylerdi. Kadın iyice gevşemiş ve rahatlamış, kendisini müziğin tatlı nağmesine

kaptırmıştı. Bu dekor içinde bana işlemiş olduğu cinayeti anlatıyordu.

«Pekâlâ», dedi. «Sana daha evvel karışık olduğunu söylemiştim. İşin başmda herşey genç bir adamın delice kıskançlığından ibaretti. Fakat sonra her sey değişti. Bu değişikliği bilhassa Jack Finley ve kız- kardeşi, kendileri yarattılar.

«Onun anlattıkları beni düşündürmeye başlamıştı. Jack Finley kocamla sevgilisini takibederken, Cynthia Cannon'un İsmiini değiştirdiğini keşfetti. Buna hayret ediyor, bir mana veremiyordu. Bunun manasını anlayamayacak kadar karmakarışık bir ruh bunalımı içindeydi.»

«Tabii ben anladım. Kendi yönümden ufak bir

146

araştırma yaptım. İsmiini değiştirmesinden başka, dikkatimi çeken birtakım şeyler daha öğrendim. Kocam Sanport'da Cynthia ile bulştduğu vakit asla kadınım evine gitmiyordu. Aynı zamanda bir sürü elbise satın almış ve kadının oturduğu apartmana göndermişti.

«Kocamın hayat sigortasını iptal ettiğini ve mümkün olan herkesten borç para aldığını da öğrendim. O zaman neler tasarlamakta olduklarını farkettim.

«Jack Finley'in de değiştiğini farketmiştim. Kocamın, onun hayatını mahvettiğini ısrarlı bir şekilde, durmadan iddia ediyordu. Kocam benim ve Cynthia nm hayatını da berbat etmişti. Jack Finley'in tuhaf bir hali vardı. Cynthia'yı deli gibi kıskandığını söylüyor, fakat kıskançlığını kontrol edebiliyordu. Sanki bir şey bekliyordu.

«Bu durum iki ay kadar böyle devam etti. Ya-, vaş yavaş herşeyi anlamaya başlamıştım. Jack Finley, herşeyi kızkardeşi Charisse'e anlatmıştı. Kızkardeşinin kafası daha iyi çalışıyordu. Cynthia Cannon'un niçin ismini değiştirdiğini tahmin etti. Kocamdan da nefret ediyordu. Onun kocamla olan alâkasından sana bahsetmiştim galiba.

«Sonra bankada da çalışıyordu. Mühim olan tarafı da buydu.»

Bir an sustu bana baktı. «Şimdi anlıyorsun değil mi?» diye sordu.

«Zannedersenem,» dedim. «Evet, anlıyorum.»

«Beni aldatmalarına ses çıkarmadım,» diye basını salladı. «Hayatımız berbat olmuştu. İntikam almaktan başka ne kalmıştı ortada? Jack, kocam hafta sonlarında kayboldukça hezeyan ediyor, daha fazla bek- lemiyeceğini bağıra bağıra söylüyor, fakat yine de bekliyordu.

«Mahut cumartesi günü kocam eve biraz gec geldi ve balık avına gideceğini söyledi. Balık avlarken giydiği eşyalarını paket etti ve yukarıya çıkarak banyo yaptı, çamaşırlarını değiştirdi. Onun haberi olmadan evden çıktım ve arabayı kontrol ettim.

«İşte parayı o gün buldum.

147

«Bir zarfın içindeydi. Zarfı da yatak çarşaflarının arasına saklamıştı. Bütün o aylar zarfında, şüphelendiğim andan itibaren kocamı kontrol ediyor, bir delil bulmaya çalışıyordum. Zarfı açmca paraları gördüm. Artık şüphem kalmamıştı. Tereddüt etmeme lüzum yoktu.

«Jack Finley birdenbire arkamdan meydana çıktı. İnsanı heyecanlandıran bir hâli vardı. Yüzü bembeyaz olmuştu. Gözleri bir delinin gözleri gibi parıdı- yordu. Kocamın, balık avma gideceğini söyleyip söylemediğini sordu. Evet diye cevap verdim. Bu şekilde devam edemiyeceğimizi, daha fazla işi uzatmıyacağımızı söyledi.

«Kocamın geldiğini duyduğum zaman, o hâlâ bana nutuk çekerek kışkırtıyordu. Jack'ın tabancasını cebinden aldım ve kocam merdivenin başında gözükür gözükmez ateş ettim.»

Bir an durdu ve bana doğru baktı. Halinde en ufak bir değişiklik yoktu.

«Pekâlâ», dedim. «Ondan sonra cesedi ve arabayı ortadan kaldırmak işini Jack Finley üstüne aldı, değil mi?»

«Evet,» diye başını salladı. «Farkedilecek kadar soğukkanlıydı. Sanki herşeyi daha evvelden plânlamış gibi hareket ediyordu. Yapacağı iş de hakikaten zor bir şey değildi. Aşçı evde yoktu, onu cumartesi günü olması sebebiyle izine göndermiştim. Karanlık oluncaya kadar bekledik.»

«Paranın arabada olmadığını anladıkları zaman ne yaptılar?»

«Pazar akşamı ikisi beraber geldiler. Tabii ben hiç bir şevden haberim yokmuş gibi hareket ettim. Her halde hatırlarsın, pazartesi sabahına kadar banka hiç bir açıklama yapmamıştı. Tabii daha evvel paradan hiç bahsetmemişlerdi. Ben de kocamın yanında bu kadar çok para olamıyacağım söyledim.

«Beni bir sürü yoldan tehdit ettiler. Fakat ne yapabilirlerdi? Savet beni öldürecek olsalar parayı hiç bulamıyacaklardı. Sonra beni polise ihbar edemiyorlar-

1<38

dı. Zira benim kadar onlar da suçluydular. İşin içinden çıkamıyorlardı.

«Para, polis evi aramaktan ve beni takibet- mekten vazgeçinceye kadar, çiçek seddinin bir köşesinde gömülü kaldı. Sonra alıp Sanport'a getirdim ve üçe taksim ederek kiralamış olduğum kasalara koydum.»

«O halde arabayı götürüp Diana James'in evinin önüne bırakan Finley. Halbuki Diana James arabayı senin bıraktığını gördüğünü söylemişti.»

«Cynthia akıllı bir kadın değildi herhalde,» diye tebessüm etti. «Benim tecrübesiz bir kız gibi hareket etmiyeceğimi bilmesi lâzımdı.»

Bir an olduğum yerde düşünceye daldım. Kadının onları saf harici edis' şekli fevkalâdeydi. Beni at- latamayacaktı ama.

Kendi kendime güldüm. Bu işten kazançlı çıkan tek şahıs bendim. Birbirlerini öldürdüler, atlattılar, neticede para her birinde kırk bin dolar olmak üzere üç kasanın içine girdi. O kasanın anahtarı da benim cebimdeydi şimdi.

«Yavrum,» dedim. «Akıllı b'r kadınsın. Ancak paranın bekçiliğini yapacak kadar akıllısın, daha fazla değil.»

Evden çıktım ve sokağın köşesine kadar gittim. Sabah gazeteleri çıkmıştı. Bir tane aldım, açtım.

Büyük puntolarla «Mrs. Butler öldii, yanındaki şahıs araniyor.» diye yazıyordu.

ONYEDİ

Sokağın köşesinde, sokak lâmbasının ışığı altında gazete elimde olduğu halde kalakaldım. Artık bu kadarı da fazlaydı. İnsan bir defada bunun ancak yüzde birine tahammül edebilirdi. Birisi birşeyler söylüyordu. Gazeteyi katladım ve koltuğumun araştırma Bakıştırdım. Memlekette bu gazeteden beşyüz bin tane basılmış ve satılmıştı. Fakat bu gazeteyi herkesin gözünden saklayacak olursam hep

149

sini sakiayabilecekmişim gibi geliyordu bana. Kadının yanındaki şahıs aranıyordu. Yürümeye başladım. Fakat kaçamazdım. Hiç bir yere kaçamazdım. Yavaş yavaş yürümeli, kimsenin dikkatini

çekmemeliydim. «Hey paranızın üstünü alın. Paranızın üstünü istemiyor musunuz efendim?» Bu şekilde arkamdan bağırان gazeteci çocuktu. Gazeteci çocuk dediğim kimse yetmiş yaşında bir adamdı. Nedense gazete satan herkese gazeteci çocuk demek adet olmuştu. Yaşına bakan yoktu.

«Teşekkür ederim,» diyerek bozuk paraları cebime soktum. Orada daha fazla duramıyacaktım, yürüdüm.

Mümkün olduğu kadar çabuk bir şeye karar vermek mecburiyetindeydim. Burada durup gelecek felâketi bekleyemezdim. Gazete satan adamın arkamdan bakarak, deli veya sarhoş, diye düşündüğünü biliyordum.

Elimde bu gazete olduğu halde eve dönemezdim. Şayet o bu gazeteyi okuyacak olursa halim ha- rabtı.

Onun güldüğünü duyar gibi oluyordum. Onu 120.000 dolar karşılığında polisten saklıyordum. Halbuki polis artık onu aramıyordu, çünkü o ölmüştü. Şimdi polis beni arıyordu.

Birşeyler yapmalıydim. Gazeteyi bir yere atsa mıydım? Fakat adam bana bakarken ve beni deli zannederken bunu yanmam doğru muydu? Arabayı narketmiş olduğum yeri hatırlamaya çalışıyordum. Halbuki otomobil tam karşımdaydı. Hemen içine atladım ve nereye gideceğimi düşünmeksizin trafiğe karıştım.

Köşeden sağa doğru döndüm ve sahile doğru arabayı sürdüm. Biraz sonra ısklandırlmış bir eczahâne vitrini gördüm. Önü boştu. Arabayı oraya parkedip, ışığının altında gazeteyi okuyabilirdim.

Gazeteyi önüme açmış olduğum halde, onu okuyamayacağımı biliyordum. Herşev, santrac oyununda olduğu gibi. daha evvelden düşünölerek hesaplanarak hareket edilmesi icabeden bir vaka halini almıştı. Oynamaya başlamadan önce iyice ölçüp biçmeliydim

150

Mamafih okumaya başladım.

Okuduklarım berbattan da daha berbattı.

Tahmin ettiğim herşeyde doğru düşünmüştüm. Fakat bu kadar fenasını tahmin edememiştım. Diana James'in cesedini bulmuşlardı. Polis memuru ayılmış i Evet, eve gelen Misis Butler'di,» demişti. «Işığı tam yüzüne tuttum ve onu tanıdım. Sonra yanındaki adam arkamdan başıma vurdu.»

Madelon Butler'le, Diana James birbirlerine benzemiyorlardı ama, her ikisi de aynı boyda, aynı vücut yapısında, aynı

yaşıydılar. Hatta her ikisi de esmerdi. Her halde dişlerini kontrol etmemiş olmalıydı. Şayet Madelon Butler'in dişçisini çağırırsalardı belki anlarıydı. Fakat bu kimin aklına gelecekti?

Kimsenin aklına gelmezdi.

Niçin dişçiyi çağıracaktı? Polis memuru kadını orada görmemiş miydi? Madelon Butler eve girmiş olmalıydı. Ondan daha evvel kimse gelmemişti. Polis bayıldıktan sonra tabanca sesi duyulmuştu. Diana James, polis bayıldıktan sonra evin arka tarafından gelmiş olmalıydı. Ondan kimsenin haberi yoktu, zira altı ay evvel Mount Temple'den ayrılmıştı.

Bütün bunları daha evvelden tahmin etmiştim. Fakat gazeteyi okuyunca sanki alnıma bir yumruk yemiş gibi oldum.

Okuduklarım tahminimden de fenaydı. Bunları söyleyen kasabanın benzin istasyonunda rastlamış olduğum polisti.

«Gördüğüm adamın aynı adam olduğundan eminim,» diyordu. «Tarife aynen uyuyordu. Arabası. Finley'in arabasıydı. Tabî o anda bunu bilmiyorduk.

«Mount Temple plâkası olduğu için bilhassa arabanın içine baktım, kimse vaktü.»

İşte böyleydi «..... adam yalnızdı,» demişti.

Çok esaslı bir iş başarmıştım. Madelon Butler çekip gitse, polis beni vakalar ve asardı.

Kadının yapacağı tek sev evden çıkıp gitmekti. Zira serbestti. Polis onu öldü biliyordu.

Avuçlarımın içi terlemişti. Sanki içim boşalmıştı. Okumak için kendimi zorladım. Beni tarif et

151

mişlerdi. Hem de çok iyi olarak. O sarışın kız en ufak br teferruatı bile ihmal etmemişti.

Gözlerim son paragrafa takıldı.

«Yüzü bana hiç de yabancı gelmiyordu. Daha evvel onu bir yerde gördüğümü veya resmini gördüğümü zannediyorum.» Bunları söyleyen Finley Charisse'- di.

Ellerim titreye titreye cebimden bir sigara çıkardım ve yaktım. Kızın beni ne zaman hatırlayabileceğin! bilmiyordum. Her an polis kapımı çalabilirdi. Bu. daha evvel okumadığım bir haberdı.

Kendi kendimi toparlamaya çalıştım. Belki el' an tehlike yoktu. Kız benim resmimi nerede gördüğünü hatırlamayabilirdi. Son defa olarak gazetede resmim beş sene evvel çıkmıştı. O

zamandanberi belki onbin futbolcunun resmi gazetelerde ver almıştı.

Durup bekleyebilirdim. Zaten beklemeliydim de. Herşeyi şu anda bırakıp gidemezdim. Para hemen hemen elimde sayılırdı. Onu şu anda kaybetmek beni deli ederdi. Sadece bir kaç gün daha sabretmek kâfiydi. Yapacağımız şey, bir kaç takım yeni elbise almak ve Madelon'un sacını bir hale yola koymaktı. Zaten polis artık onu aramıyordu. Acele edişimi ona münasip bir şekilde anlatır, bir hikâye uydururdum. Fakat son bir iki gün içinde çıkan gazeteleri ondan saklamslıydım. Vaziyeti öğrenmemeliydi. Birdenbire irkildim. Radyo ne olacaktı?

Her an radyodan herşeyi öğrenebilirdi. Bınnı niçin daha evvel düşünmemişim? Fakat insan herşeyi düşünemiyordu. Arabayı çalıştırdım ve parktan çıktım. Köseye gelince gazeteyi attım ve apartmanın giriş kapısına doğru arabayı sürdüm.

Belki de Madelon Butler herşeyi öğrenmişti bile. Ben dışardayken radyoda havadisleri verirken söy- le.niş olabilirlerdi. Bunu nasıl anlayacaktım? Madelon Butler bana söyler miydi acaba?

Evet, söyleyebileceğini zannediyordum. Paraların bulunduğu kasaların anahtarları ve mevcut bin dolar benim cebimdeydi. Beni bırakıp gitmeden evvel

152

bunları ele geçirmek isteyecekti. Sonra başka bir şey daha vardı.

Onun yaşamakta olduğunu bilen tek insan bendim. Belki de benim için birtakım iyi şeyler düşünüyordu. Onu tedirgin etmekte mana yoktu.

Evden varım blok kadar ilerde arabayı parke- decek bir yer buldum. Merdivenlere ayak basıncaya kadar çok sakın davrandım, merdivenleri koşarak çıktım. Madelon Butler oturma odasında değildi. Radyo kapa- lıydı. Arkamdan yavaşça kapıyı örttüm. Derin ve rahat b>r nefes aldım. Evin içini kaplayan sessizlik bana dünyanın en güzel sükûneti gibi geliyordu.

Çabucak etrafı araştırmaya onun nerede olduğunu anlamaya çalıştım. Yapacağım işi hemen yapmalıyım. Onun yatmasını beklemem mânasızdı. Fakat iş üzerinde üstüme gelip beni yakalamasını da istemiyordum. Nihayet onun banyoda olduğunu, suların sesinden farkettim.

Holün kapısına doğru ilerleyip banyoya baktım. Banyonun kapısı bir iki santim kadar aralıktı. İçeriden Madelon Butler'in kendi kendine bir şarkı mırıldandığı duyuluyordu.

«Giyiniyor musun?» diye bağırarak sordum.

«Evet,» diye cevap verdi. «Niçin soruyorsun?» Banyonun kapısı daha çok açıldı ve Madelon Butler gözüksü. Saçlarını bir havluyla sarmış, baskının üstüne toplamıştı. Şimdi saçlarının tamamen kızıl renkte olduğunu daha iyi görebiliyordum.

«Son haberleri duyup duymadığını merak ediyordum», dedim.

Yüzünden hiç bir sevinç anlamak mümkün değildi. Baş'ını menfi şekilde salladı. «Haberlerde neler vardı?» diye sordu.

«Polis memuru tamamen kendine gelmiş,» diye elimdeki kibritle ağzıma iştirmiş olduğum sigarayı yaktım. «Diana James'in cesedini de bulmuşlar.»

«Öyle mi? Tabii zaten er veya geç bulacaklardı.»

«Evet,» dedim. «Fakat çok hoş bir şey olmuş. İlk önce ölenin sen olduğunu zannetmişler.»

153

«Sahi mi?» diye gözlerini hayretle açtı. "Fakat birbirimize benzeyen tarafımız yoktu, O..." birdenbire durdu ve bir an düşündü. «Ne demek istediğini anladım Tabii iyice yanmış.»

Onu takdir etmek lâzımdı. Şayet numara yapıyorsa, rolünü fevkalâde oynuyordu.

«Evet yanmış,» dedim. «Polis memuru seni tanımış. Etraftan tabanca sesini duyanlar da olmuş. Cesedi buldukları zaman hemen sana ait olduğunu düşünmüşler. Sonra kol saatinin arkasına kazınmış olan isimden cesedin ona ait olduğu anlaşılmış.»

«Yaa,» diye cevap verdi. Madelon Butler'in bu şekilde cevap vermesi her İki mânâyâ da gelirdi. Ya anlatmış olduğum şeylere inanmıştı. Veyahut da daha evvel radyoyu dinlemişti, şimdi için için gülerken benimle alay ediyordu. İşin korkunç olan tarafı da buydu. Hiç bir zaman emin olamıyacaktım. Ekmek bıçağını gırtlığıma dayadığı zaman herşeyi öğrenmem mümkün olabilecekti belki de.

«Gazeteyi atma,» dedi. «Çıkınca okuyacağım.»

«Oh, affedersin,» diye özür diledim. «Gazeteyi okumuş olduğum gazinonun masasının üstünde unuttum. Fakat sana söylediklerimden başka bir şey yoktu.»

Omuzunu silkerek tekrar banyoya girdi.

En azından bir kac dakika içeride kalacaktı. Bu benim için iyi bir fırsattı. Mutfağa gittim ve çekmecedeki et bıçağını aldım. Evde bundan başka iki büyük ve bir de küçük sebze bıçağı ve bir de buz kıracağı vardı. Fakat onların nerede durduklarının şimdiye kadar farkına varmamıştım. Sonra makas aklıma geldi. Hepsini elime geçirmeliydim. Bu kadm uyurken bana bir sey yapmak isteyebilirdi.

Oturma odasına bir göz attım. Madelon Butler, el'an banyodaydı. Yavaşça içeriye girdim ve masanın üstünden radyoyu aldım. Fişden kordonunu çıkararak mutfağa götürdüm. Hemen arkasındaki iki vidayı sökerek arka kapağı çıkardım. İçeriye, lâmbalara cereyan veren teli kopardım. Tekrar arka kapağı yerine koyup vidaları sıktım. Tecrübe ettim, radyodan ses çık

154

miyordu kısa devre yapmıştım. Hemen götürüp masanın üstündeki eski verine koydum. Mutfağa dönidüm.

On dakika sonraydı ki, Madelon Butler banyodan çıktı. Saçlarını bir havlunun içine sokmuş, havluyu da başına sarmıştı. Mutfağın önünde durdu ve bana baktı.

«Saçlarım kuruyunca pek o kadar berbat durmuyor,» dedi. «Rengi de çok güzel oldu. Farketmedin mi?»

«Evet, farkettim.» diye cevap verdim.

Herşeyin değişmiş olması tuhafıma gidiyordu. İçimden tamamen başka bir insan olsaydım keşki veyahut da Madelon Butler ölmüş olsaydı diye geçiriyordum.

Onun neler düşündüğünü anlamama imkân yoktu. Belki de hiç bir şeyden haberi yoktu, masumdu. Belki de bana numara yapıyordu. Fakat ne olursa olsun bu kadm tehlikeli bir mahlûktu. Onun neler yaptığını kendi gözlerimle görmüştüm.

«Herkes senin gibi düşünür,» dedim.

Oturdu ve radyonun düğmesini çevirdi. «Bakalım ne havadis var?» diye arkasına yaslandı.

Radyo ısınınca dumanlar çıkmaya başladı.

«Hey,» diye bağırdım. «Düğmeyi kapat. Evi yakacaksın.»

Hemen düğmeyi kapatıp hayretle bana baktı.

«Çok tuhaf değil mi?» dedi. «Biraz evvel hiç bir şeyi yoktu.»

«İçinden kısa devre yapmış olmalı. Sabahleyin tamirciye götürür yaptırırım.»

«Uzun sürer mi acaba?»

«Zannetmem,» diye cevap verdim, «tki üç gün içinde getiririm.»

«Bu kadar uzun mu sürer? Bu tamir edilirken muvakkaten bir radyo bulsan veya satın alsan daha iyi olur.»

«Niçin?» diye sordum. «Radyodaki opera eserlerini kaçıracağından mı korkuyorsun?»

«Hayır, radyosuz kendimi çok yalnız hissediy-

155

vorum. Bütünü dünyayla alâkam kesilmiş oluyor. Neler geçtiğini bilmek isterim.» diye güldü.

«Neler olup bittiğini ben sana söylerim. Sonra gazeteleri de okursun.»

Gazeteleri okuyabilmek için deli olduğunu anlıyordum.

Onun neler bildiğini tekrar tahmin etmeye çalıştım. Fakat şu anda hiç bir şey söylenemezdi. Bu güzel yüzlü, kendinden emin kadından nefret etmeye başlamıştım. Ne tarafıyla düşünsem benimle alay ettiğini zannediyordum. Fakat bir şey belli etmiyordu. Hem de hiç bir şey. İçinden gülüyor, beni öldürebileceği zamanı bekliyor olmalıydı.

Şayet biliyorsa, yapacağı şey ben uyuyuncaya kadar beklemek ve uykudayken beni öldürmektir. Çok güzel cinayet işlediği malûmumdu. Paraların bulunduğu kasaların anahtarları cebimdeydi, onun yaşadığını bilen tek insan da bendim. Beni öldürdükten sonra anahtarları alır, gidip bankadan paraları toplar, tayyareye atladığı gibi istediği yere gidebilirdi.

Bu şekilde düşünmek beni deli edecekti.

Polis onu öldürdüğüm için beni arıyordu. Halbuki o beni öldürecek, 120.000 doları alıp gidecek ve kimse de onu aramıyacaktı.

Zira polis onu öldü sanıyordu.

Susie Mumble isimdeki kadını da aramazlardı. Zira bu kadın bu odada doğmuştu. Kimsenin onun mevcudiyetinden bile haberi yoktu.

Böyle düşünmek delilikti. Fakat maalesef hakikat buydu.

Bütün bu olucakları biliyor muydu acaba?

Belki de herşeyi daha evvelden hesaplamıştı. Diana James elektrik lâmbasını elinden düşürdüğü zaman ve biz onun vüzünü

lâmbayı yerden alırken gördüğümüz an bütün bunları düşünmüş olabilir miydi? Madelon Butler, polisin kendisini tanıdığını büüyordu. Evi yakacak olursa Diana James de yanacak ve onu, kendisi zannedeceklerdi.

Acaba hakikaten bilerek mi yapmıştı bunları? Söylediğim gibi, Diana James arkasında ismi bulunan

156

bir kol saati takabilirdi. Bunun böyle olmayacağı nasıl garanti edebilirdi? Mamafih nasıl bir zekâyla karşılaşmış olduğumu şimdi daha iyi anlıyordum. Bütün bu ufak hesapları yapan bir kafa, gazeteyi getirmemiş olmamı, radyonun birdenbire arızalanmasını herhalde farkedecekti.

Sonra, öğleden sonraki radyo havadislerinden herşeyi öğrenmiş olması da mümkündü. Şayet öğren- diyse, şimdi için için gülüyordu.

Tekrar dönüp dolaşıp aynı yere geliyordum. Şayet biliyorsa, gidip uyumama imkân yoktu. Şayet bilmiyorsa, öğrenmesine mani olmalıydım. Yani kadm evde oturmalı, iki üç gün veya belki de daha uzun zaman gazete okumamalıydı.

Parayı almayı beklerken kaçamazdık. Ne kadar bekleyecektim, bunu da bilmiyordum.

Finley Charisse her an benim resmimi nerede gördüğünü hatırlayabilirdi.

Sırtımdan aşağıya doğru bışaylerin aktığını hissediyordum. Buna tahammül edemiyecektim. Burada saatleri saya saya, polislerin gelip kapımı vurmasını bekleyecek durumda değildim. Telefon rehberinde ismim vardı. Yapacakları şev çok basitti. Rehberden adresimi öğrenip doğru evime gelmek.

Şimdi muhakkak ki Charisse Finley'i sıkıştırıyor, beni nerede gördüğünü hatırlatmak istiyor olmalıydılar. Onu nerede gördün? Resmini mi gördün? Düşün. Hatırlamaya çalış. Belki de gazetede görmüşsün- dür. Ne kadar zaman evvel gördün? Tahmine çalış. Belki de bir boksördü? Belki bir futbolcu?

Burada bekleyemezdim artık. Sabah olur olmaz onu alıp bankaya gitmeliydim. Gözüme siyah güneş gözlüğü takar ve arabada otururdum. Onun bankaya girip çıkmasını kontrol edebilecek kadar yakına par- kederdim arabayı. Parayı bankalardan toplayıncaya kadar gazete okumasına mâni olurudum. Parayı aldıktan sonra okumasının bir kıymeti yoktu.

Olduğum yerde daha fazla oturamadım. Sanki içimde infilâk edecek bir şeyler vardı. Mutfağa g'dip iki bardak içki hazırladım. Plânın değiştiğini ona söy

157

lemeliydim. Fakat herşeyi mantikî olarak izah etmeliydim. Korktuğum şeyi anlamamahydı.

İçkileri içeriye getirdim ve bir tanesini ona verdim.

Nasıl başlayacağımı düşünürken, Madelon Butler kaşlarını çatarak, «Bankaya paraları hangi isimler altında kovmuş olduğumu sorduğunu hatırlıyor musun?» dedi.

Tam içkimi içecektim. Bu şekilde konuşması birdenbire beni durdurmuştu. «Evet», diye cevap verdim. «Niçin soruyorsun?»

Bir an tereddüt etti. «Şey ben . ben, yani emin olmadığım bir husus var. İsimleri bir kâğıda yazmıştım.»

«Emin olmadığın husus ne?» diye baktım.

«İsimler. Ben—»

«Bana bak,» diye üzerine yürüdüm. «İsimleri unuttuğunu filân iddia etmeye kalkma. Daha bugün öğleden sonra biliyordun.»

«Hayır, öyle değil,» diye basını salladı. «İsimleri çok iyi biliyorum. Fakat üç banka ve üç isim var. Ama şimdi hangi bankaya hangi ismi verdiğimden emin değilim.»

Bu kadın sanki kafamdan geçirdiklerimi anlamıştı. Elimdeki bardağı parmaklarımın arasında sıkarak ona bakakaldım.

ONSEKİZ

Bu kadın ne yapmak istiyordu?

Zaten bütün işleri çıkmaza sokan da buydu. Hiç bir sev bilmiyordum. Anlamama da imkân yoktu.

Belki de radyodan herşeyi öğrenmişti. Bu şekilde hareket ederek benim sinirlerimi bozmaya, kaçmamı temin etmeye çalışıyordu. Fakat niçin? Şayet kaçacak olursam anahtarları da beraberimde götürecektim. O da paraları alamıyacaktı. Bu olamazdı.

Belki de bu şekilde beni taciz edip yormak,

158

yatmamı temin ettikten sonra öldürmek için böyle numaralar yapıyordu. Fakat beni sinirlendirmeye uğraşırken, bir hayli zaman geçeceğini ve polis gelince onu da bulacağını bilmiyor muydu? Burada kalmak benim kadar onun için de tehlikeliydi.

Hatta daha da tehlikeliydi. Polis onu yakalıyacak olursa, benim cinayet işlememiş olduğum meydan çıkardı. Belki de herşeyi biliyor soğuk kanlı davranıyor, blöf yapıyordu. Bu şekilde beni bertaraf edeceğini düşünüyordu. Belki de beni korkutmaya çalışıyordu. Bu şekilde sokağa çıkamıyacak ve evde kapanıp kalacaktım. Polislere gözükmemek için ona anahtarları verip bankalardaki paraları alıp getirmesini isteyeceğimi de tahmin ediyor olmalıydı. Bu aptallığı yapacağımı umuyordu herhalde...

Veyahut da anlaşmamızı tatbik sahasına koymadan evvel beni biraz üzme istiyordu. Belki de beni belirsiz olarak rahatsız edip, anlaşmayı yeniden yapmaya, kendine birşeyler çıkarmaya uğraşıyordu.

Emin olduğum iki şey vardı sadece. Bankadaki kullandığı isimleri karıştırmış değildi. Ondaki zekâyla bu İmkânsızdı. İkincisi ise, beni endişelendirmesine müsaade etmemeliydim.

İçkimden bir yudum aldım. «Sana bir şey söyleyeyim,» dedim. «Bu iş senin kafanda tasarladığın bir oyuna benziyor. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Şayet işi dalavereye sokacak olursan seni kimse elimden kurtaramaz demiştim. Şimdi ne diyorsun bakalım?»

«Ne yaptığımı zannediyorsun?» diye sakın sakın sordu. «Hatırlamaya çalışıyorum. Bugün öğleden sonra bunları hatırlayabilmek için kafamı çatlatacak- tım az daha.»

«Bana cevap vermeden evvel daha ne kadar zaman kafanı çatlatacağın bakalım?»

«Nereden bileyim?»

Bir sigara yaktım. «Bunun gayet basit olan iki usulü vardır,» dedim. «Birincisi mavi metod diye bilinir. Bu metodda gırtlaklarını parmaklarımla arasına alırım, yüzünde renk kalmavıncaya kadar sıkırım. Nefes alacak hale gelince hepsini hatırlarsın. Bu beynin ça-

159

İşmasma yardım eder. ilmi bir usuldür. Taze oksijen beynin tam randımanla çalışmasını sağlar.

«İkinci usul ise daha basittir. Sabahleyin banka açılır açılmaz, telefon eder sorarsın. Bu da çok kolay bir yol.»

«Çok isabetli bir usul öyle değil mi? Sadece isimlerin listesini söyleyip, bu isimlerden birisiyle kasa kiralayıp kiralanmadığını sormak? Banka böyle durumlarda hiç bir şey açıklamaz.»

«Böyle sormayacaksın,» diye başımı salladım. «Nasıl soracağını benim kadar sen de biliyorsun. Fakat sana söyleyeyim de uzun uzun münakaşa etmiyelim. Third National Bank'a telefon eder isminin Misis Henry L. Carstairs olduğunu söylersin. Bankalarmda kiralamış olduğun kasanın kirasını ödeyip ödemediğini hatırlayamadığını, lütfen bakmalarını istersin. Ya gelecek Temmuz ayına kadar ödenmiş olduğunu veyahut da bu isim altında kiralık bir kasaya rastlamadıkları cevabını verirler. Her iki şekilde de, özür dileyebilirsin. İkinci ihtimal de, kocanın parayı başka bir bankaya transfer ettiğini unuttuğunu beyan edersin.

«Sonra Merchant's Trust Bank'ı açar aynı şeyi tekrar edersin.»

Soğukkanlılıkla başını salladı. «Tamam,» diye cevap verdi. «Şayet Misis Carstairs'in şansı varsa kasanın bankada olduğunu öğrenir. Sonra Third National Bankasına telefon eder Misis Hatch'in veya Misis Manning'in ismini verir ve aynı numarayı tekrar edelim. Artık son bankaya telefon etmesem de olur, onu nasıl olsa bilirim. Çok basit.

«Fakat ya şansım olmaz da Merchant Trust Bankasında Carstairs ismiyle kasayı bulamazsam? Ta- b'î Carstairs isminin ya Seaboard Bank and Trust bankasında veyahut da öbürsünde olduğunu anlayacağız. Aynı isimle diğer bankalara da telefon etmemiz ica- bedecek.

«Fakat bütün kasaları sahte isimler altında kiralamış olduğumu unutma. Elimde kimliğimi ispat edebileceğim bir hüviyet yok. Bir hayli de değiştim. Cinayet suçuyla resmim gazetelerin ön sayfasına basıldı.

100

Şayet onları şüphelendirecek olursak, bankada bana dikkat edeceklerdir. Bu vaziyet beni tehlikeye sokar.»

Kadının cevabı hazırды. Zaten her zaman verecek bir cevap bulabiliyordu. Artık çekinmesine lüzum kalmadığını söyleyemeyeceğimi de biliyordu.

"Doğru,» dedim. «Fakat bir de söyle düşün. Misis Carstairs'e ait kasayı bulmak ihtimalin üçte bir. Parayı alamıyacağımı, almak istemediğini söylemem daha doğru olmaz mı? Bu durumda artık senin hiç şansın kalmaz.»

«Yani beni korkutarak söylediklerini yaptıracaksın, öyle mi?»

Koltuktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. Oturduğu yerden bana bakıyordu. Gözlerimiz birleşti.

«Bu parayı alabilmek için çok uğraştım,» dedim. «Parayı hakettim. Mâni olmaya çalışayım deme. Oyun oynamıyorum ben.»

Eğildim ve boynunu parmaklarımın arasına aldım. Karşı gelmedi. Bunun faydasızlığını biliyordu. Soğuk soğuk bana bakmaya devam ediyordu.

Onu korkutarak yola getirmekte kararlıyım. Fakat bu arzum kontrolümden çıkmaya başlamıştı. Parmaklarımı biraz daha sıktım. Bu hilekâr. belki de beni aldatıp başından atmayı düşünüyordu. İki yüzlü, bencil düzenbazın teki değil miydi zaten? Oda başımın üstünde dönüyordu. Madelon Butler, kollarımı ısıyor, yüzümü tırnaklamaya çalışıyordu. Beni kendisi deli etmek istememiş miydi? Ondan nefret ediyor, öldürmek istiyordum. Kollarım titremeye başladı. Gırtlığından çıkan boğuk hırıltıları duyuyordum.

Birdenbire nereden geldiğini bilmediğim bir hissin tesiri altında kadının boynunu bıraktım. Az daha geç kalsaydım herşey bitecekti. Ellerimin titremesine mani olmaya ve kendimi kontrol etmeye çalışarak olduğum yerde doğruldum

Aman Allahım, neler olmuştu? Az daha deliri- yordum. Onu öldürmeme ramak kalmıştı. Polis beni yakaladığı takdirde, kurtuluşum Madelon Butler'in sağlığına bağlıydı. Onu öldürmüş olsaydım, hem paradan hem de bu imkândan mahrum kalacaktım. Fakat şu

F: 11 161

anda korktuğumu ona belli edemezdim. Geriye döndüm ve bir başka sigara yaktım. Arkama baktığım zaman Madelon Butler'! ayakta gördüm. Derin derin nefes almaya çalışıyordu.

Kendime gelmişim artık. «Şimdi birşeyler ha- vrladm mı?» diye sordum. Sakinleşip, kendi kendisini toparlaymcaya kadar bir şev söylemedi. Elbisesini düzeltti. «Bu senin anladığın ve konuştuğun tek lisan değil mi?» dedi nihayet.

«Her ikimizin de anlayabileceği bir dil,» diye cevap verdim. «Bir kere daha düşün şimdi, belki isimlerin sırasını hatırlarsın.»

«Zamanı gelince belki de hatırlarım. Fakat acelen ne? Daha önümüzde bir ay var, öyle değil mi?»

«Fikrimi değiştirdim. Seni arayan polisler bize çok yakın. Buralardan daha uzak bir yere gitmek istiyorum.»

«Yani daha resimlerim gazetelerin ön sahife- lerindeyken sokağa çıkmamı mı istiyorsun? Çok ihtiyatlı hareket etmiyor musun acaba?»

«Sana buradan uzaklaşmamız lâzım dedim.»

Kadın, soğuk kanlılığını el'an muhafaza ediyordu. «Fakat,» dedi. «Sana anlaşmamızı hatırlatabilir miyim? Tekrar sokağa çıkıncaya kadar beni bir ay burada saklayacaktın, öyle değil mi?»

«Dinle,» diye cevap verdim. Sesim farkında olmadan yüksek perdeden çıkıyordu.

«Sana söylüyorum...» Ona ne söyleyecektim? Polisin aradığı kimse ben değil miydim? Belki de kadın beni yavaş yavaş delirtmek istiyordu.

Birdenbire sarışın kızın söylemiş olduğu şeyler aklıma geldi. «Bu parayı asla alamıyacaksın. Nasıl bir mahlûkla işbirliği yaptığını bilmiyorsun. Parayı alamadan biriniz öbürünüzü öldürecek.»

Kendimi kaybedip onu öldürmeden evvel, kaçıp sokağa çıkmak, buradan uzaklaşmak arzusunu duydum.

Sokağa mı çıkmak? Memleketin bütün polisleri beni ararken, onlarda tarifim varken sokağa mı çıkacaktım?

162

Yoksa bu soğuk, anlaşılmaz bakışların önünde oturup benimle alay etmesine seyirci mi kalacaktım? Yoksa yine evde oturup, Charisse Finley'in kim olduğumu hatırlamasına dua ederek, polislerin gelip kapıma vurmasını mı bekliyecektim?

Veyahut da burada oturup kiralık kasalardaki para destelerini düşünerek yavaş yavaş deli mi olmalıydım?

Bu duruma ne kadar tahammül edebilirdim?

Bir müddet sonra Madelon Butler yatmaya gitti.

Bir cezve dolusu kahve yaptım ve kitap rafının üstündeki saate baka baka zamanı öldürmeye çalıştım. Saatin sesini duyduğumu zannediyordum. Hafif bir fısıltı çıkarıyordu. Sigara tablası ağzıma kadar izmaritle dolmuştu. Etrafa yayılmış olan sigara dumanından eşyaları mavi bir tülün arkasından görür gibi hissediyordum kendimi.

Sinirlerim isyan edinceye kadar oturdum. Sonra odada gezinmeye başladım. Üç dört defa uzaktan polis arabasının canavar düdüğünü duydum. Her seferinde nefesim boğazıma tıkanırdı. Fakat buraya gelirken canavar düdüğünü

çalmıvacaklarını düşünerek sakinle- dim. Böyle hallerde apartmanın ön ve arka çıkışlarını tutar evi asarlardı. İki tanesi dairenin kapısına gelir ve Kapıyı tıkırtırdı. Sessiz davranırlar, aradıklarının kaçmasına fırsat vermek istemezlerdi.

Şu anda duyduğum asansörün sesiydi. Çok korkunçtu. Çok hafif te olsa duyabiliyordum. Benim kapım asansörden iki kapı daha gerideydi. Şayet bizim katta dursa ve kapısı açılrsa muhakkak duyardım. Nefesimi keserek dinlemeye başladım. Asansörün sesini duyduğumu zannediyordum.

Evet duyuyordum. Asansör bizim katta durmuştu. İşte kapısı hafifçe açılıyordu. Ayak seslerini beklemeye başladım. Fakat avak seslerini duymama imkân yoktu. Bütün hol kalın bir halıyla kaplıydı. Asansörün kapısı açılmış ve etrafı bir sessizlik kaplamıştı. Bu sessizlik

163

büyüyor, büyüyor, âdeta hir feryat halini alıyordu içimde.

Hangi tarafa gitmişlerdi acaba?

Aklımdan benim kapıma kadar kaç adım olduğunu hesaplayarak bekledim.

On iki adım mıydı? Onbeş miydi? Nefes alamaz hale gelmiştim. Göğsüme bir şey tıkanmış beni zorluyordu. Sinirlerim gerilmiş hâlâ bekliyordum. Neredeyse kapıya vuracaklardı.

On onbir... oniki ... onyedi.... yirmi

Ya başka tarafa gitmişlerdi veyahut da üst kata çıkmışlardı.

Birdenbire rahatlamış derin bir nefes almıştım. Sigaram parmaklarımı yakıyordu. Gevşemiş âdeta lâçka olmuştum.

Sonra asansörün sesini dinlemeye başladım.

Sabah olmuştu.

Cuma sabahıydı. Pazartesiye kadar bugün bizim son şansımızdı. Yaz aylarında bankalar cumartesi günleri kapalı olurlardı.

Madelon Butler, yatak odasından çıkarak oturma odasına girdi. Üstünde yine bir blûz ve eteklik vardı. Sağlarındaki bigodileri çıkarmıştı. Tamamen kızıl rengini almıştı. Başının üstüne gelen yerleri parıldıyor- du. Sanki bir heykeltras saf bakır külçesini işleyerek bu başı yaratmıştı.

«Güzel oldu, değil mi?» diye güldü.

«Evet,» dedim. «Çok güzel. İsimlerden ne haber?»

■İTenim de bir hayli karardı, farkettiler mi?»

Ona doğru baktım, elimle gözlerimi kapayarak «Teninin Allah belâsını versin,» dedim.

Yine soğukkanlıydı. Kaşlarını hafifçe kaldırdı. «Yine aksiliğin üstünde, her zamanki gibisin. İyi uyumadın mı?» diye sordu.

«Çok iyi uyudum,» diye cevap verdim. «Sana sual sordum. İsimlerin sırasını hatırlayamadın mı hâlâ?»

164

«Beni sıkıştırmaya başlamadan evvel bir bardak kahve içmeme müsaade edemez miydin?»

Mutfağa gitti, bir bardak kahve koydu, içine bir hayli viski doldurdu. Tam karşısına oturdum.

«Bankalara telefon edecek misin?» diye sordum.

«Bu son çare. Daha evvel biraz kafa patlatacağım.»

«Ne kadar düşünürsen herşeyi o kadar daha fazla karıştıracaklarını bilmiyor musun?»

«Hayır,» diye basını salladı. «Dikkat etsene, •simleri kâğıda yazarken alfabetik sıraya göre yazdığımı hatırladım. Yani Carstairs, Hatch ve Manning. Şimdi hatırlamaya çalıştığım şey hangi bankaya daha evvel gitmiş olduğum. Hemen hemen listeyi görür gibiyim. Çok zor bir şev ama— evet tam olduğu gibi hatırladığımı zannediyorum.»

«Liste nerede?» diye sordum.

«Evdeydi,» diye omuzunu silkti. «Almayı unuttum.»

«Unuttun ha!»

"Hic kimse kusursuz değildir.» diye güldü. «Hattâ büyük Mister Scarborough da almış olduğu gazeteleri eve getirmeyi unutmadı mı?»

İşte yine başlamıştı. Beni iğneliyordu. Bu kadın herşeyi biliyordu. Evet artık emindim. Benimle alay ediyordu, üstüme gülüyordu.

«Düzenbazlık etme,» diye üstüne eğildim. «Sana daha fazla tahammül edemem. Parayı vermemek için beni atlatmaya mı çalışıyorsun?»

«Niye atlatmaya çalışayım?» diye gözlerini açtı. «Şayet bu badireden kendini kurtaracak olursan, beni de kurtaracağına inanıyorum.»

«Pekâlâ, pekâlâ,» diye onu susturdum. «Düzenbazlığı bırak.»

«Düzenbazlık yapmıyorum,» dedi. «Bir aya kadar herşeyi hatırlayacağımı garanti ederim.»

Boynunda meydana gelmiş olan kırmızılığa gözlerim takıldı, içimden bütün gücümle bu yüzü tokatlamak geliyordu.

165

«Parayı alamadan, biriniz öbürünüzü öldürecek.»

Cümle kulaklarımda çınliyordu.

Hırsla masadan kalktım.

«Dışarı çıkmışken,» dedi. «Radyoyu al tamir ettir.»

Radyoyu aldım ve yürüdüm.

Sanki kendimi rüyada olduğu gibi binlerce kişinin önünde çıplak yürüyor hissediyordum. Sokağa çıkar çıkmaz irküdim. Çıplaklığı geçin, sanki derim bile yoktu üstümdede.

Sakin sakın yürüyebilmek için kendi kendimi zorladım. Arabaya girdiğim zaman işin pek o kadar zor olmadığına kanaat getirdim. Herhangi bir kazaya sebebiyet vermemek için otomobil kâğıttan yapılmış gibi yavaş yavaş ve itinayla sürmeye başladım. Köşede bir adam gazete satıyordu. Yanında durdum ve korna çaldım. Parayı, yüzümü göstermemeğe gayret ederek uzattım ve bir gazete aldım. Şimdi burada okuyamazdım. Sahile doğru ilerledim. Şehir arkamda ufalmaya başlamıştı. Güneşli bir gündü. Körfez pırıl pırıl parlıyordu. Şimdi arabalar seyrekleşmiş>ti. Yoldan çıktım ve bir kum tümseğinin yanında durdum. Gazeteyi yavaş yavaş açtım. Sanki elimdeki şev patlamaya hazır bir bombaydı.

Gazeteye baktım.

Sarışın kız beni hâlâ hatırlayamamıştı. Resmim yoktu.

Zaten olamazdı diye düşündüm. Beni hapse sokmadan havadisi gazetelere vermezlerdi.

Gazetenin başında iri puntolarla «Esrarengiz katil aranıyor.» diye yazıyordu.

Yeni bir şev yoktu. Olanı bütün delilleriyle yeni baştan anlatıyorlardı. Finley Charisse'in söylemiş ol- olduğu şevleri yazmışlardı.

Mrs. Butler'le ben parayı almak için eve gelmiştik. Sonra ben Mrs. Butlert öldürmüş, parayı alıp evi yakmıştım.

Nasıl da tahminde bulunuyorlardı?

Etrafıma baktım. Görünürde hiç araba yoktu. Radyoyu alarak otomobilden çıktım. İlerdeki kumlu-

166

gun yanında gördüğüm çalılığa yaklaştım. Radyoyu çalıların arasına fırlattım.

Bir çocuk sesi «Hey, Mister,» diye bağırdı. «Radyonuzu niçin atıyorsunuz?»

On, on iki yaşlarında bir çocuk elindeki 22 kalibrelik av tüfeğiyle çalıların arasından çıkmıştı. Radyoya doğru yürüdü ve onu eline aldı. Aptal aptal onun yaptıklarını seyrediyordum. Bu çocuk nereden çıkmıştı? Sonra on yaşlarında bir çocuk daha meydana çıktı. Onun elinde de bir av tüfeği vardı.

Birincisi, «Hey, Eddie,» diye bağırdı. «Radyoya bak. Bu bey onu attı. Radyoyu alabilir miyiz efendim?»

Bir şeyler düşünmeye gayret ettim. Ağzım kurumuştu. Herşey çok gülünç ve saçmaydı.

Nihayet, «İşe yaramaz,» diye cevap verdim. «Çalışmıyor.»

Birbirlerine baktılar. «Niçin tamir ettirmiyorsunuz?»

«Size çalışmıyor dedim.» diye cevap verdim. Birdenbire hırsıyla bağırdığımı farkettim. Geriye döndüm ve arabaya doğru koşmaya başladım.

Şehire doğru yine ihtiyatla otomobili sürüyordum.

Bir an evvel eve varmak ve dört duvarın arasında kendimi bütün gözlerden saklamak arzusuyla ya- myordum.

Eve girdiğim zaman ise kapana kısılmış gibi bir hisse kapıldım. Polisler beni bulmak için doğru buraya geleceklerdi.

Sonra evde Madelon Butler vardı. Beni delirtmeye veya öldürmeye çalışan kadın.

ONDOKUZ

CUMA.....

Öğleden sonra sıcak bir havada, bir yandan asansörü dinliyor bir yandan da Madelon Butler'i seyrediyordum. Pijamasının kollarını yukarıya kadar sıvamış, yüzüne yanık yağı sürmüş, güneşin altına ha-

167

İmm üstüne uzanmıştı. Bir müddet sonra yüksek topuklu iskarpinleri ayağına geçirerek, Susie Mumble'in kıvrak yürüyüşünün talimini yapmaya başladı. Oturma odasının bir basından öbür başına saatlerce salla- na sallana gitti, geldi.

Sigrasmi yakmak için durunca, «Nasılım şimdi?» diye sordu.

«Tamam tamam, çabuk öğrendin.»

«Bu parlak fikir senindi,» dedi. «Susie Murab- le'i yaratmaktan memnunluk duyuyor musun? Yani büyük bir dahi

gibi? Veyahut da Pygmalion'un hissettiği gibi?» Sonra bir müddet düşündü. «Ama Pygmalion gibi olamaz, zannetmem,» d.ye devam etti. «Pygmalion, yarattığı Galatea'ya âşık olmuştu, öyle değil miydi?»

«Bilmiyorum. Halen o kitap kadar komik bir kitap ortaya çıkmadı.»

«Beni böyle söylediğim için azarlama lütfen. Evvelce girkindim zaten. Çok üzülüyorum.»

Böylece artık tatlı bahislerden mi söz edecektik? Acaba Madelon şimdi ne yapmayı düşünüyordu?

«Artık bu rolü içimde hissediyorum,» diye baktı. «Stanislavski, hissetmek yaşamak demektir, demiş. Şimdi artık Susie Mumble rolünü oynamıyorum. Ben Susie Muble'im.»

«Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ, tamam sen Susie Mumble'sin. Yalnız ortada sallanırken, şu isimlerin sırasını da hatırlamaya çalış.»

«Oh, o» diye güldü. «Zamanı gelince herşeyi hatırlayacağımdan eminim. Şayet bir iki hafta içinde hatırlayamazsam, o zaman senin söylediğin gibi bankalara telefon ederim.»

Bir iki hafta! İnsanın asabını nasıl bozacağını biliyor, tam zamanında hareket ediyordu.

Bir müddet daha yürüyüş talimleri yaptı. Fakat artık buna ihtiyacı yoktu. Bu yalnızlıkta insanı deli ederdi bu kadın.

Saatler bir cehennem âzabı içinde geçip gidiyordu.

Yine gece olmuştu.

168

Ağzımda tat namına bir şey kalmaymıca kadar kahve ve sigara içtim. Bütün ışıkları açarak soğuk duşun altına girdim. Uyumama mani olmaya çalışıyor, korku içinde asansörün sesini dinliyordum.

Bu şekilde ne kadar devam edebilirdim? Her an polisler gelebilirlerdi. Benim kim olduğumu ne zaman bulup çıkaracaklarını kestirmeme imkân yoktu. Uyumadan ne kadar, zaman tahammül edebilirdim? Şayet uykuya dalacak olursam kadm beni öldürecekti. Banyonun kapısını kilitleyip, yerde yatabilirdim. Fakat o takdirde Madelon Butler korktuğumu anlardı.

Niçin herşeyden vazgeçmiyordum? Niçin telefonu açıp, polisi çağırıp onu teslim etmiyordum?

Kaçabilirdim de. Sonra polis onu yakalayınca artık beni aramazdı belki de. Sonra tekrar para aklıma geldi. Hayır paradan vazgeçemezdim. Bu kadın bôni aî- latamazdı. Burada kalmalı ve onunla sinir harbi yaparak, cehennemın öbür başına yetişmeliydim. Beni bu paradan veyahut da hiç olmazsa yarısından mahrum edecek kadın daha anasından doğmamıştı. Para benim- di. Onu alacaktım. Parayı almalıydim. Birdenbire bütün, bunları yüksek sesle söylemekte olduğumu farkettim. İyi ki yanımda Madelon Butler yoktu.

Flyarak yerimden kalktım. En ufak bir ses beni sıçratıyordu. Kalbim göğsümden çıkacakmışçası- na çarpıyordu. Terden sırsıklam olmuşum.

CUMARTESİ.....

Dışarıya çıktım ve arabaya atladım. Otomobilden inmeden bir gazete aldım.

Tayyare meydanındaki parkta Finley'in arabasını bulmuşlardı.

«Esrarengiz katil burada aranıyor.»

Charisse Finley. el'an ismimi bulup çıkaramamıştı. Polisin elinde sadece tarifim vardı.

Fakat bana yaklaşıyorlardı. Etrafımdaki daire gittikçe ufalıyordu. Beni sıkıştırmaya başlamışlardı.

Yakalanacağımı düşündüm.

Hayır, Madelon'u öldürebilirdim. Hâlâ kadın elimdeydi.

170

Benim korktuğum kadar onun da korktuğunu biliyordum. Polis beni yakalayacak olursa onu da yakalayacaktı. Kadın buna müdrikti. O kızıl saçlı basın içinde neler olduğunu sadece Allah biliyordu. İnsan olarak hiçbir mahlûk benim çekmekte olduğum işkenceye tahammül edemezdi. Bütün yapacağım şey onu dışarıya çıkarıncaya kadar sabretmek, beni öldürmesine fırsat vermemekti. Aynı zamanda sinirlenip onu da öldürmemeliydim. Kafamdan bunu atmalı, isimlerin hangi sırayla gittiğini hatırlaması için sıkıştırmalıy- dım. Ondan sonra gidip parayı almalıydı arık.

Onun yaptığı en ufak sese kulak veriyordum. Şu anda hiç bir sev duyulmuyordu. Yüzü ve kolları güneşin altında, halının üstüne uzanmış bir şarkı mırıldanıyordu. Bütün yaptığı iş, Susie Mumble gibi hareket etmek ve konuşmaktı. Sanki açılış gecesine hazırlanmakta olan bir artist derdiniz. Çok tatil bir hali vardı.

Hiçbir şeyden çekinmediği, endişelenmediği her halinden belli oluyordu.

Kiralamış olduğu kasaların kira ücretlerinin bir seneliğinin peşin olarak ödenmiş olduğunu söylemişti.

Madelon Butler, yatmaya gittikten sonra ben de uyumuşum. Ne zaman ve ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Son hatırladığım şev, dimdik oturduğum yerde, asansörün sesini duyduğumdu. Bir aralık daha iyi işitebilmek için holde yere uzandım ve kulağımı döşemeye dayadım. Ondan sonrasını bilmiyordum. Başımı kaldırdım ve etrafıma bakındım, onu göremedim.

Sonra görebildim. Yatak odasından, banyoya doğru sessizce geçiyordu. Evvelce giymiş olduğu mavi naylon gecelik yine üstündeydi. Altına hiç bir şey giymemişti. Yalınayak yürüyordu, bir elinde makas vardı. Ona bakmakta olduğumu gördü.

«Oh, affedersin, seni uyandırdım,» diye tebessüm etti.

Hiç bir şey söyleyemiyor ve olduğum yerden ona bakıyordum.

Elindeki makasa dikilmiş olan gözlerimi far- ketti. Elinin bir tanesini kızıl lüleler halindeki saçları-

170

na götürdü, düzeltti. Lâmbanın ışığının altında lüleler pırıl pırıl parlıyorlardı. «Saçlarımı biraz düzeltiyordum,» dedi. «Mutfakta uyuyorsun zannetmiştim. Bir bardak içki alacaktım da.»

Ayağa kalktım. Hâlâ ona cevap veremiyor, gözlerimi de makasın keskin ve uzun ağızlarından a.yı- ramıyordum.

Odaya girdi, sırtını sandalyeye dayayarak, yere tam karşıma oturdu. «Etrafta dolaşarak seni uyandırdım, niçin birer sigara yakıp konuşmuyoruz, sanki?» diye güldü.

Korkuyla onu seyrediyordum. Çok sakindi, sinarasını yaktıktan sonra ayaklarını altına alarak tekrar sandalyeye yaslandı. Sanki sabahlığının altına hiç bir şey giymediğinn farkında değilmiş gibi davranıyordu.

«Burası çok güzel, değil mi?» diye sordu. Çok uysal bir hali vardı.

Ona çatmayı düşündüm. Terslese miydim acaba? Bütün benliğimi, onu tutup hırpalamak hissi sarıyordu. Dışlerimi gıcırdatmamak için çenemi sıktım. Sanki soğuktan donuyumuşum gibi bütün vücudum titriyordu.

Makası açmış, bir çocuğun yeni ovuncağıyla oynadığı gibi, elinde evirip çeviriyor, keskin ağızları parıl parıl parlıyordu. Hafifçe tebessüm ederek bir makasa bir bana bakıyordu.

«Bu ev çok sakın. İnsanın hiç dışarı çıkmayacağı geliyor. The Lotos - Eaters isimli şiiri hatırlıyor musun?»

Elektriğin ışığı makasın keskin ağızlarında parıltılar meydana getiriyordu.

Burada şelâlelerin sesinden daha hoş bir müzik
Açılmış güllerin çimenler üzerine serilmiş yaprakları,

Veyahut damlalar halindeki şebnemler,
Granitlerin gölgelerinden meydana gelmiş duvarlar arasındaki
geçidin ötesinde parıltılar.

Vardı.

171

Bir an tereddüt etti. «Nasıl devam ediyordu?» diye sordu.
«Uyumak gibi bir şeydi. Ha evet.»

Basını arkaya yasladı sanki rüyada imiş gibi gözlerini kısıtı.
Sigarasından bir nefes çekti. Dumanları havaya doğru halkalar halinde savurdu.

Müzik, bütün yalanların üstüne yayılıyordu, Yorgun gözkapaklarının altında yorgun gözler, Müzik, ines'ut semadan tatlı uykular getiriyordu

«Çok güzel, değil mi?» diye güldü.

Tekrar uykuya dalmak üzere olduğumu farkettim. Silkinerek kendime geldim.

Elinde bir berber makası bulunan, bu altmış kiloluk kadından korkmuyordum. Beni korkutan onun kadın oluşuydu. Kadın olduğu için icabettiği şekilde davranamıyor, elimi bile süremiyordum.

İçimi, bir boşluk, beni delirten bir karanlık kaplamaya başlamıştı. Bu boşluğun tesiriyle doğrulup evden kaçmak veyahut da uzanıp makası elinden almak, gırtlığım sıkıp, öldürüp öldüremlyeceğimi anlamak arzusuyla vanıyordum.

Olduğum yerde mütereddit duruyordum. Çok az uyumuştum.

Madelon Butler ayağa kalktı. «Seni daha fazla rahatsız etmiveyim.» dedi. «Galiba uykun var. Zannedersen ben de uvuvacağım.»

Her zaman isi nasıl idare edeceğini çok iyi biliyordu.

PAZAR.....

Pazar günü daha çok korkmaya başlamıştım.

Artık gecen şevler gün değildi. Benim için günün başlayış ve bitiş noktaları vardı sadece. Zaman b*r boşluk içinde akıp gidiyordu. Fital ateş almıştı, infilâkın olacağı zamanı bekliyordum.

Gece yarısı olunca, daha fazla uykusuzluğa tahammül edemeyeceğimi anladım. Evden çıktım, arabaya binip şehirden uzaklaştım, sahile gittim. Kâfi derecede uzaklaşmış olduğumdan emin olunca, arabayı durdurdum ve farları kapattım.

112

Arabadan çıktım. Etraf karanlıktı. Denizden serin bir meltem esiyordu. Ancak beş adım atabilmişim ki bir kum yığınının üstüne boylu boyunca düştüm. Bayılmadan evvel hatırladığım şey, kaim para desteleriyle dolu büyük bir çuvalı sırtlamış vaziyette, kızıl saçlı kızların alaylı bakışları önünde koştuğumdu.

Ormanda yaşayan vahşî hayvanlar gibi sığırayarak uyandım. Karanlığın içinde, bana yakın b'r verde bir otomobil durmuştu. Birisi bir ışık yaktı. Elektrik fenerinin hüzmesi başımın üzerinden geçti ve arabamın açık kapısının üstünde durdu. Nefes dahi almıyordum. Işık arabanın içinde gezindi. Hiç k'fmsenin olmadığı anlaşılmıştı. Yine başımın üzerinden geçti. Sonra birdenbire söndü. Arabanın kapısının açılın tekrar kapandığını duydum. Hiç hareket etmeden bekledim. Kaçmamın imkânı yoktu. Fakat karanlıkta beni görmeye- billrdi.

Elektrik lâmbasının kuvvetli ışığı bir buçuk metre kadar solumdan geçti. Adam bana doğru yürüyordu. Şimdi tam tepemdeydi. Işık arabama doğru gitti, sonra geriye döndü. Birdenbire tam gözlerimde parladı. Kamaşmış gözlerimle ona doğru bakıyordum.

Bir ses, «Burada ne yapıyorsun?» diye gürledi. «Yaralı mısın? Yoksa sarhoş musun?»

Şimdi üzeritae doğru eğilmişti. Nefesini yüzümde duyuyordum. Biraz doğrularak, ışığa doğru atıldım.

«Hey!» diye bağırdı. Tabancasını çekmeye fırsat bulamamıştı. Üniformasının yakasını yakalamış, kendime doğru çekerken yumruğumu da suratına doğru sallamıştım. Şimdi her ikimiz de kumların üstündeydik. Arkaya doğru yuvarlandı. Ben de küfrederek üstüne düştüm. Nefesim kesiliyordu. Yüzünün bulunduğu yeri hesaplayarak bir yumruk attım. Geri çekilerek kurtuldu. Bu sefer her iki yakasından yakalayarak bir yumruk daha attım.

Yerden elektrik fenerini aldım. Elim titrediği için tekrar yere düşürdüm. Kumların üstünde elime geçirdiğim feneri polis olduğunu anladığım adamın yü-

1-73

ziine tuttum, bayılmıştı. Koşarak polls arabasına gittim, arabanın kontak anahtarını alıp, bütün gücümle karanlığa doğru fırlattım. Lâmbayı kendi arabama çevirdim.

Onun yanından uzaklaşmalıyım. Fakat artık zamanım çok kıymetliydi. Benim burada olduğumu an- lıyacaktı.

Otomobili sahil boyunca sürerken yavaş yavaş kendime geliyor, daha soğukkanlı düşünebiliyordum.

Kafamda bir fikir şekilleniyordu. Hâlâ kazanabilirdim. Bütün parayı elime geçirebilirdim. Madelon Butler'i atlatabilirdim.

Onu atlatabilmek için, kazandığını, herşeye razı olduğumu ima edecektim. Oturduğum apartmandan bir blok uzakta arabayı parkettiğim zaman, saat sabahın beşiydi. Güneşin ışıkları ufku kızılaştırmıştı. Kimse içeriye girerken beni görmedi. Merdivenlerden koşarak çıktım. Bu son gündü. Sadece bir kaç saatimiz vardı. Birkaç saat içinde gitmiş olmalıydık.

Hayır, sadece ben gitmiş olacaktım, diye düşündüm.

Madelon Butler yatak odasındaıydı. Kahveyi ocağa koyduktan sonra banyoya gittim. İlk önce mümkün olduğu kadar sıcak suyla duş yaptım. Sonra soğuk suyu açarak kendime gelmeye çalıştım.

Sonra mutfağa gittim. Kahve neredeyse hazırıdı. Viski şişesinden iki yudum aldım. Sonra bir fincan kahve doldurarak sigaramı yaktım. Beş günden beri çektiğim azap, korku ve içtiğim sigara, kafamı yerine getirmişti artık.

Beklemeye başladım. Onu şimdiden kaldırmama lüzum yoktu. Bankalar saat ondan evvel açılmazdı.

Saat yediyi bir kaç dakika geçmişti ki, Madelon Butler'in banyoya girdiğini farkettilim. Çok geçmeden banyodan çıkıp geldi. Üstünde yine bir buluz ve eteklik vardı. Evden almış olduğu valize bir kaç tane elbise koyamamış olması biraz tuhafıma gitmişti.

Tatlı bir edayla, «Günaydın,» dedi. «İyi uyudun mu?»

174

Üzerine doğru yürüdüm. «İsimlerin sırasını hatırladın mı?» diye sordum.

Beni kızdırmak ister gibi, hafifçe tebessüm ederek baktı. «Daha tam manasıyla emin değilim,» diye cevap verdi.

Omuzlarını yakaladım, «Hatırladın mı?» diye sarstım.

«Niçin acele ediyorsun sevgilim? Daha önümüz- müzde bir ay var.»

Ona hiç bir şey söylemeden mutfağa gittim, iki fincan kahve doldurarak getirdim. Karşılıklı oturduk.

Bir sigara yaktım. «Pekâlâ sen kazandın,» dedim. «Ne istiyorsun?»

«Neyi kastediyorsun?» diye kaşlarını kaldırdı.

«Neyi kastettiğimi biliyorsun,» diye cevap verdim. « Bana büyük âzap çektirdin. Daha fazla tahammül elemiyeceğim. Herşeyi açıkça konuşalım. Polisler benim üstüme geliyorlar,» diye elimdeki kibritle sigaramı yaktım. Başımı kaldırarak tekrar ona baktım. «Şimdi seni değil, beni arıyorlar. Biliyorsun bunu değil mi?»

«Şüphelenmiştim,» diye başını salladı.

«Pekâlâ. Sen oturup bekleyebilirsin ama, ben bekliyemem. Bu duruma dört gündür göğüs geriyorum. Fakat daha fazla tahammül edemiyeceğim. Polislerden bir tanesi iki saat evvel beni sahilde yakaladı. Ben de onu bayılttım ve kaçtım. Buradan çıkmamız lâzım.»

Çok sâkin bir hali vardı. «Evet,» dedi. «Seni sıkıştırdığım için özür dlerim. Fakat bana söyleyeceğin başka bir şey yok mu?»

«Tamam,» diye hırsıyla bağırdım. «Ne kadar istiyorsun? Yarısını mı? Daha fazla istemeye kalkma. Biliyorsun ki anahtarlar bende. Şayet yarısını alamaz- sam, kimse de bir kuruş alamaz.»

Sandalyesine biraz daha yaslandı. «Bu şekilde bir teklif benim için yapılacak en büyük iltifat,» diye tebessüm etti. «Fakat paradan daha başka bir şey, ufak bir şey daha olduğunu zannetmiyor musun? Unuttun mu? Sana bunu daha evvel söylemiştim.»

«Ne?»

175

«Aptal yerine konmaktan nefret ederim demiştim. Şayet herşeyi daha baştan anlatmış olsaydın kendini çoktan kurtarırdın.»

Benim yerimde olan herkes bunun doğru olmasını canı gönülden arzu ederdi ama, ona itimat caiz değildi. Fakat onun suyuna gittim.

«Affedersin,» dedim. «Bunların hepsi geçti artık. Yarıyariya razı mısın?»

Bir an cevap vermedi. Düşünceli gözlerini elindeki kahve fincanına dikmişti.

«Evet,» diye cevap verdi. «Şayet hâlâ güneye gittiğimiz zaman birbirimizden ayrılacak kadar nefret ediyorsak, kabul.»

«Ne demek istiyorsun?» diye ona baktım.

Başını kaldırdı. Şimdi artık Madelon Butler- den eser yoktu. Karşımdaki kadın Susie Mumbledı. «Bunu söylemem için hiç bir yardımda bulunmadın., biliyor musun? Güneye gittiğimiz zaman belki de birbirimizden hiç ayrılmak istemeyiz diye düşündüm.»

«Çok tuhaf,» diye cevap verdim. «Ben de düşünmüştüm.»

Dudaklarında müstehzi bir tebessüm gezindi. »Bir başkasının hüviyetine girmek sadece onun şeklini taklit etmek değildir. Sana Susie Mumble'ı taklit et- mivorum. ben Susie Mumble'ım demiştim. Şimdi ona hayran olmaya başladım. Susie Mumble olmakla bir sürü imkânlara sahip olacağımdan,dört gündür habersizdim. Hatta sen de ümit etmiyordun.»

YİRMİ

Ayağa kalkmaya hazırlandım.

Başını sallayarak güldü. «Hayır,» dedi. «Hayır Lee. Beni aceleye getirme. Unutma ki Susie, şu ana kadar benim hayatıma hiç uymayan bir kimseydi. Onu sıkıştıramam. Bütün kendisine ait olan değişiklikleri, kendi bildiği şekilde yapmahtır. Anlıyorsun, değil mi?»

Birdenbire sustu. Benim birşeyler söylememe

i 7«

fırsat vermeden «Mamafih, yapacağımız işler var,» diye ilâve etti.

içeriye girdik ve kanapeye yan yana oturduk. Madelon Butler heyecanlanmıştı. Cebimden çıkarmış olduğum anahtarları kahve masasının üstüne koydum. Madelon bir yandan anahtarları bir tarafa ayırıyor, bir yandan da mırıldanıyordu.

«Third National Bank. Misis Henry L. Cars- ta'rs. Merchant Trust Bank, Misis James R. Hatch. Seaboard Bank and Trust, Misis Lucille Manning.»

Kazandığını anlayınca herşeyi kolayca hatırlamıştı. Daha tam kazanmış sayılmazdı. Anahtarları aldım ve tekrar cüzdanıma yerleştirdim.

Madelon Butler, saatine baktı. «Saat sekize çeyrek var,» dedi. «Banka ondan evvel açılmaz, ilk önce berbere gitmek mecburiyetindeyim. Elbise de almam lâzım.»

«Bırak bunları,» diye itiraz ettim. «Bunlara sarfedecek zamanımız olmadığını anlamıyor musun? Benim bu şehirde olduğumu polisler biliyorlar. Her geçen dakika bizim İçin tehlike demektir.»

«Sen evden çıkmadığın müddetçe tehlike yok,» diye lâfımı kesti. «Bu şekilde bankalardan paraları almaya gidemem. Sağlarım senin fikrine göre iyi olabilir. Fakat lâlettayın bir kadın onun kusurlarını kolaylıkla farkedebilir. Sonra üstümdeki elbiseler korkunç denecek kadar berbat. Eskiye benziyorum. Herkesin dikkatini çekerim ki, göze alamıyacağımız tek şey de bu. Bankada kiralık kasasının olması normal sayılacak bir insan kılığına girmeliyim.»

Netcede ona hak verdim. Bu şekilde hareket etmek mecburiyetindeydin de zaten. Şimdi gidecek olursa saat on ikide geriye dönerdi. İki saat gecikecektik. Şimdiden münakaşaya başlayıp, işi çıkmaza sokmak istemedim.

Bir sürü berber dükkânına telefon etti. neticede hemen sandalveve oturtacakları bir berber buldu. Ondan almış olduğum paranın iki yüz dolarını verdim. Bir taksi çağırarak gitti.

Tam kapıdan çıkacağı anda dönüp bana baktı.

F: 12

177

Dudaklarında müstehzi bir tebessüm vardı. «Şimdi aklıma geldi,» dedi. «Bu eve girdiğim vakit Madelon Butler'dim. Evden ilk delâ olarak çıkıyorum. Hem de Susie Mumble olarak. Hareketlerimi düzeltebilmem hususunda bana biraz yardım eder misin?»

Ona yardım ettim. Ne şekilde hareket etmesi, konuşması ve yürümesi icabettiğini tekrar anlattım. Mamafih Susie Mumble olarak tenkit edilecek bir tarafı yoktu. Dudaklarını, benim dudaklarıma yapıştırdığı zaman, artık polisler istedikleri şekilde onu tetkik edebilirler diye düşündüm. Hiç bir şey farkedemeyecek- lerinden emindim. Artık tam manasıyla Susie Mumble olmuştu.

Bana bir müddet yaslanmış olarak kaldı. «Artık zamanı geldi, çok beklemeyeceğim, değil mi?» dedi.

«Hayır, çok tjeklemeyeceğiz.»

Zaten bekliyemezdik de.

Fakat bu is bir hayli uzayabilirdi de.

Odada gezmeye ve yine eskisi gibi kulağım asansörün sesinde olduğu halde durmadan sigara içmeye devam ettim. Tam kazandığımı zannettiğim şu anda polisler gelebilirlerdi. Daha dört saat vardı.

Evden çıkmamıza üç saat kalmıştı..

İki saat kalmıştı

Şimdi artık bankalardan parayı almak için şe- hire nasıl ineceğimizi hesaplamaya başlamıştım. Bu iş bir hayli heyecanlı olacaktı. Şehir beni arayan polislerle dolup taşıyor olmalıydı.

Madelon, Daraları bankalardan alırken arabada oturmayı düşündüm. Şimdi ne marka ve model bir arabam olduğunu nolisler biliyorlardı. Arabadan çıkmamak tehlikeli olmayacak mıydı? Şehirde benim arabamın binlerce eşi vardı. Sonra bayılmış olduğum polis memuru arabamın plâkasını görememişti. Beni esas olarak düşündüren şey, arabada oturmakta olan bir adamın boyunun ne kadar olduğunu tahmin edip ede- mivecekleriydi. Beni ancak boyumun uzunluğu bakımından tanıyabilirlerdi.

Bütün bunları düşünmeyi bir tarafa bıraktım, nihayet. Madelon'a son bankadan da parayı alınca doğ-

178

ru şehirden çıkıp gideceğimizi söyleyecektim. Zira, şimdi aramızda birşeyler geçmişken, onu yalnız bırakmak istemem, şüphelenmesine sebep olabilirdi. Fakat son anda bir şey düşündüğüm için ilk önce eve uğramamız icabettiğini söyleyerek kadını buraya getirir ve terke- derdim. Ondan sonra yalnız başıma çıkar giderdim.

Acaba bu kadın onunla beraber gideceğimi hakikaten düşünüyor muydu? Bütün paralar bir çantanın içinde, dünya yüzünde Madelon Butler'in yaşadığını bilen tek adam da benken, beni onunla gidecek kadar aptal mı zannediyordu?

İlk defa olarak korkuyla gözlerimi kapattım. Madasın keskin ve sivri ucunu gırtlığımın üstünde hissetmişim.

Fakat şimdi onu bertaraf edebilirdim.

Masaya oturdum ve polise bir mektup yazdım. Mektubu bir zarfa koydum, adresini de yazdıktan sonra pulunu yapıştırdım. Zarfı giyecek olduğum ceketin cebine koydum.

Şehirden ayrıldıktan sonra, polis'in eline en erken on iki saat sonra geçmek üzere yolda bir mektup kutusuna atmaya karar verdim.

Mektubu bir iki gün sonra başka bir şehirden atmam daha iyi olacaktı. Polis ne tarafa doğru gittiğimi öğrenecekti.

On iki saat saklanmama kâfi gelirdi.

Şavet insanın cebinde 120.000 doları olursa, cinayet suçuyla da aranmıyorsa on iki saatte uzaklaşması mümkün olurdu.

Paraları aldıktan sonra eve gelince, kadının bütün elbiselerini alır ve çöp tenekesine atardım. Madelon Butler çıplak olarak evden çıkıp bir yere gidemezdi. Polisler onu yakalamak için eve geldikleri vakit, bulurlardı.

Tabii Madelon Butler, polislere benim kim olduğumu söylerdi. Boyumu boşumu tarif ederdi onlara. Zaten tarifim polisi nelindeydi. O zamana kadar iş isten geçmiş olurdu. Polis beni yakalasa bile cinayet suçuyla suçlayamazdı.

Sinirlerim tamamen gerilmişti. Bir yerde otu-

179

ramıyor, durmadan geziniyordum. Saat onbir olmuştu. Saat onbiri çeyrek geçiyordu. Saatin ilerlemesine fırsat verebilmek için gözlerim; saatten başka tarafa çevirmeye zorladım. Asansörün her duruşunda ayağa kalkıyor, kapıyı vurulmasını bekliyordum Sonra, Madelon Butler'in gelince kapıyı vurduktan sonra içeriye gireceğini düşündüm. O anda kapıyı açacak kudreti bulabilecek miydim acaba?

Saat onikiye on dakika kala geldi. Ben de kolayca kapıyı açtım?

Sacını bir san'at harikası haline getirmişlerdi. Elinde büyük bir şapka kutusu ve ayrıca üç paket vardı. Heyecan içinde civıldıyordu.

«Bekle de giyindikten sonra beni gör,» dedi.

«Çabuk ol, Allahaşkına çabuk ol.»

Yatak odasının kapısından girerek kayboldu. Beklerken içimin çekildiğini hissediyordum. İşin sonuna yaklaşmak beni berbat etmişti.

On dakika sonra Madelon Butler dışarıya çıktı. Hiç bir şey söylemeden yanımdan geçerek odanın ortasına gitti ve bir manken g'bi olduğu yerde ağır ağır dönmeye başladı.

Tam Susie olmuştu artık. Bir çiçeğe benziyordu.

Büyük bir şapka basının bir tarafına ilişmişti. Sanki bakır rengi buklelerine iğnele.nmişti. Dudaklarına oldukça kovu renk ve taşıarak rul sürmüş ve ağzını daha büyük scöstermistti. Çiçekli, yazlık elbiselinin kolları kısavdı. Ebise kalçalarını ivice sarmış, göğüslerinde iki nokta halinde ileriye fırlamıştı. Ayakkabıları bevaz örme deridendi. Topukları çok yüksekti, naylondtu. Ellerine geçirmiş olduğu uzun, bevaz eldivenler kollarının yanık rengini meydana çıkarıyordu.

Susie, çekinmeden bankalara gidebilirdi artık.

«Nasılım?» diye sordu. «Yarattığın şeyi nasıl buluyorsun?»

Zaman durmadan geçiyordu. Yine korkmaya başlamıştım. «Fikrimi yolda söylerim,» dedim. «Hemen çikalım.»

180

«Pekala,» diye başını kaldırıp yüzüme baktı. «Lee, sen traş olmamışsın.»

Bunu unutmuştum. Halbuki banyo yaptıktan sonra traş olmayı düşünüyordum. Aklımdan çıkıp gitmişti. Bunun ne tesiri olurdu.

«Allah belâsını versin. Traş olacak zaman yok.»

Birdenbire hatılayarak elimi yüzüme götürdüm. Traş olmayı bir tarafa bırak adeta sakal bırakmıştım. Üç gündür traş olmuyordum. Banyoya koşarken kravatımı ve gömleğimi çıkardım. Ben suratımı kazırken, Madelon Butler'in yatak odasında gezinerek bir şeyler yapmakta olduğunu duydum.

Dışarıya çıktığım vakit beni bekliyordu.

«Paraları içine koymak için bir şeye ihtiyacım var,» dedi. «Bir hayli yer tutuyor.»

«Yoldan geçerken bir çanta alırız,» diye cevap verdim. «Hayır bir dakika dur. Senin gece çantası bu işi görmez mi?»

«Tabii görür. Hiç aklıma gelmemişti. Çok iyi olacak. Zaten eski elbiselerimi de almıyorum.» İçeriye gitti ve gece çantasını alarak döndü.

Sandalyenin arkasına asmış olduğum ceketimi giydim.

Artık hazırđık.

«Tamam,» dedim. «Çikalım.»

Sokağa adımıımızı attığımız zaman sırtımın derisinin yukarıya doğru çekildiğini, titrediğini hissettim. Rastgele bir blokluğ yolu vürüdük ve bir şey olmadan arabaya girdik. Şimdi kendimi daha

iyi hissediyordum. Güneş gözlüğünü torpito gözünden çıkarıp taktım.

Arabayı çok yavaş sürüyordum. Trafik çok kalabalıktı. Ceketim üstümde olduğu için bir hayli zorluk çekiyordum. Hava çok sıcaktı. Hem trafik ışıklarını kolluyor, hem de yanımdaki arabalara dikkat ediyordum. Şayet bir kaza yapacak olursam Fakat başımıza hiç bir şey gelmedi. Bir seferinde bir polis otomobili yanımdan sürtünerek geçti. Az daha nefesim duracaktı. Fakat içinde bulunan iki memur bizim tarafımıza başlarını çevirmediler bile. Polis ara'bası yavaş

181

yavaş ilerledi ve ilerdeki köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Şimdi şehrin merkezine gelmiştik. Trafik daha da çok kalabalıklaşmıştı. Seaboard Bank and Trust ile Third National Bankalarımın bulunduğu sol taraftaki sokağa dönemedim. Bir blok ilerden sapmam icabede- ckti. İlk önce Bankalara iki blok kadar yaklaştığım halde park yeri bulamadım. İkinci defasında daha şanslıydık. Seaboard'un yarım blok gerisinde bir park veri bulabildim. Daha yarım saatlik zamanımız vardı. Cüzdanımdan iki anahtar çıkararak ona verdim. »Sen her iki bankadaki paraları aldığın müddet içinde burada bekliyeceğim,» dedim. «Seaboard'dan çıktıktan sonra doğru Third National'a git. Orada da işini bitirdikten sonra bu tarafa doğru yürü ve köseye gelince orada dur. Bulduğum yerden ben seni görürüm. So- ia doğru dönebilirim. Gelir köşeden seni alırım. Sonra Merchant Trust'a gideriz.»

«Susie'nin nasıl yürüdüğünü seyret,» diye gözlerini süzerek güldü. Bir buz parçası kadar soğukkanlıydı. Hiç heyecanlanmıyordu.

Gece çantasını eline alarak arabadan çıktı.

Arkama bakarak onu seyrediyordum. Bankanın merdivenlerinden çıkarak içeriye girdiğini gördüm.

Beklemeye başladım.

Sinirlerim çekiliyordu. Fiziki olarak hareketsiz durmamın imkânı yoktu. Bir sigara yaktım. İki nefes çektikten sonra sigarayı fırlatıp attım. Torpita gözünde bir şeyler arıyormuş gibi yaparak yüzümü saklamaya çalışıyordum. Bir başka polis otomobili yavaş yavaş yanımdan geçerek trafiğin içinde kayboldu. Ellerimi torpito gözünden çektim. Hava çok sıcaktı. Birdenbire savı savmakta olduğumun farkına vadm. Fakat neyi

saydığımı bile bilmiyordum. Sadece rakam'an söylüyordum. Aklımdan onun şimdi neler yapmakta olduğunu hesaplamaya başladım. Şimdi neredeydi acaba? Bankanın arka tarafına gitmiş, merdivenlerden inerek büyük kapımın önüne gelmiş olmalıydı. Kapıdan geçip kartı imzalıvacak sonra anahtarı oradaki me-

182

mura verecekti. Şimdi koridorda ilerliyor ve çelik kasaların bulunduğu kapıdan geçerek anahtarı kasaya sokuyordu. Şimdi kasayı açmıştı artık. Paraları elindeki çantaya dolduruyordu. Şimdi geriye dönmüştü, çıkıyordu

Dikiz aynasından bankaya doğru baktım, Madelon Butler geliyordu.

Dişiliğini etrafa göstermek istiyormuş gibi salına salma yürüyordu.

Susie'de olması icabeden herşey vardı onda. Karşı kaldırımdan geçerek arabanın arkasına geldi. Kaldırıma çıkarken geriye doğru dönerek bana güldü. Bir an bir gözünü kırpmıştı.

Tekrar beklemeye başladım. Şimdi gözüm park saatindeydi. Çok zamanım kalmamışta. Keşki tondan »ark saatine bozuk para atmasını istemiş olsaydım. Şayet saatin kolu inecek olursa benim dışarıya çıkıp parayı atmam icabedecekti. Fakat arabadan çıkmak istemiyordum.

Ceplerime baktım, hiç bozuk param yoktu.

Gözlerimi park saatinden ayırıyordum. Ter alnımdan yüzüme doğru süzölmeye başlamıştı.

Onu sokağın köşesinde gördüğüm zaman saatin kolunun inmesine üç dakika kalmıştı. Kadın beni bekliyordu.

Köşeden onu aldığım zaman gömleğim sıırsıklam olmuştu. Ellerim titriyordu. Kadının kapıyı kapatmasını bile beklemeden arabayı sürmüştüm. «Parayı aldın mı?» diye sordum. «Her şey yolunda gitti mi? Bir sev olmadı va?»

«Hic bir şey,» diye boşuk bir kahkaha attı. • Yavaş git, trafik ışığını geçeceksin. Sana bir şev göstermek istiyorum.»

İşığa zamanında yetişemedik, durdum. «Çan- tavı ac.» diye fısıldadım. Kalbimin duracağını hissediyordum. «Aç çantayı.»

Gece çantası Madelon Butler'in dizlerinin üstündeydi. Çantanın üst mandallarını gevşetirken, gözünün ucuyla bana bakıyor ve gülüyordu. «Bak.» dedi.

Çantayı bir kaç santim aralamıştı. O anda her-

seyi unuttum. Çok güzeldi, herşeyi çok güzel gözükiyordu gözüme. Yirmilik, ellilik yüzlük desteleri görüyordum. Her destenin etrafında kâğıt bantlar vardı.

Kafamı çantanın içine daldırmak istiyordum.

«Bak,» diye fısıldadı. Eldivenli eline çantaya sokarak bir destenin bandını yırttı ve para demetini ok- şar gibi tuttu. Onun bu hareketi beni tahrik ediyordu.

Direksiyonu sıkı sıkı kavramıştım. Tırnaklarımın köküne kan birikmişti.

Madelon çantayı kapatınca, cüzdanımdan çıkarmış olduğum üçüncü anahtarı ona verdim.

Hâlâ trafik ışığının yanmasını bekliyorduk. Kadın anahtarı çantasına koyarken elini yakaladım ve okşadım. O da benim elimi okşadı.

«Bak,» diye fısıldadım. «Son parayı da almca ' bir kaç dakika için eve gidelim. Yola çıkmadan evvel. Bir mahzuru yok ya Susie?»

Bana yan yan bakarak, «Susie bakımından bir mahzuru olacağını zannetmiyorum,» dedi. «Sadece bir kaç dakika.»

Çantayı biraz daha kucağına çekerek geriye doğru yaslandı ve güzel bacaklarını ileriye doğru uzatarak çoraplarının dikişlerini düzeltti. Başını kaldırdığı zaman bana doğru baktı. Yuvarlak kirpiklerinin altından bakan gözleri pırıl pırıldı, tebessüm ediyordu.

Boğuk bir sesle, «Herşeyden sonra,» dedi. «Gala tea'ya hayat veren Venüs'dü öyle değil mi?»

Oh Allahım herşey çok güzeldi.

Şimdi onu daha iyi duyabiliyordum. Sesi titrek ve boğuktu. «Bunda utanılacak bir şey yok değil mi?» diyordu. «Şehrin ortasında güneş ışığının altında.. Zan ...zannedersem Susie her ikimize de ilham verecek.. Oh, bu ışık yanmıyacak mı?»

Savet susmayacak ve bu şekilde konuşmaya devam edecek olursa sokağın ortasında delirecektim. Elimde olmadan bir şeyler yapacaktım. Onun tarafına bakmamaya çalışıyordum.

Bu çok berbat bir şeydi. Şayet asırlarca yaşamış olsaydınız bu şekilde bir vak'a ile karşılaşmanız

mümkün değildi. Onun güzelliğini düşünerek neredeyse yeşil ışığın yandığının farkında olmayacaktım.

Madelon Butler, bütün bunları daha evvelden tahmin etmişti. Beni ele geçirdiğini de zannediordu. Parayı aldıktan sonra eve gidecektik. Yanımda titreyen ve karşımda ufalan Susie'yle sevişecektik. Sonra hiçbir zaman paylaşmayı düşünmediğim 120.000 doları alacak ve evden çıkıp gidecektim. Kendisi çıkarmadığı takdirde üstündeki elbiseleri bile alamıyacağımı hissediyordum. Hâdiseler o şekilde gelişmişti ki, her yönüyle bu kadın bana hâkim olmuştu.

İnsan bu kadar parayı elinden kaçıramazdı. Kendime hâkim olmalıydım. Bir daha böyle bir fırsat, elime geçmezdi.

Arkamızdaki arabalar korna çalıyorlardı. Otomobili hızla sürdüm.

Méchant Trust'un bulunduğu cadde ana caddelerden birisiydi. Sola doğru sapamazdım. Yine bir blok dönerek gelmem lâzımdı.

Şans yine bize gülmüştü. Bankanın menevişli, büyük mermer sütunlu girişine onbeş metre mesafede bir araba parktan çıkıyordu. Hemen oraya girdim. Madelon Butler elimi hafifçe sıkarak arabadan indi.

Başımı çevirdim ve onu gözlerimle takibetme- ve başladım. Susie Mumble'ın salıntılı yürüyüşüyle yavaş yavaş ilerliyordu. Bankanın önüne gelince, kaldırımdan geçti ve içeriye girdi.

Artık sadece bir kac dakika daha kalmıştı.

Bir sigara yakmak istedim. Ellerim olduğu Verde kaldı. Motosikletli bir polis gelip park saatini kontrol etti. Sırtım buz gibi olmuştu. Bana hiç bakmadan geçip gitti. Derin bir nefes aldım.

Dikiz aynasını ayarladım. Bu şekilde başımı çevirmeme lüzum kalmadan bankanın girişini görebiliyordum. Ellerimi oturmakta oiduğum mindere bastırdım. Bu şekilde titrememe mani olmaya çalıştım. Artık herşeyin bitmesinin yakın olması beni çok ^e'bat etmişti. Parayı düşündüm. Evin yatak odasını ve Susie'- yi düşündüm. Kendimi kaybetmemek için b uları ciu-şünmemeye gayret ettim.

185

Gideli daha beş dakika bile olmamıştı. Kaç da kika olmuştu acaba? Kestiremiyordum. Zaman neihu- munu kaybetmiştim. Sanki dünyadaki herşey durmuştu.

Nihayet onu kapının önünde gördüm.

Bankadan çıktı. Basamaklardan indi. kaldırımdan arabaya doğru yürümeye başladı Ciğerlerimd» ki havanın boğazıma hücum ettiğini hissediyordum.

Deli gibi olmuştum. Şimdi sadece eve kadar gidecektik. Motoru çalıştırdım ve kapıyı açmak için elimi uzattım. Benim ona baktığını gördü ve güldü.

Fakat kadın durmadı.

Yoluna devam ediyordu. Benim bulunduğum yeri geçmişti. Bir elinde gece çantası vardı. Tam pencerenin önünden geçerken çantasını kalçasının hizasında tutmakta olduğu diğer elinin üç parmağını hafifçe ha- rekst ettirmişti.

Allahısmaırladık diyordu sanki.

Kapının tokmağına saldırdım. Birdenbire durdum. Ansızın büyük bir korkuya kapılmıştım. Hasta gibiydim. Kıpırdayamıyordum. İçim boşalmış, her tarafım buz gibi olmuştu. Şuurumun gerisinde, feryat ettiğimi duyar gibi oluyordum. Fakat sesim çıkmıyordu. Arabaların gürültüsünden, kaldırımdan geçenlerin ayak seslerinden başka bir sev duyulmuyordu.

Madelon, yoldan aşağıya doğru yavaş yavaş yürüyor, dolgun kalçaları daireler meydana getiriyordu.

Artık ne yaptığımı farkında değildim. Direksiyonu kırdım ve hızla arabayı park yerinden çıkardım. Ne- ıdevse arkamdan gelen bir arabaya çarpıyordum. Kullanan yan pencereden basını uzatarak küfretti. Şimdi artık trafiğin içine girmiştım. Hersev sanki kötü bir rüya gibiydi. Şimdi Madelon Butler'in hizasına gelmişim. Kornayı üst üste çaldım. Fakat dönüp bakmadı bile. Sanki gezintiye çıkmıştı. Onun yerine başkaları benim bulunduğum tarafa başlarını çevirdiler.

Hafifçe eğildim. Saklanmak istiyordum.

İlerlemeye başladım. Etrafımdaki arabalar korna çalıyorlardı. Köşeye geldiğim zaman kırmızı ışık

186

yanmıştı, durdum. Madelon Butler'de kaldırımda, kalabalığın arasında durmuş, yeşil ışığın yanmasını bekliyordu. Tereddüt ederek, korka korka tekrar korna çaldım.

Başını hafifçe çevirerek benim bulunduğum tarafa doğru baktı. Soğukkanlı ve hayret edilecek kadar sakindi. Ağzıma kelimenin çıkış şeklini vererek, ■ yalvarırım, yalvarırım, yalvarırım, diye sessiz sessiz bağırdım. Başını öbür tarafa

çevirdi. Yeşil ışık yanmıştı. Madelon Butler kaldırımın kenarına gelince ben de arabayı hareket ettirdim. Biraz ilerlemiştim ki onun geri döndüğünü ve sağa doğru, bir başka sokağa saptığını gördüm. O tarafa doğru sapmamın imkânı yoktu. Fakat ben artık deli gibi olmuştum. Direksiyonu bütün gücümle sağa doğru kırdım. Arabamın tamponunun sol tarafı, ışığın yanmasını bekliven bir otomobilin arka tamponuna çarptı. Düdükler çalmaya başladı. Arabanın yan tarafını olduğu gibi ezmiş, dönmeye çalışıyordum. Şimdi her taraftan polis düdükları duyuluyordu. Karşı kösedeki polis koşarak bana doğru geliyordu. Gaz pedalına bastım ve bu sefer sağ tarafımda- ki arabaya bütün hızımla bindirdim. Bı sırada Madelon Butler'i gördüm. Kaldırımda salma salına ilerliyordu.

El frenini çekerek kapıyı açtım ve dışarıya fırladım. Şimdi caddede idim. Resmi elbiseli iki polis memuru üzerime doğru geliyordu. Çarpmış olduğum her iki arabanın sahibi de dışarıya çıkmıştı. Polis düdükları hâlâ çalmaya devam ediyordu. Onun arkasından koşmak istedim. Üzerime gelenler beni yakaladılar. Şimdi hiç bir şey görmüyordum. Madelon Butler ilerde salına salına yürüyordu. Para ondaydı. Şayet gidecek olursa beni asarlardı. Bağırıyor, çırpınıyor, beni yakalayanlara onu göstermeye çalışıyordum.

«Madelon Butler! Madelon Butler ol»

Kimse dinlemiyor. Kimse söylediklerime aldırmiyordu.

Acaba onu göremiyorlar mıydı?

Eller beni yakalamışlardı. Kollar boynuma ve bacaklarıma sarılmışlardı. Beni yakalayanların ağır

187

lığı altında eziliyordum. Herkes bağırıyor. Bir polis arabası canavar düdüğünü öttürerek gelmiş, arkamda durmuştu.

Bir sürü yüz önüme toplanmıştı. Yumruğumu savurdum hepsi kayboldu. Kaldırıma doğru atıldım, beni yakalayanları da beraberimde sürüklüyordum. Hemen hemen onun yanına gelmiştim. Kızıl saçlarının kıvrımları güneşin ışığı altında parılıyordu. Yuvarlak kalçalarını oynata oynata, evde provasını yaptığı gibi yürüyordu. Bir elinde çantası, öbür elinde ise 120.000 doların bulunduğu gece çantası vardı. Başıma bir şey indi. Dizlerimin üstüne düştüm. Sürünerek parketmiş olan iki arabanın arasında doğruldum. Yine kaldırıma doğru atıldım. Beni

yakalayanlar da bir salkım gibi benimle beraber sürükleniyorlardı.

«Onu durdurun! Onu durdurun! Madelon Butler'i durdurun, Madelon Butler'i durdu...» diye bağırırken yine üstüme çullandılar. Ağırlıklarını duymuyordum bile. Savurdıkları yumruklar, yağmur gibi kafama iniyordu. Fakat ben yine kadının arkasından koşmaya çalışıyordum.

Kaldırımın üstüne çıktığımız zaman Madelon Butler bizden uzak durmaya çalışarak geriye çekildi. Sonra giderken başını çevirdi ve bana baktı. Bakışları soğuk, asil ve müstehziydi. Sonra yine Susie'nin sarsak hüviyetine bürünerek salma salına gözden kayboldu.

Ağzıma kan dolmuştu. Durmadan bağırıyor- dum. Kendi sesimi kendim duyuyordum. Birisi kaldırım kenarındaki dükkânın vitrin camından İçeriye girmiş ve şangırtı etrafı kaplamıştı. Bense halâ bağırıyordum...

Kan yüzümden aşağıya doğru akıyordu. Son defa olarak yere düşmeden evvel onu bir kere daha gördüm.

Tam köşedeydi. Kalçalarını son defa sallıya- rak köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

188

YİRMİBİR

Deli değilim. En az sizin kadar sağlam bir kafaya sahibim...

Dinleyin...

Size Madelon Butler yaşıyor diyorum. Yaşıyor, anladınız mı? Hayatta. Buradan uzak bir yerde, gülüyor, serbest dolaşıyor.

Yüz yirmi bin dolar da yanında.

Parayı niçin mi aldığını zannediyorum? Bakın. Cehennem donsa, siz sırat denen nehrin bir başından öbür basına kayak kayarak gitseniz bile paranı onda olduğunu söyleyeceğim. B.eş kişi bu parayı almak için uğraştı. Bunlardan ikisi öldü, İkisi hapisanede, şimdi ben de buradayım, işte bunun için Madelon paraları aldı. Ben Madelon Butler'in yaşadığını söylediğim zaman kafa sallamayı bir tarafa bırakıp, beni dinleseler- di, onu bulurlardı. Şimdi saçları kızıl. Hangi isim altında dolaştığını Allah bilir. Berber dükkânlarındaki takvimleri süsleyen kapak kızlarına benzedi. Konuşması ve yürümesi insanı çıldırtacak kadar şuh. Fakat o Madelon Butler.

Yirmidört saattenberi beni terletiyorlardı. Beni buraya getirmişler ve kuvvetli bir elektrik lâmbasının altına oturtarak

etrafımda dolaşıp, durmadan sual soruyorlardı. Bazan bir kişi, bazan iki, bazan da üç kişi oluyorlardı. Durmadan parayı nereye saklamış olduğum hususunda sıkıştırıyorlardı. Nihayet tahammül edemeyip, bağırmaya çağırmaya, kendimi yerlere atmaya başladım. Tayyare meydanlarını, tren istasyonlarını ve otobüs terminallerini, şehirler arası yolları kordon altına almalarımı. uzaklaşmadan, kayıplara karışmadan onu yakalamalarını söylüyordum. Neticede, onlar hâlâ benimle uğraşırken, uyumaya karar verdim. Oturmakta olduğum taburenin üstünde kendimden geçtim.

Artık onu bulamıyacaklarını biliyordum. Fakat elân onu öldürmemiş olduğumu ispat edebilirdim.

Evet ispat edebilirdim...

Neticede polis bana bir avukat buldu. Ona de

189

falarca aynı hikâyeyi anlatınca bana inanmaya başladı. Polisleri razı edip evime gönderdi. Bu şekilde kadının orada yaşamış olduğunu kendi gözleriyle göreceklerdi. Avukatım da onlarla beraber gitti. Yanlarına bir parmak izi mütehassısı ve bir fotoğrafçı da almışlardı.

Sabahlığı, pijaması terlikleri hâlâ evdeydi. Mühimsenmiyecek deliller sayılmazlardı. Satın almış olduğu mağazalara gidip sorabilirlerdi. Neticede kalın kafaları, evde yaşayan kızın lâlettayın bir kız olmadığını, Madelon Butler olduğunu anlardı.

Fakat mühim olan nokta, polislerin evde hiç birşey bulamamış olmasıydı. Hiçbir şey. Ama hiç bir say!... Sabahlığı, pijaması, terlikleri kayıplara karışmıştı. Ne bir tek rujlu sigara izmariti vardı, ne de viski şişesinde veya bardakların üzerinde bir tek parmak izi. Havlularda ve yastıklarda da rul lekesi yoktu. Saçlarını kıvırmak için almış olduğum bigudiler, saç kıvrım makinesi, herşev hattâ saçlarını kızıla boyadığı ilâç şişesi bile kayıplara karışmıştı.

Polisler geldikleri zaman bütün bunlar mahkeme zabıtlarına geçti.

Evde hiçbir kadın yaşamamıştı.

Vaziyeti anlamaya başladım!..

Benden ayrıldıktan sonra Madelon Butler'in eve gitmiş olmasının imkânı yoktu. Zira evin anahtarı bendeydi. Hersevi sehre inmeden evvel ben tıraş olurken yapmıştı. Her taraftaki

parmak izlerini temizlemiş, elbiselerini cöp tenekesine atmıştı. Atılan çöpler bir boru vasıtasıyla aşağı iniyorlardı.

Bu işi ben yapacaktım. Fakat o benden daha baskın çıkmıştı.

Polisler, postaya atmağa fırsat bulamadığım mektubu ceketimin cebinde bulmuşlardı. Şayet mektupta yazmış olduğum şeyler doğru olsaydı, Madelon Butler'i evimde saklayıp, polisin onu bulmasına mâni olmuş oluyordum. Fakat yazmış olduğum mektupta kadının nerede olduğunu bildirmeliydim.

Geçenleri onlara izah etmeye çalıştım. Fakat paralar için ortaya koymuş olduğum deliller herşeyi berbat etti.

190

Mahkemenin kararı olmadan Diana James'in cesedini mezardan çıkarmalarına imkân yoktu. Bankadan aldığını iddia ettiğim paraların tahkikatından sonra benim deli olduğuma karar verdiler.

Ben polisin kafasına vurup, onu bayılttıktan sonra hiç kimse Madelon Butler'! görmemişti. Charisse Finley'in ifadesinde balıkçı kulübesinden Madelon Butler'le beraber ayrıldığımız ve parayı almadan evvel muhakkak ikimizden birisinin, diğerimizi öldüreceğimiz belirtilmişti. Benzin istasyonunda rastlamış olduğum polis memuru ve benzin istasyonunda çalışan adam, yangının üstünden bir kaç saat geçtikten sonra beni yalnız olarak gördüklerini beyan etmişlerdi.

Fakat hepsi bukadar değildi.

Sahilde üstüne atlayıp bayılttığım polis memuru, sabahın saat beşinde beni kumların üstünde uyurken yakaladığını söylemişti.

iki trafik polisi, polis arabasında bulunan memurlar, üstüme atılan üç kişi ve çarptığım otomobilin sahipleri, hepsi birden benim bir manyak olduğumu ileri sürüyorlardı.

Yirmi kişi kadar şahit hepsi birden koşmak istediğim tarafta, kaldırımda Madelon Butler'in tipinde bir kadın bulunmadığını ifade ediyorlardı.

Şahitlerden sekiz tanesi büyük şapkalı, kızıl saçlı güzel bir kadını gördüklerini kabul etmişlerdi. Fakat onun Madelon Butler olduğunu iddia etmiş olmam benim hakikaten delirmiş olduğumu ortaya koyuyordu.

Radyoyu atarken beni görmüş olan çocuklar radyoyu bir tamirciye götürmüşlerdi. Tamirci yeminli olarak dinlendi ve

radyonun cereyan telinin bir bıçakla bilhassa koparılmış ve kısa devre yaptırılmış olduğunu söyledi.

Vicdan azabı çektiğim için radyoyu bozmuştum. Zira radyo durmadan öldürmüş olduğum kadından bahsediyordu. Gidip sahilde kumların üstünde uyuyordum, zira Madelon Butler'in evimde olduğu zehabına kapılmıştım, korkuyordum. Netice olarak kalabalık

191

caddede ilerlerken kendimi kaybetmiş ve arabalara çarpmıştım. Deliliğim ilerlemiş, her gördüğüm kadını Madelon Butler zannetmeye başlamıştım.

Daha herşey bitmemişti. Bankalardan alınan para vardı ortada.

Polisler eve gidip geldikten sonra üst üste tekrar etmiş olduğum, şehire bankalardaki paraları almak için indiğimiz hususunda anlattığım hikâyeyi mütereddit dinlemişlerdi. Kafaları karmakarışık olmuştu.

Son defa olarak bankaları da kontrol edeceklerini söylediler. Artık ondan sonra söylediğim şeylere inanmıyacaklardı. Fakat bu sefer ben kazanmıştım artık. Herhalde bankalar da yaian değildi ya.

Her üç bankanın kiralık kasalar kısmında çalışan memurları sorguya çektiler.

Ne Mrs. Henry L. Carstairs, ne Mrs. James R. Hatch, ne de Mrs. Lucille Manning namına kasa kiralınmıştı. Bu isimleri duymamışlardı bile. Yakalandığım gün, tarif etmiş olduğum şekilde bir kadın bankaya, kiralık kasalar dairesine gitmemişti.

Mamafih Mrs. Madelon Butler'in, her üç bankada da kiralınmış olan kasası vardı. Bu kasaların içinde ailenin mülklerine ait evraklar çıkmıştı.

Polisler gelip, bütün bunları bana anlattıkları zaman, hakikaten delirecek gibi olmuştum. Gardiyanları çağırmak mecburiyetinde kaldılar.

Şu anda 120.000 dolar paranın, dört gün, evimde yatak odasındaki gece çantasının içinde veya yatağın minderinin altında kaldığını düşündükçe, bağırmam mı, ağlamam mı yoksa gülmem mi lâzım geldiğine ka- Tar veremiyordum.

Şimdi herşeyi daha iyi anlıyordum. Madelon Butler, parayı hiç yanından ayırmamıştı. Ben ona söy- leyinceye kadar radyoda bildirilen havadisten, yani onun ölmüş olduğunu

zannettiklerinden haberi yoktu. Çok iyi düşünceleri vardı. Fakat daha evvel emin olmak istiyordu. Sonra tam Susie Mumbel'in hüviyetine girmeden harekete geçmek istemiyordu.

Sonra belki de

İşte o anda bağırarak uyandım...

192

Belki de benden ayrılmamak için Suzie Mumble olmuştu. Belki beraber olmamızı, birlikte başka diyarlara gidip birlikte yaşamamızı arzu ediyordu. Bankalarda kasa kiralayıp paralan oralara koyduğunu söylediği için sözünden dönemiyor paralan doğrudan doğruya ortaya çıkaramıyor, yalan söylediğini bilmemi istemiyordu. Paralar yanında olduğu halde bankalara bunun için girip çıkıyordu.

Ama bundan hiç bir zaman emin olamayacaktım. Ya ben traş olurken cebimi karıştırmış ve polise yazmış olduğum mektubu görmüş idi ise.

Evet şimdi her şeyi daha iyi anlıyordum. Mektubu görmüş neticede beni korkutmak için böyle bir yol tutmuştu. İlk banka Seaboard Trust'tı. Tam köşedeydi. Oraya girdi, beni bir müddet bekletti. Çıkarken paraya son delà bakmış olmamı arzu etmiş Susie Mumble'ın soğuk kanlılığını göstermişti. Bankadan çıktığı zaman paraları arabada bıraktırmadığım için ahmaklık yaptığımı anlıyordum.

Şimdi; niçin uyandığımı anlıyor musunuz? Zira kadın bankaları dolaşırken ben uykuya dalmışım, bütün gördüklerim rüya idi.

Şu anda direksiyonda oturuyor, son bankadan çıkarak bakır rengi saçlarını güneşin ışıkları altında parl parıl dalgalandırışını bana doğru salına salına gelişini seyrediyordum. Yazlık elbisesinin içinde herşeyi- ni ortaya koymuş olan Susie, eve biran evvel gidebilmemiz için acele ediyordu. Elindeki gece çantasının içinde yüzyirmi bin dolar vardı. Eve gidince paralan döşemeye boşaltacak, oturup seyrine bakacaktık.

Anlatığım rüyada Susie, üç parmağını hafif hafif sallayarak bulunduğum veri geçip kaldırımında vü- rümeve devam etmiş, beni 400 b!n kişinin yaşadığı bu şehrin ortasında arabanın içinde kısıtılmış olarak bırakmıştı, iki yüz polis memuru ise benim ortaya çıkmamı bekliyordu...

Dediğim gibi tam zamanında uyandım.

Hakikaten bağırdım mı acaba?

Kim batırmazdı ki?

T: 13

I

193

A K B A

LÜKS ÇİLTİ LÜKS KUVERLİ AŞK ROMANLARI

İKİ ESİR Lajos Zlahy 15.—

CEHENNEM KAYASI Elga Dimt 10.—

FIRTINA ÇIKINCA Kathe Lambert 15.—

ASRİN KADINI Mihaly Földi 15.—

SARA DANE Catherine Gaskin 15.—

AŞKA DÖNÜŞ Catherine Gaskin 15.—

KADER ÇİZGİSİ Levis Cox 15.—

AŞKA TAPAN KADIN Eunice Gray 15.—

İHTİRAS MELTEMLERİ Vina Delmar 15,-

PARİSLİ KADIN Guy des CARS 15.—

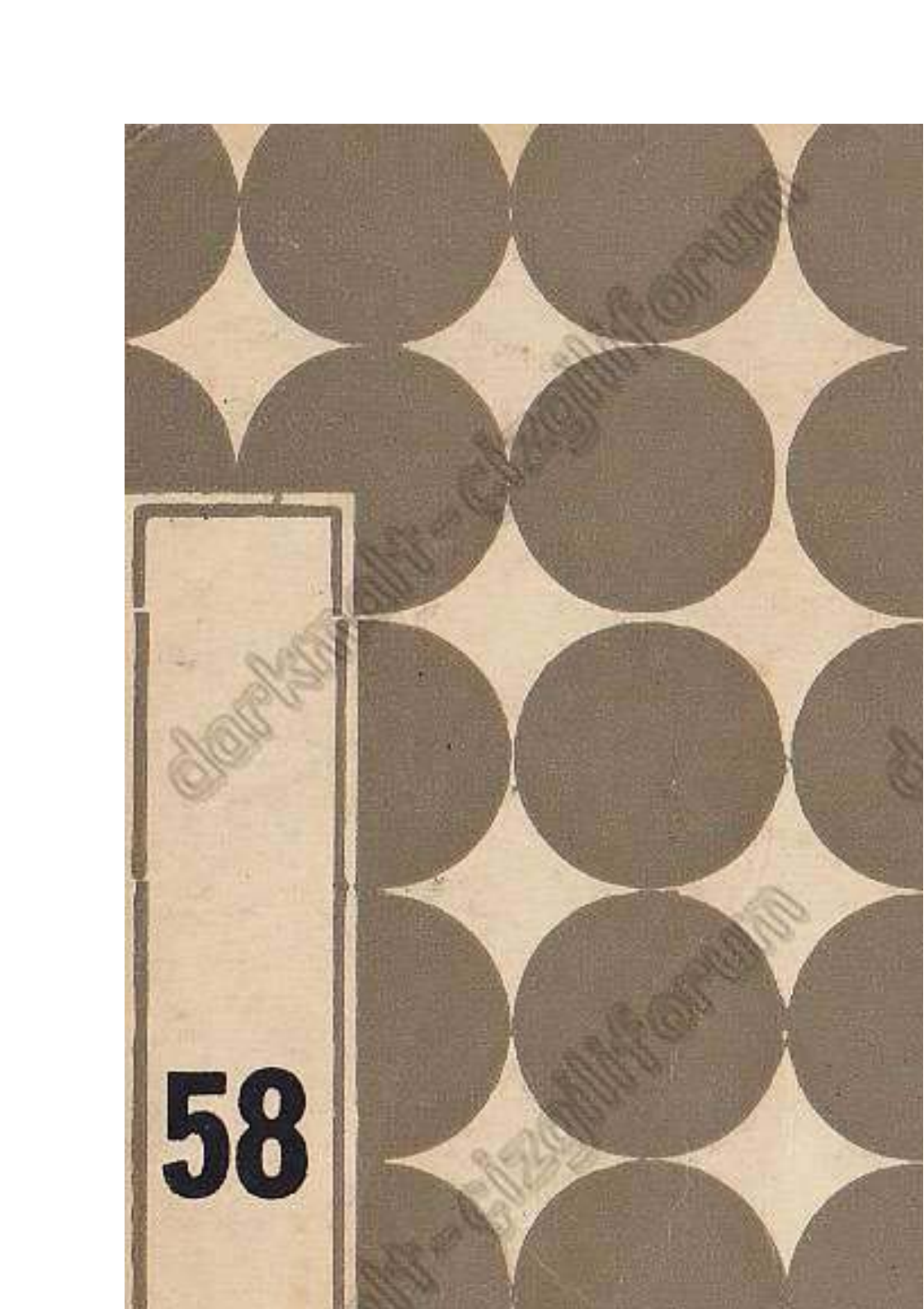
KIRMIZI ÇİÇEK Baronness Orczy 12,50

DENİZ KURDU Jack London 10.—

195

AKBA YAYINEVİ - Cağaloğlu - Tel : 22 36 87

58